SANDRA CHASTAIN

Loveswept

Brățări de argint

SANDRA CHASTAIN

BRĂŢĂRI DE ARGINT

Editura: **Miron**
1991

CAPITOLUL 1

Sarah roti raza lanternei de colo-colo, prin apartamentul întunecat, până găsi un bărbat pe jumătate îmbrăcat, legat cu cătuşe de rama metalică a patului.

— Are cineva aici nevoie de un lăcătuş? întrebă ea, pierzându-şi zâmbetul. Nu era prima dată când era chemată să dezlege misterul unei glume de prost gust, dar era prima dată când victima nu purta decât chiloţi şi şosete.

— Pe dracu'! Bărbatul încătuşat îşi aruncă picioarele peste marginea patului, iar când atinse podeaua rosti cu o voce înfricoşătoare: Dacă există ceva de care am nevoie, atunci este o formaţie de pompieri. Cine eşti? Şi ia-mi lumina asta din ochi.

— Sarah Wilson. Scuză-mă. Nu am armă la mine şi aş aprinde o lampă, numai că se pare că nu există niciuna.

— Nu există. Cum de ai ajuns aici?

Sarah hotărî că era mai bine că nu există o altă lumină decât o lanternă. După tonul vocii şi după poziţia buzelor lui, nu considera recomandabil expunerea vreunuia din ei într-o lumină mai puternică. Atâta era suficientă; fusese avertizată că el avea să fie furios. Cuvintele lui tăioase, sacadat rostite, o făcură să înţeleagă că el abia îşi stăpânea mânia. Raza ei de lumină era mai mult decât suficientă ca să dezvăluie bărbăţia trupului lui zvelt. El nu schiţă niciun gest ca să se acopere. De fapt, nici nu părea să-şi dea seama de

goliciunea lui.. Salvarea acestui bărbat se dovedea a fi puţin mai emoţionantă decât se aşteptase. Nu numai vocea îi era intimidantă, ci şi părul negru, care, fiind prea lung şi prea des, îi dădea o alură neplăcută. Ea rareori vedea un om pe care să nu-l eticheteze, însă, de astă dată, nu reuşea să se decidă dacă să-l încadreze în categoria personajelor filmelor nocturne de groază, sau în cea, a *Nelegiuiţilor din Vestul Sălbatic*, de pe calendarul aflat în magazinul ei.
Îşi dădu, la un moment dat, seama că două lucruri erau eronate în mintea ei. În primul rând, aici era Smyrna, din Georgia, nu ţinutul Marlboro.; Iar cea de-a doua problemă şi cea mai periculoasă era că gluma proastă, pentru a cărei îndreptare i se solicitase sprijinul, părea să n-o amuze deloc pe victimă. Faptul că ritmul de lambada al pulsului i se împletea cu cel de vals al respiraţiei n-o ajuta cu nimic.
Se hotărî să dezamorseze această bombă cu ceas, înainte de a se produce explozia şi de a fi prinsă de suflul acesteia.
— Sunt lăcătuş. Dacă eşti Aşa Canyon, atunci prietenul dumitale, Mike, m-a trimis aici. A spus că ar trebui să fii cavaler şi să ştii să pierzi un pariu.
— Eronat. Eu nu am niciun prieten şi nu fac pariuri.
— Domnul Larson ştie că eşti supărat, continuă ea, de parcă el nici n-ar fi vorbit, şi îi pare rău. Eu trebuie să-ţi desfac cătuşele şi apoi să te pun să citeşti biletul pe care ţi l-a lăsat. Ah, da, ghetele le ai după uşă. Aşa Canyon îşi smuci mâna şi simţi apăsarea la încheietură. Luptând împotriva valurilor de furie şi a durerii care îi asalta capul, el

se întrebă cum de se lăsase păcălit. Trebuia să-şi fi dat seama că ceva avea să se întâmple, când Mike apăruse atât de neaşteptat.
Ei doi erau o pereche stranie: Mike, băiatul de bani gata, şi cinicul Aşa, fost puşcaş marin. Mike era singurul prieten vechi al lui Aşa, şi asta deoarece Mike nu punea prea multe întrebări. Se întâlniseră în seara aceasta. Nu se văzuseră de doi ani, de când drumurile lor se încrucişaseră în Denver, în timpul unei competiţii de schi. Aşa lucra atunci la asigurarea securităţii, iar Mike era în compania unor persoane bogate şi celebre. Noaptea trecută, merseseră la barul *Chattahoochee River Company,* ca să discute *„ca între bărbaţi"* la o bere. Aşa îşi amintea vag de lungul şi seriosul discurs al lui Mike, legat de faptul că se schimbase, că devenise un om cu un viitor sigur. Acest discurs fusese urmat de o poveste nebunească despre coridele din Spania... şi despre faptul că se îndrăgostise de Jeanie.
În timpul celei de a doua beri Mike, fusese foarte politicos şi îi ceruse lui Aşa să-şi dea consimţământul în privinţa căsătoriei sale cu Jeanie. Nu că Aşa ar fi fost împotriva căsătoriei cu Jeanie; căsătoria ei cu Mike era obiecţia lui. Mike era problema. De când devenise tutorele lui Jeanie, în urmă cu şaisprezece ani, când ea era la internat, relaţia lor evoluase încet spre cea în care un frate mai mare are grijă de sora mai mică. Cu trei luni în urmă, ea îl sunase şi-l rugase să vină la Smyrna, lângă Atlanta, Georgia, unde se stabilise de un an de zile.
Ea suferise cumplit de pe urma unei decepţii în

dragoste şi, pentru prima dată, nimic din ceea ce putea face el părea să nu o înveselească. Atunci ei îi venise trăsnită idee ca, din moment ce ei doi fuseseră mereu ca o familie, să legalizeze totul şi să se căsătorească. Aşa ar fi vrut să-i spună că era o prostie, însă inima ei fusese atât de zdrobită, încât el nu avu puterea să o facă. Îşi abandonase, slujba din California, din cadrul unei firme prestatoare de servicii de pază, şi se angajase la departamentul şerifului de district. El ştia că, după ce ea va cumpăni mai bine, avea să se răzgândească, la fel cum procedase cu toate marile ei planuri. Ceea ce nu luase el în calcul fusese faptul că Mike avea să o determine pe Jeanie să se răzgândească, făcând-o să se îndrăgostească de el. Aşa îşi aminti cum jurase să-l bage în puşcărie pe Mike, numai dacă avea să se gândească la Jeanie. El voia ca Jeanie să fie fericită, însă nu avea să-i îngăduie niciodată să se căsătorească cu un băiat de bani gata, fără o slujbă. În clipa în care îşi dăduse seama ca Mike vorbea serios, începuse să se simtă ameţit. Glumind, Mike zisese că nu se cădea să-şi lase cel mai bun prieten, şi anume pe ajutorul de şerif Aşa Canyon, să fie arestat pentru conducerea maşinii în stare de ebrietate. El insistase să-l conducă acasă. După aceea totul intrase în ceaţă. Acum Aşa înţelegea. Mike îşi dăduse seama că el avea să găsească o cale prin care să împiedice căsătoria, aşa că îi pusese ceva în bere. Apoi îl dusese în nou-închiriatul apartament al lui Jeanie, îi luase hainele şi-l legase de pat cu propriile lui cătuşe. Aşa începuse să se trezească când auzi pe cineva

deschizând uşa. Acel cineva, femeia cu lanterna era un amestec între amintirea serii care trecuse şi absurditatea situaţiei prezente. El nu auzi ce-l întrebase Sarah, însă, după expresia ironică a chipului, avea senzaţia că-i pusese o întrebare.
— Nu mai contează ce s-a întâmplat. Poate ar trebui să discutăm despre eliberarea dumitale, zise Sarah.Ai prieteni ciudaţi, domnule Canyon, dacă îşi închipuie că asta este o simplă farsă.
— Ai dreptate. Faptul că cel mai bun prieten îţi pune somnifer în băutură nu este o glumă.
— Cineva te-a drogat?
Sarah începu să devină uşor speriată. Era ceva straniu în legătură cu acest apel. Ea răsuci lumina de jur împrejur, încercând să-şi aducă aminte de ce numele de Aşa Canyon îi suna atât de familiar. În afară de pat, nu mai era alt mobilier. Nici măcar perdele nu existau, cearceafuri sau perne. Doar un bărbat foarte furios, în chiloţi şi şosete. Singurele lucruri care se vedeau erau ghetele de lângă uşă şi plicul care ieşea din una din ele. Sarah fusese mereu acuzată că era prea credulă. Şi tatăl ei fusese un om credul, iar ea nu ştia să fie altfel. De astă dată, însă, chestiunea era posibil să o depăşească. Dar, după ce trăise douăzeci şi opt de ani într-un anume fel, ea nu se putea schimba chiar dacă ar fi vrut. Ceea ce voia acum era să afle mai mult despre Aşa Canyon. Nefiind dintre cei care să se conformeze instrucţiunilor, Sarah ignorase dispoziţiile lăsate pe robotul telefonic şi, în loc să aştepte până dimineaţa, venise în toiul nopţii. Acum conchise că era mai bine ca bărbatul încătuşat pe pat să afle ce era scris pe bilet,

înainte de a fi eliberat.
Astfel, dacă ea avea să fie ţinta furiei lui, putea fie să fugă ca să-şi salveze pielea, fie să încheie un târg care s-o protejeze. Ea ridică plicul şi se îndreptă spre Aşa. El încetă să mai lupte ca să-şi scoată cătuşele.
Părea chiar calm, însă, înăuntrul lui, exista o tensiune, intensificată de fiecare respiraţie. Sarah ar fi putut să jure că temperatura în apartament creştea. Privind-o aspru, el înjură şi rosti:
— Ai dreptate, domnişoară Wilson. Asta nu este o glumă bună. Iar dacă Mike Larson îşi imaginează că am să râd, se înşală amarnic. Eliberează-mă numaidecât.
Trebuie să vorbesc neapărat cu ea, înainte de a face o foarte mare greşeală.! Hopa, ea? Sarah se opri în locul în care se afla. Era implicată o femeie. Auzise ea de pariuri şi de plăţi, dar asta era de-a dreptul josnic. Acesta nu era un simplu rămăşag. Preţ de un minut, ea cumpăni cum să facă să amortizeze lovitura care avea să urmeze, însă nu reuşi să se gândească la nimic..
Sarah nu putu să citească biletul cu glas tare. Era prea personal, prea dureros pentru un bărbat ca acesta. Nu era nevoie ca el să-i spună că era mândru. Se vedea din toată alura lui. Şi aproape fiecare milimetru al trupului lui trăda acest lucru.
— Poate ar fi mai bine să priveşti aici, zise ea, în cele din urmă, îndreptându-se spre pat şi aşezând lumina pe hârtie, ca el să poată vedea. Ochii lui Aşa urmăriră cuvintele, le citiră, dar nu le acceptară.
Îmi pare rău, amice, am încercat să-ţi spun despre

mine şi Jeanie, dar nu ai vrut să mă asculţi. Sincer, ne-am îndrăgostit. Ea n-a vrut să te facă să suferi, aşa că eu am încercat să-ţi explic. Tu nu aveai de gând să-i dai încuviinţarea, aşa că a trebuit să iau măsuri drastice. Mâine dimineaţă, când vei citi acest bilet, noi vom fi plecaţi. Poate vei reuşi să ne ierţi. Mike

P.S.Ţi-am luat hainele ca să te întârzii, în caz că reuşeşti să te eliberezi mai devreme.

Se aşternu o lungă tăcere.

— Te simţi bine? întrebă Sarah.

— Desfă-mi cătuşele acestea, domnişoară lăcătuş.

— Poate că ar trebui să te gândeşti bine la ceea ce vrei să faci, sugeră Sarah. Ea trebuia să întârzie ceea ce era sigur că avea să fie un masacru, dacă Aşa Canyon îşi prindea prietenul.

— M-am gândit.

— Ştiu cât de mult trebuie să suferi, domnule Canyon, dar el spune că se iubesc.

Sigur vrei ca această Jeanie să fie fericită. Dacă o iubeşti, trebuie să-ţi laşi deoparte sentimentele.

— Nu trebuie să fac nimic şi nici nu sunt îndrăgostit de ea.

— Oh! Sarah era încurcată. Să fie oare el un om cu inima de piatră?

— Ea îmi este… pupilă, nu logodnică. Ţin la ea, dar dragostea este ceva ce nu îngădui. Nu îngăduie? Acest fel de gândire era atât de străin lui Sarah, că nici măcar nu reuşi să-i mai răspundă. Într-un târziu, curiozitatea răzbi şi ea întrebă:

— N-ai iubit niciodată?

— Nu

— Nici măcar pe părinţi?

— N-am avut aşa ceva.
— Toată lumea are părinţi, domnule Canyon.
— Eu n-am avut. Vorbea serios. Sarah nu-şi imagina că era posibil să trăieşti fără o familie, însă el aşa trăise.
— Şi totuşi, va trebuie să accepţi faptul că… pupila dumitale a fugit cu prietenul dumitale.
— Nu, nu trebuie să accept acest lucru. Biletul spune *„mâine dimineaţă”.* Mai am încă posibilitatea să-i opresc.
— De ce ai face asta? El nu răspunse, în schimb se ridică şi începu să mişte patul.
— Ce faci? Ea privi uimită cum Aşa Canyon trase întregul pat pe covor, spre fereastră.
— Intenţionez să ies din acest apartament, zise el, lovind geamul de jos al ferestrei. Fie cu ajutorul dumitale, fie trezind tot cartierul. Rămâne la latitudinea dumitale.
— Stai puţin, domnule Canyon. Te porţi ca un om nebun! Sarah se apropie şi se aşeză între el şi fereastră. Era destul. Era şi aşa la un pas de belea, stând aproape gol în faţa ferestrei, însă spartul geamurilor putea să-i atragă arestarea.
— Doar nu vrei să cheme cineva poliţia şi…
— Sarah Wilson! El îi reduse la tăcere protestul în mijlocul frazei. Eu sunt poliţia.
— Oh! Poliţia? Atunci ea îşi aduse aminte unde mai auzise de acest nume. El era ajutorul de şerif. Aşa Canyon, noul Dirty Harry din departamentul şerifului din districtul Cobb, bărbatul care, în prima săptămână de muncă, prinsese de unul singur pe cei trei hoţi care jefuiseră *The Burger Barn* şi fugiseră cu maşina patronului. Povestea şi

fotografia lui apăruseră în toate ziarele, în urmă cu două săptămâni.
— Sunt ajutorul de şerif Aşa Canyon, zise el, cu un glas ameninţător. Şi îţi ordon să-mi înlături cătuşele.
— Oh, Dumnezeule. Am înţeles, domnule. Să-mi aduc cheile, zise Sarah, încercând să se gândească la o modalitate de a-l calma. Sunt pe undeva prin cutia cu scule.
— Nu ai o cheie universală?
— Nu chiar. Încuietorile de cătuşe sunt diferite. Nu va dura mult. Nu trebuie decât să o găsesc pe cea care se potriveşte.
— Minunat, spuse Aşa, printre dinţi. O altă lovitură frumoasă, Mike. Din toţi lăcătuşii din district, tu ai ales o femeie. Drăguţ! Sarah se opri..
— Aş putea să plec şi să te las legat ca un curcan de Crăciun.
Cumpănind situaţia, el îşi dădu seama că această femeie era cea mai rapidă cale de eliberare.
— Iartă-mă, rosti el, încercând să pară plin de remuşcare. Dar, te rog, grăbeşte-te.
Sarah îşi luă cutia cu scule şi se apropie de ajutorul de şerif. Nu putu să nu observe chiloţii foarte scurţi pe care îi purta. Răutăcioasă, concluzionă că-l etichetase greşit. El putea foarte bine să-l înlocuiască pe seducătorul jucător de baseball, care îşi pierdea vremea pe pancarta din apropierea magazinului ei de fierărie. Jucătorul purta o pereche de chiloţi grena, exact ca ai ajutorului de şerif, numai că lui nu-i veneau aşa de bine ca acestuia din urmă, conchise Sarah, măsurându-l cu ochiul ei de expertă. Da, zvonurile despre noul

ajutor de şerif fuseseră adevărate. Se întâlnise cu Dirty Harry în persoană. Acesta era genul de bărbat care patina pe lama tăioasă a furiei, iar sub ea gheaţa era acum foarte subţire. Luându-şi privirea de la trupul lui, Sarah se apropie şi mai mult şi începu să studieze închizătoarea.
— O să fie cam complicat, zise ea. Nu pot să ţin în acelaşi timp şi lumina şi sculele.
Fără o masă, pe care să aşez lanterna, nu văd cum aş putea s-o fixez ca să lumineze pe încheietura dumitale.
— Deschide fereastra.
— Îmi pare rău, dar nu poţi sări cu acest pat ataşat de braţ, fie că este sau nu geam. În plus, sinuciderea nu este o cale de rezolvare.
— Suntem la parter, mormăi el. Pune lanterna pe pervaz şi coboară pe urmă fereastra peste ea. Astfel va sta fixă.
— Domnule ofiţer Canyon, eşti sigur de propunerea dumitale? Nu porţi decât chiloţi şi te vei afla în raza de lumină. Dacă se uită cineva, s-ar putea să creadă că suntem încurcaţi în vreo chestie… perversă.
— Perversă? urlă el, după care inspiră profund. Te rog, domnişoară Wilson, continuă el, vocea îmblânzindu-i-se atât cât să-i îngăduie lui Sarah să remarce o fărâmă din mânia lui, trebuie să ajung la Jeanie pentru a mă asigura că ştie ce face. Acum şaisprezece ani i-am promis tatălui ei că voi avea grijă de ea şi niciodată nu mi-am încălcat cuvântul dat.
— De ce trebuie să ai grijă de ea? Nu are mamă?
— Nu! se răsti el. Eu sunt toată familia ei. Jeanie

este deosebită. Are tendinţa să-şi asume riscuri nebuneşti, fără să ţină seama de consecinţe. Întotdeauna face astfel. De aceea are nevoie de mine.
El era serios. Nu era supărat pe această Jeanie. De fapt, Sarah începea să-şi dea seama că această atitudine a lui era parcă a unui tată sau a unui frate mai mare.
Sarah aşeză lanterna pe pervaz şi apoi răsuci mâna lui Aşa, ca să obţină un unghi mai bun. Aplecându-se deasupra lui, ea încercă să se concentreze mai mult asupra a ceea ce avea de făcut şi mai puţin asupra siluetei lui masculine. El vru să se întoarcă de parcă n-ar fi vrut să fie atins.
— Te rog, ţine mâinile întoarse aşa, domnule Canyon, zise ea. Îmi pare bine că ai încheieturile subţiri. Intervenţia mea va fi mai puţin dureroasă pentru dumneata şi mult mai uşoară pentru mine.
— Mă bucur că certifici. Părerea generală este că sunt ordinar şi slab.
Ea nu consideră că descrierea se referea la aspectul lui fizic.
— Şi eşti ordinar?
— Nu, pur şi simplu sunt grijuliu, calitate pe care fostul meu prieten Mike se pare că abia acum o învaţă. Aşa ştia că era considerat un om hotărât, care nu se abătea din drumul lui. Erau unii care îl numeau pustnic. Însă el se socotea individualist.
Erau unii care spuneau că era un om care privea îngust. El însă considera că privea cu responsabilitate.
Ar fi împiedicat-o pe Jeanie să fugă. Încă mai putea să o facă. Însă acum dăduse de greu, gândindu-se

cum să facă. Femeia lăcătuş, care se agita în jurul lui, se dovedea a fi foarte tulburătoare, dar emoţiile nu făceau parte din viaţa lui Aşa Canyon. Eliberatoarea lui Aşa purta o pereche de blugi decoloraţi, un tricou pe care scria *„Lăcătuşul deţine cheia”*, iar pe cap, o şapcă. Mirosea proaspăt şi natural, ca iarba abia răsărită, ca pepenele galben abia cules. Fredona chiar şi o melodie, de parcă n-ar fi avut nicio problemă. Părea să nu aibă nicio dificultate în privinţa concentrării şi, evident, nu acorda nicio atenţie prezenţei lui aproape nude. Pentru acest ultim lucru era recunoscător. Ţesătura aspră a blugilor ei, care îi zgâria coapsa, i îl făcu dintr-o dată să acorde atenţie cât pentru amândoi.
El inspiră adânc.
— N-ai terminat încă?
— Prima cheie nu se potriveşte. Sarah mai încercă una. Brăţările acestea sunt ale dumitale?
— Da.
— Şi cum de ţi le-a luat prietenul?
— Erau agăţate la cureaua pantalonilor. Aveam acolo şi pistolul.Mă bucur că nu s-a hotărât să ia măsuri mai dure.Ar fi putut să provoace pagube serioase persoanei mele. Sarah consimţi în sinea ei că, într-adevăr, era un lucru bun că prietenul lui nu hotărâse altfel. Fizionomia lui era perfectă aşa cum era. Şocată de gândurile ei, ea îşi înclină capul astfel încât Aşa să nu-i zărească roşeaţa care îi îmbujorase obrajii. Nici cea de-a doua cheie nu se potrivi. Ea o dădu la o parte şi alese o alta de pe inelul de chei. De astă dată, forţând puţin, ea reuşi să deschidă încuietoarea.

Cătuşa legată de pat lunecă atât de brusc, încât Sarah îşi pierdu echilibrul. Făcând eforturi să nu cadă peste ajutorul de şerif, un alt instrument de pe inelul de chei, un şperaclu groaznic de ascuţit, îl împunse pe acesta în încheietura mâinii.
Capul lui Aşa tresări.
— La naiba! exclamă el, trăgându-şi mâna. Mişcarea lui neaşteptată smulse cheia, rupând-o, în încuietoare, şi azvârli inelul de chei prin geamul spart.Au! Dacă aş fi vrut să-mi pierd o mână, m-aş fi chinuit să mă eliberez.
— Îmi pare rău. Uite ce-ai făcut! Cheile mele sunt pe undeva pe afară. Va trebui să mă duc să le caut, ca să deschid şi cealaltă cătuşă.
— Lasă-le încolo, Sarah Wilson, zise el, masându-şi încheietura. M-am eliberat de pat. Pentru atât am avut timp.
— Dar cum rămâne cu cealaltă cătuşă?
— Mai am o dublură de chei la secţie. Am să le iau mai târziu.Mă îmbrac şi am să-ţi plătesc pentru deranj.
— Cu ce vrei să te îmbraci?
— La naiba! Privirea lui alunecă peste tricoul lui Sarah, peste picioarele ei lungi, până la tenişii uzaţi.
— Nici să nu-ţi treacă prin minte. Oricum, nu ţi s-ar potrivi.
— Ei bine, atunci va trebui să dau o fugă până acasă. Sarah scutură din cap. Chiar şi astăzi, când canoanele modei erau destul de libertine, ea nu credea că acest bărbat avea să treacă neobservat. Când se întoarse să-şi ia lanterna, ea văzu doi oameni stând lângă o maşină de poliţie. Vorbeau

cu unul din ofiţeri, arătând spre fereastra la care stătea ea.
— Domnule ofiţer Canyon, cred că nu este indicat să ieşi acum, dacă nu vrei să fii luat la întrebări. Afară este o maşină de poliţie. Cineva te-a auzit probabil spărgând geamul. Aşa se uită mai întâi la ofiţerul de poliţie şi apoi la Sarah.
— Bănuiesc că nu ai o pereche de pantaloni în cutia aia de scule, nu-i aşa?
— Nu, îmi pare rău. Aşteaptă o clipă. S-ar putea să rezolvăm într-un fel. Ea îşi luă trusa, se răsuci şi dispăru în întuneric. Aşa începu să-şi imagineze cele mai rele lucruri. O vedea spărgând un alt apartament. O vedea furând un palton, iar pe el se vedea arestat pentru complicitate. O vedea comandând o pizza şi molestându-l, împreună cu el, pe băiatul trimis să o aducă. O vedea plecând şi părăsindu-l, acum când era la mare ananghie. Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. O fereastră spartă, o femeie cu o cutie de scule, care foarte bine puteau fi considerate instrumente de efracţie, şi un bărbat aproape gol puşcă. Toate puteau fi explicate, însă el nu avea timp de pierdut. Vecini zgomotoşi! De aceea el nu avea să locuiască niciodată într-un astfel de cartier.
Jeanie îşi alesese acest apartament pentru ea, înainte de a-i veni trăsnită idee de a se căsători cu el. Până să apuce să-l aranjeze, se ivise delegaţia în Spania. Singura mobilă care fusese adusă era patul cu tăblie metalică.
Aşa înţelese nevoia lui Jeanie de a fi înconjurată de oameni, de a simţi că aparţine cuiva. Se gândise că acest lucru îşi avea probabil originea în faptul că

ea îşi pierduse părinţii din fragedă copilărie. Însă şi el era singur; nici măcar nu-şi cunoscuse părinţii. Nu se întâlnise şi nici nu isprăvise vreodată cu dragostea.
Pentru Aşa, o slujbă care presupunea permanente deplasări era o alegere bine calculată. Dacă nu stătea într-un loc prea mult, nu putea să se apropie de cineva. Dacă nu-şi îngăduia să se apropie de cineva, nu putea să sufere. Pentru Jeanie însă, dar şi pentru Mike, lumea era terenul lor de joacă.
Ei alergau spre ziua de mâine şi spre ceea ce le rezerva aceasta.
Aşa îşi privi ceasul, cifrele verzi licărindu-i în întuneric. Unde era Sarah Wilson?
Părea să fie o persoană de încredere, optimistă, cu spirit de responsabilitate bine înrădăcinat.. Sigur nu-l abandonase.
Când se hotărî să rişte şi să iasă afară, ca să arunce o privire prin împrejurimi, ea se întoarse cu o salopetă. Roşie ce avea brodat pe buzunar numele *„Jim”*.
— Încearcă asta. Este a tatei, dar cred că-ţi vine. Într-adevăr, se potrivea. Aşa se îmbrăcă şi sări în ghete. Se duse la fereastră şi privi afară. Ofiţerul de poliţie se îndrepta spre ei. Aşa nu avea timp de pierdut cu interogările. Nu exista decât o singură cale de rezolvare. Perversitatea era de acceptat, spargerea însă nu.
— Sarah, să nu ţipi. Consideră că ceea ce va urma este în interes de serviciu. El o trase în braţe şi captură buzele cu fermitate. O clipă ea se zbătu, opunându-se.
— Cooperează, femeie, te rog. Fie din cauza

rugăminţii disperat rostite, fie din cauza buzelor care o făcură să-şi piardă răsuflarea, Sarah se relaxa şi cedă în faţa sărutului oferit de un maestru în materie. Inima ei fu prima care tresări. Pulsul începu apoi să-i vibreze, iar respiraţia să i se accelereze. Jeanie era de-a dreptul tâmpită dacă fugise cu individul acela obscur, când ar fi putut să-l aibă pe acest bărbat Sarah nu ştia cum să-şi califice comportamentul. Poate că şi ea era tâmpită, pentru că, fără niciun dubiu, răspundea sărutului lui Aşa.

Când Aşa se depărta, Sarah era bucuroasă că încă o ţinea în braţe, căci altfel s-ar fi topit şi s-ar fi transformat într-o băltoacă la picioarele lui. El îi făcu ofiţerului un semn vesel cu mâna, după care stinse lanterna. O clipă o privi pe Sarah în tăcere. Îi auzea zgomotul respiraţiei.

— Mulţumesc că nu ai ţipat. Haide să plecăm de aici, până nu se hotărăsc cei care ne privesc să vină la petrecerea noastră. Cât îţi datorez?

— Oh, sărutul e pe gratis, de vreme ce a fost în interes de serviciu.

— Mă refeream la intervenţie. Aflată încă sub influenţa sărutului, Sarah îşi aprinse lanterna şi, ieşind din apartament, se îndreptă spre parcare, urmându-l pe ajutorul de şerif prin spaţiul verde.

— O intervenţie după miezul nopţii este patruzeci de dolari, zise ea. Însă în clipa de faţă nu văd altă posibilitate de a-mi plăti decât în natură. Am să-ţi trimit o factură. El înjură din nou.

— Am să te plătesc mâine. Dar patruzeci de dolari nu sunt suficienţi.Ai ieşit din casă după miezul nopţii, ai venit într-un apartament străin ca să

eliberezi un bărbat prins în cătuşe şi nu ceri decât patruzeci de dolari?
— Acesta este preţul pe care l-a fixat tata şi atât îmi datorezi.
— Atunci, de ce n-a răspuns tatăl dumitale solicitării?
Puteam să fiu un criminal. Ştii că ai fi putut să intri în mare încurcătură. El se încruntă, când văzu cât era de atrăgătoare.
Nici nu-şi dăduse seama că era atât de înaltă, încât nu trebuise să se aplece ca să o sărute şi îi simţise sânii generoşi lipiţi de piept. Văzuse sinceritatea oglindită în ochii ei şi-i simţise căldura pielii care, în umbră, avea culoarea mierii. Ea fusese o imagine închipuită, creată de simţurile lui, până ce această viziune se cristalizase într-o femeie ale cărei buze cedară şi răspunseră sărutului lui.
Acum, în lumina parcării, el observă că părul ei scurt, care îi ieşea de sub şapcă, era mai mult castaniu decât blond. Nu era fardată, iar tenul ei avea culoarea sănătoasă a femeii care petrecea mult timp afară. Sarah îl privea cu o expresie pe care el nu reuşi să o înţeleagă.
— Tatăl meu nu a putut să vină, zise ea, calmă. Tatăl meu este mort. Iar dumneata nu eşti criminal. Eşti doar îngrijorat din pricina unei persoane la care ţii.
Mustrat de conştiinţă pentru cuvintele rostite, el încercă să-i spună că-i părea rău, însă ea îl întrerupse:
— Jeanie trebuie să fie o persoană teribil de insensibilă. Nu înţeleg de ce nu ţi-a spus că voia să se mărite cu prietenul dumitale.

— Pentru că eu n-aş fi fost de acord să se căsătorească şi amândoi ştiau acest lucru. Este prea curând ca Jeanie să ia o astfel de decizie. Când a plecat în Spania, suferea încă de pe urma unei legături sfârşite prost… La naiba! Unde îmi este *Fetiţa Argintie?* Ah, nu, nu şi ea. Sarah crezu că el avea să urle, însă ştia că Aşa Canyon nu era un bărbat care să plângă.
— Te rog, nu fi atât de distrus, îl consolă ea. S-ar putea ca acum să nu-ţi dai seama, dar va trebui să priveşti fuga fetiţei dumitale ca pe un lucru bun.
— Fetiţa mea? El râse. Nu putea să plece de una singură. Trebuia să fie ajutată. Aşa îşi pocni coapsele şi apoi gemu. Pantalonii şi cheile au dispărut cu totul.
— În bilet se spunea că ea şi prietenul dumitale Mike se iubesc. Nu te poţi opune unui sentiment atât de puternic, care l-a împins pe el să procedeze astfel.
— Mike nu s-ar fi urcat nici mort în camioneta mea. El conduce un *BMW.*Dar ai dreptate. El mi-a luat-o, ca să nu-i pot urmări. Măcar să-mi fi spus unde a lăsat-o, dacă tot este atât de talentat la scris. Este rău că a luat-o pe Jeanie, dar nu m-am aşteptat să mi-o ia şi pe *Fetiţa Argintie*. Asta este de-a dreptul, lovitură sub centură. Sarah îşi dădu seama că *Fetiţa Argintie* nu era o femeie, ci camioneta lui. Chicoti, mai uşurată, mai nevenindu-i să creadă.
— Ai un ciudat simţ al umorului, bolborosi Aşa.Ai un automobil pe măsură?
Simţul ei pentru umor o fi fost ciudat, îşi zise el, în timp ce o privea, însă buzele ei, încă răsfrânte în surâs, erau drăguţe. Moi, pline şi sincere, se

potriveau cu chipul ei deschis. Totul în alura lui Sarah Wilson spunea că ceea ce vezi este ceea ce vei căpăta. Iar sinceritatea era o caracteristică aflată într-o cantitate mică în viaţa lui, deocamdată. Dacă nu ar fi atât de îngrijorat din pricina lui Jeanie, poate că ar... Rareori femeile erau aşa cum păreau, iar el jurase demult să nu încerce să şi le imagineze. Se uită la Sarah. Ea nu părea îngrijorată. De fapt, el avea o tainică bănuială că ea era genul de *„vecină”* inocentă, care putea să fie o conspiratoare, genul de fată care nu ţipa dacă îi puneai o broască în punguţa cu mâncare.

Dar această fizionomie de *„vecină”* inocentă nu se potrivea cu sărutul pe care tocmai îl împărtăşiseră sau cu felul deschis în care ea participase.

— Dacă am un automobil? Nu, zise Sarah. Am o furgonetă şi se poate spune că se potriveşte simţului meu pentru umor. De ce întrebi?

— O rechiziţionez. Să mergem!

— Oh, extraordinar. O urmărire a poliţiei. Am crezut că aşa ceva se întâmplă numai în filme! Dacă ai de gând să mergi cu viteză pe străzile oraşului, te avertizez că mai mult de o sută cincizeci de kilometri, pe oră nu prinde. Un pic dacă se depăşeşte această viteză şi tipul se şi răzvrăteşte.

— El? Ai o maşină la care te referi cu *„el”*?

— Da. Se numeşte Henry. Henry cel de Nădejde. Dumneata îi spui camionetei *Fetiţă*, de ce nu i-aş spune şi eu furgonetei *Henry*?

— Unde este? apoi o văzu. Odinioară fusese o camionetă de pompieri, de un roşu aprins. Acum

era ciocnită, jupuită, iar culoarea îi pălise. Însemnele de pe părţile laterale, un chip galben, zâmbitor, şi literele care vesteau că *AJUTORUL ESTE PE DRUM,* erau noi şi strălucitoare. El gemu şi adăugă: Lasă, am văzut-o. Urcă. Am să conduc eu.
— Cred c-ar fi mai bine să mă laşi pe mine, se împotrivi Sarah.
— Eu ştiu unde vreau să merg şi vom ajunge astfel mai repede. El îşi închipuia că Mike şi Jeanie se întorseseră împreună în Smyrna şi că stăteau în vechiul apartament al lui Jeanie. Până acolo, avea să-i treacă supărarea şi avea să cânte după ureche.
— Cum vrei, dar să nu spui că nu te-am prevenit. Sarah deschise furgoneta, îşi puse în spate cutia cu scule şi, urcându-se pe locul de lângă şofer, îi întinse ajutorului de şerif cheile. El reuşi să pornească motorul, însă nu era suficient spaţiu pentru picioarele lui lungi. Şi, ca şi când n-ar fi fost de ajuns, pedalele răspundeau atât de prost la comandă, încât el nu putu să acţioneze corect niciuna din ele: Ca urmare,furgoneta trecu sărind şi tuşind pe lângă maşina de poliţie, care staţiona încă pe stradă. Când, în final,Aşa îşi dădu seama de secretul care îl ţinea pe Henry în mişcare, maşina de poliţie era în spatele furgonetei, urmărind, ceea ce şi pentru
Aşa ar fi părut, un vehicul suspect. Mai trecu un minut şi luminile albastre începură să licăre. Maşina de poliţie depăşi furgoneta, iar ofiţerul le făcu semn să tragă pe margine.
— Ah, fir-ar să fie! zise Aşa, supunându-se. Nici măcar n-am actele la mine. Sunt în portmoneu, iar

acesta este în pantaloni, care la rândul lor cine ştie pe unde zac.
Ofiţerul se dădu jos din maşină şi se apropie încet de geamul portierei.
— Vreţi să coborâţi din maşină, domnule? Sarah îşi feri capul ca să-şi mascheze chicotitul. Îi văzu pe Aşa prinzându-şi bine în palmă cătuşa care atârna, deschizând portiera şi coborând din maşină. Ea ar fi putut să pună capăt suspiciunilor, legitimându-se, însă, din moment ce Aşa Canyon voise să facă pe şeful, ea îl lăsă se se descurce.
— S-a produs o neînţelegere, începu Aşa, amintindu-şi cât de des auzise această scuză neîntemeiată. Dacă avea să pună mâna vreodată pe prietenul lui, o să-l jupoaie de viu. Ştiu că vă vine greu să credeţi, domnule ofiţer…?
— Ofiţerul Martin, domnule.
— Domnule ofiţer Martin, portofelul mi-a fost furat împreună cu… Voi să spună *„hainele”*, însă se răzgândi şi rosti: împreună cu *„camioneta”*.
— Vreţi să-mi spuneţi că nu aveţi permis?
— Sigur că am permis. Numai că nu-l am la mine. Este în portofel. Ah, este strigător la cer!
— Îmi pare rău, domnule. Vă rog, întorceţi-vă cu spatele, puneţi-vă mâinile pe maşină şi depărtaţi-vă picioarele.
— Staţi puţin! Aşa îşi încrucişă mâinile la piept şi începu să se legene pe călcâie, simţindu-se ca un fundaş care se pregătea psihic pentru respingerea unui atac. Numele meu este Aşa Canyon şi sunt ajutor de şerif.
— Da, domnule. Vreţi să spuneţi că acesta este vehiculul dumneavoastră?

— Nu, aparţine lui Sarah Wilson.
— Oh? Şi l-aţi împrumutat?
— Nu. Da. Întrebaţi-o pe ea, se răsti el. Ofiţerul Martin se retrase un pas şi privi în furgoneta.
— Eşti acolo, Sarah?
— Da. Sarah îşi îndreptă spatele, inspiră adânc şi, sperând că făcea ceea ce trebuia, continuă: Omul acesta a încercat să-l răpească pe *Henry*. Aş vrea să-l arestezi, te rog.

CAPITOLUL 2

Aşa mârâi şi făcu un gest ameninţător spre Sarah. Ofiţerul Martin reacţionă trăgându-şi pistolul din teacă şi aşezându-se între Aşa şi camionetă.
— N-aş face aşa ceva, domnule. Sarah sesiză poziţia buzelor lui Aşa şi conchise că planul ei de a oferi ajutorului de şerif timp de calmare, în vreme ce Jeanie şi Mike o ştergeau, nu era o idee prea strălucită. Viaţa lui Mike o mai fi fost înainte în pericol. Acum însă el era un om mort, iar ea nu mai avea mult ca să-l însoţească.
— Spune-i domnului ofiţer adevărul, Sarah. Te rog. Sarah nu avusese niciodată prea multă îngăduinţă faţă de un bărbat care se credea atotştiutor, iar ajutorul de şerif trebuia să înveţe că nu avea întotdeauna dreptate. Dacă Mike şi Jeanie se iubeau, trebuia să fi se îngăduie să se căsătorească, fără ca braţul lung al legii să se amestece.Pe de altă parte, ce ştia ea? Aşa îi zisese că Jeanie nu se refăcuse după o legătură sfârşită prost. Iar în bilet se spunea că ea nu voise să-l facă să sufere. Poate că toată această mânie era mai mult decât îngrijorare. Poate că legătura fusese

între Jeanie şi ajutorul de şerif. Sarah coborî din camionetă şi-l atinse pe Paul Martin pe braţ.
— E-n regulă, Paul, zise ea. Întorcându-se spre Aşa, Sarah adăugă întărâtată: Data viitoare, însă, înainte de a deturna vehiculul cuiva, poate îi ceri ajutorul. Oamenii din zonă, în general, sunt dornici să ajute o persoană aflată la necaz.
Ea se întoarse din nou cu faţa spre ofiţerul de poliţie.
— Paul, fă cunoştinţă cu ajutorul de şerif Aşa Canyon, de la departamentul şerifului districtului Cobb. Suntem într-o misiune de urgenţă.
— Eşti sigură, Sarah? Paul nu era pe deplin convins.
— Sigur. Eu doar… nu are importanţă. Dânsul este într-adevăr ajutorul de şerif Canyon. Paul mai aruncă o privire la Aşa şi făcu o grimasă.
— Iertaţi-mă, domnule. V-am văzut fotografia în ziar, însă nu v-am recunoscut. În ultima vreme a avut loc o serie de spargeri prin zonă, iar într-un apartament din împrejurimi s-a întâmplat ceva de-a dreptul straniu. Am crezut…
— N-are importanţă ce aţi crezut, zise Aşa. Sarah nu ştia cine avea rang mai mare, ofiţerul de pe maşina de patrulare sau ajutorul de şerif, însă se simţea prost că-l pusese pe prietenul ei, Paul, într-o situaţie jenantă.
— Mulţumesc, Paul, că mi-ai controlat maşina. Acum trebuie să plecăm.
— Sigur, Sarah.Ne vedem la jocul de softball. El se întoarse apoi spre Aşa şi-i ţinu portiera deschisă, încă o dată vă cer scuze, domnule. N-am ştiut cine sunteţi.

— E-n regulă, domnule ofiţer. Nu poţi să fii mereu prea grijuliu. Sarah se hotărî că era mai bine să nu comenteze asupra celor abia întâmplate. Paul îi acceptase deocamdată povestea, însă, mai devreme sau mai târziu, avea să se întrebe despre acest ajutor de şerif fără acte, care purta salopeta tatălui ei, ghete de cowboy şi cătuşe. Aşa se urcă la volan şi-l puse pe Henry din nou în mişcare. Apucând-o pe Atlanta Road, trecu prin centrul Smyrnei, unde şantierul de revitalizare a oraşului, care urma să clădească un nou sector economic, arăta ca un sătuc de modă veche.

Când ajunseră la intersecţia Platinum Triangle, aflată între Smyrna şi Atlanta, dibuise deja toate ciudăţeniile furgonetei.

— Să presupun că îl cunoşti pe ofiţerul Martin?

— Da. Cunosc pe mai toată lumea din Smyrna. Când trăieşti o viaţă într-un loc, apuci să-i cunoşti pe oameni destul de bine. Începem să avem tendinţa să ne purtăm de grijă unul altuia.

— Ei bine, sper că nu mai sunt şi alţi prieteni interesaţi de soarta dumitale, căci, sincer îţi spun, nu am timp de oprire.Aşa viră, o apucă pe drumul de centură al Atlantei şi se îndreptă spre est.

— Nu, Paul va purta vorba. Dar cred că trebuie să te avertizez că indicatorul de benzină arată că rezervorul este pe sfârşite şi că, dacă intenţionăm să mergem mai departe, trebuie să-i facem plinul.

— Acum îmi spui? Aşa privi la staţia de benzină de pe partea dreaptă pe lângă care trecu. El ştia că poarta de care se apropiau nu avea benzinărie, dar că la următoarea exista. Respiră uşurat, însă mult prea devreme. Motorul se înecă de două ori, iar

furgoneta se opri pe marginea drumului.
— Îmi pare rău, domnule ofiţer, dar nu ai senzaţia că cineva încearcă să-ţi spună că nu trebuie să faci această călătorie? De ce nu renunţi? Nu vei face decât mai mult rău.
— Sarah, Mike ştie că eu nu permit nimănui să se amestece în treburile mele.
— Vorbeşti ca un adevărat om al legii, domnule sergent Friday. Sau sergent Preston. Din Yukon? Poate ar trebui să trimiţi după calul dumitale credincios şi după câine, ca să treacă prin nămeţii din faţă. De astă dată ea nu avu nevoie de lanternă ca să-i vadă sprâncenele încruntându-i-se într-o expresie ameninţătoare.
Ia-o uşurel.
— S-o iau uşurel?
— Va trece până la urmă cineva care ne cunoaşte. Ştiind că se putea descurca singur şi neavând de gând să stea şi să aştepte să recunoască cineva, Aşa se hotărî s-o ia din loc. Se obişnuise cu drumurile încă de când avea zece ani şi fusese înapoiat la orfelinat de trei cupluri de potenţiali părinţi. Nu-şi amintea prin câte case fusese, înainte de această vârstă. Propria lui mamă îi dăduse prima lecţie, abandonându-l pe treptele unei biserici. Ceilalţi încercaseră să-l îngrijească, însă Aşa nu-i lăsase să se apropie prea. Mult. Şi aşa, unii după alţii îl înapoiaseră la orfelinat, de parcă ar fi fost o pereche de pantofi care nu se potriveau. În cele din urmă, când avea vreo zece ani, înţelesese. Toată lumea din viaţa lui era pasageră. Atunci făcuse un asemenea tărăboi încât fu trimis în custodia unei case de copii. Rămase acolo până

absolvise liceul. În ziua următoare, se înrolase în marină şi de atunci fusese tot timpul pe drumuri.
Luptând cu greutăţile, învăţase că dragostea nu era veşnică şi că oamenii erau pasageri. Apoi Jeanie deveni responsabilitatea lui. Cu toate acestea, el reuşise să menţină legătura lor în perspectivă. Răspundea de ea de ceva vreme, îşi dădea seama că, într-o zi, avea să plece şi ea, dar nu aşa. Sarah simţi durerea lui Aşa şi-şi încreţi buzele.
— Ei bine, zise ea, într-un târziu, dacă vrei să pleci, ai o canistră în spate.
Aşa luă canistra, făcu câţiva paşi, se opri şi întoarse spre ea un chip cu o expresie ruşinată.
— Ai ceva bani? Sarah nu răspunse. Un cuvânt în plus şi ajutorul de şerif ar fi explodat. Tăcută, scoase o bancnotă mototolită de zece dolari şi i-o dădu. El se depărta cu nişte paşi atât de mari că, dacă cineva ar fi vrut să ţină ritmul cu el, ar fi trebuit să fugă. O maşină trase pe banda de avarie şi se opri în faţa lui Aşa.
Şoferul, un bărbat în vârstă, îmbrăcat în salopetă şi fumând o ţigară, scoase capul pe geam şi întrebă:
— Furgoneta de colo, rămasă fără benzină, este a lui Sarah, nu-i aşa? Urcă, fiule.
În orice altă împrejurare, el ar fi continuat să meargă pe jos, însă, în această seară, nu avea vreme de pierdut. Se sui în maşină şi mulţumi bătrânului.
— Să nu te îngrijorezi, fiule. Nu există om în Smyrna care să nu oprească s-o ajute pe Sarah Wilson. Este o fată extraordinară. În liceu, era cea mai bună jucătoare de baseball. A pierdut o bursă

la colegiu ca să-şi îngrijească tatăl. Oamenii de pe-aici se gândesc mult la Sarah. Bătrânul vorbea mai repede decât conducea, însă n-ar fi câştigat vreo întrecere la niciuna din probe, se gândi Aşa. Până ce umplu canistra şi se întoarse la furgoneta lui Sarah, se scurseseră mai multe minute. Turnă benzina în rezervor, mulţumi bărbatului care îi povestise despre Sarah mai mult decât voia să ştie şi demară. Aşa încercă să se concentreze la Jeanie şi la cum avea să o convingă că măritişul cu Mike era o idee proastă. Avea să se ofere s-o ajute să-şi mobileze noul apartament, iar dacă ea voia să-şi deschidă un mic studio fotografic avea să o ajute şi cu acesta. El opri la staţia de benzină şi începu să umple rezervorul, în tot acest timp plănuindu-şi discuţia. O voce lăuntrică, însă, îi spunea că Jeanie nu avea să fie fericită într-un studio fotografic. Ea nu era ca Sarah, care preluase afacerea tatălui ei şi-şi făcuse viaţa în orăşelul în care crescuse. Sarah îi cunoştea pe toţi în oraş şi toată lumea îi purta de grijă. Sarah Wilson nu avea nevoie de unul ca el în jurul ei. În plus, era cu picioarele pe pământ. Îl înfruntase chiar. Şi-o aminti cum îl ameninţase cu arestarea şi zâmbi.

El îi furase furgoneta şi probabil că o compromisese în faţa prietenului ei. Nici măcar nu-i mulţumise că-l ajutase. Însă ceea ce-l obseda cel mai mult era acel sărut, felul în care ea îi răspunsese, în care el îi percepuse buzele. Încercase să-şi scoată aceste lucruri din minte, însă, fără să-şi dea seama, amintirea revenea mai vie. Acesta era genul de situaţie din care el, de regulă, se retrăgea. Sarah însemna încurcătură.

Dar de astă dată el nu putea să plece. Nu putea să-şi caute o altă slujbă, în alt oraş. Trebuia să se asigure că lui Jeanie avea să-i fie bine. Îi promisese acest lucru tatălui ei. Însă baseballista cu picioare lungi, care renunţase la bursă ca să-şi îngrijească tatăl, îi abătea gândurile de la problemele lui,

După ce plăti vânzătorului, Aşa urcă în maşină şi-l puse pe *Henry* în mişcare.

— Sarah, zise el, îmi pare rău dacă ţi-am creat vreo problemă în seara asta. Ştiu că totul pare… straniu.

— Straniu? Aşi! Aproape în fiecare seară primesc câte un telefon în care sunt solicitată să eliberez un mire încătuşat de tăblia patului. Însă dumneata eşti primul care poartă chiloţi grena. Aşa gemu.

— De fapt, domnule ofiţer Canyon, pe mine nu mă deranjează deloc o festă prietenească, dar când este vorba de răpire se schimbă foaia. Dacă intenţionezi aşa ceva cu Jeanie, te avertizez că eu trag linie aici.

— Nu intenţionez să o răpesc pe Jeanie. Nu vreau decât să o fac să nu ia o decizie pripită.

— Această Jeanie, câţi ani are?

— Douăzeci şi nouă.

— Un an mai mult ca mine. Am crezut că are şaisprezece ani, după felul în care vorbeşti despre ea. Cum se face că mereu trebuie să fie salvată?

— Pentru că nu ştie să-i judece pe oameni cum trebuie şi, de fiecare dată când este decepţionată, fuge în străinătate.

— Ei bine, aş zice că vrea să scape de dumneata, dacă alege asemenea soluţii extreme.

— Nu vrea să scape de mine. Şi nu mereu încearcă

să fugă. Uneori, încearcă să găsească ceva. Este fotografia.

— Cum de a ajuns să fie în grija dumitale?

— Tatăl ei mi-a fost comandant în Vietnam. Era văduv. Acum şaisprezece ani a murit, salvându-mi viaţa, iar eu i-am dat cuvântul de onoare că voi avea grijă de fiica lui.

— Şi încă îţi ţii promisiunea. Poate că ea nu mai are nevoie ca cineva să-i poarte de grijă.

— Ba da, are! M-am gândit că, într-o bună zi, o să se aranjeze şi o să ducă o viaţă normală. Însă îi place foarte mult să facă fotografii în locuri din lume unde femeile n-ar trebui să ajungă. Acum a mai găsit şi un partener dispus să-i facă pe plac.

— Este bună în ceea ce face?

— Este un fotograf excelent. Cu alegerea bărbaţilor stă mai prost.

— Nu pot să cred. Sarah conchise că orice femeie, care îl refuză pe ajutorul de şerif Canyon, trebuia să fie o nerecunoscătoare la capitolul bărbaţi.

Cu mândrie, el îi povesti cum Jeanie realizase coperta unei reviste săptămânale, cu imagini dintr-o ţară confruntată cu război. Sarah nu vru să-şi piardă răsuflarea, însă era îngrozitor ca o femeie să se strecoare pe linia frontului. Era evident că Jeanie se ducea după ceea ce dorea, indiferent că era vorba de un bărbat sau de un cadru, iar Sarah înţelegea acest lucru. Îi înţelegea chiar şi fuga, dacă aceasta era singura cale.

Sarah nu fusese niciodată îndrăgostită, dar, asemeni lui Jeanie, avea tendinţa să-şi urmeze inima şi nu raţiunea, şi era în măsură să spună că amândouă se confruntau cu un bărbat, care

întotdeauna avea să vadă în fiecare gest, o apropiere sentimentală.
— Dacă ea îl doreşte pe prietenul dumitale, de ce încerci să-i împiedici?
— Trebuie să-l cunoşti pe Mike. Familia lui are, mai mulţi bani decât va cheltui el vreodată. El nu trebuie să facă nimic ce nu doreşte, şi exact asta a făcut în ultimii treizeci şi patru de ani, adică, nimic. Se pare că el şi Jeanie s-au cunoscut în Spania, în timp ce el alerga taurii. N-a fugit prea tare, căci, după spusele lui, Jeanie l-a salvat de la o moarte sigură.
— Şi s-au îndrăgostit.
— Mai degrabă a fost o dragoste nebună. Dar ca să se căsătorească, nu sunt de acord. Mike este un om fără ambiţii. Nu că nu mi-ar plăcea Mike. Îmi place.Ar fi în stare să-şi dea şi cămaşa de pe el. Problema lui este că nu a avut niciodată în viaţă un ţel de atins.
— De astă dată a avut, zise Sarah. Neambiţiosul Mike trebuie să fi avut mai mult.
Imbold, decât îşi închipuia Aşa. Mike o dorea pe Jeanie, dar îl cunoştea pe Aşa destul de bine ca să-şi dea seama că acesta nu avea să îngăduie niciodată căsătoria lor. Astfel că Mike întocmi un plan.La început fusese discutat, însă, dacă eşuau toate variantele, Jeanie ar fi ajuns într-o situaţie dramatică, care nici nu-i trecea prin minte lui Aşa. Sarah zâmbi. Îl găsea interesant pe bărbatul care avusese curajul să-i strecoare somnifer în băutură unui ajutor de şerif.
Şovăind, recunoscu chiar că îi plăcea şi de femeia care se îndrăgostise de un individ care alerga tauri.

În privinţa lui Aşa Canyon, era dezorientată.
Sarah aruncă o privire bărbatului care avea încă agăţată la una din mâini cătuşele argintii. În acest ajutor de şerif exista un adevărat devotament, un rar întâlnit simţ al onoarei şi al justiţiei. Avusese dreptate în privinţa lui când gândise că aparţinea Vestului Sălbatic. Numai că nu în rolul nelegiuitului, ci în cel al şerifului. Şi totuşi era ceva ce nu se potrivea în această imagine istorică. El era, într-adevăr, un bărbat care îşi proteja femeia, însă în acei chiloţi grena şi cu acel sărut năvalnic era, categoric, un bărbat al secolului douăzeci.
În timp ce furgoneta se deplasa hurducăindu-se pe Riverside Drive, Sarah îşi dădu seama că imaginea şerifului din Vestul Sălbatic nu era singurul lucru eronat. Camioneta ei roşie, cu chipul zâmbitor pictat pe ea, apărea ca o jignire prin cartierul select. Casele pe lângă care treceau erau depărtate de şosea, că abia puteau fi zărite, singurele lucruri vizibile fiind numerele de pe cutiile poştale.
— Logodnica dumitale trebuie să câştige bine cu fotografiatul, domnule ofiţer Canyon.
— Te referi la cartierul de lux? Locuieşte cu o prietenă, o stewardesă. Împart împreună un fel de şopron, însă numai împărţeală nu se poate numi asta, căci ele mai tot timpul sunt plecate. Când Aşa o apucă pe o alee, Sarah îşi înăbuşi protestul. Ajutorul este pe drum, se gândi ea, şi se întrebă cine avea nevoie mai mult de ajutor. Uitându-se la conacul, în stil Tudor, cu gratii la ferestre şi cu şopron în spate, Sarah conchise că această persoană era ajutorul de şerif. El era convins că

trebuia să se interpună între Jeanie şi bărbatul pe care acesta îl iubea, numai ca să plătească o datorie de onoare. Acţionând din impuls, Sarah se întinse, strecură cătuşa deschisă în jurul volanului şi o închise.

— Ce naiba crezi că faci?

— Te salvez.

— De la ce mă salvezi?

— De la a nu distruge trei vieţi.

— Singura viaţă pe care o voi distruge este cea a lui Mike. Ţin prea mult la Jeanie ca să-i fac vreun rău. Acum, scoate cătuşa de pe volan ca s-o pot împiedica.

Sarah oftă. Avusese dreptate în privinţa legăturii de dragoste. Ajutorul de şerif Canyon era îndrăgostit de Jeanie. Toate protestele se datorau faptului că el încă nu considera legătura sfârşită. Faptul că acţionase, fără să se gândească, era un lucru care lui Sarah i se întâmpla foarte des, uneori cu consecinţe dezastruoase.

Însă întotdeauna ea îşi corecta greşelile. Se răsuci repede către cutia ei cu scule şi începu să scotocească după dublurile cheilor pe care le purta în permanenţă cu ea. Însă nu reuşea să le găsească. Inima îi bătea puternic şi nu vedea nici prea bine. În cele din urmă, îşi aprinse lanterna.

— Nu te mai codi, Sarah. Aşa începuse să se enerveze. Şi părea să fie îndreptăţit.

— Domnule ofiţer, nu ştiu cum să-ţi spun, dar nu este nicio cheie în cutia cu scule.

Va trebui să mergi la mine acasă ca să iau dublurile.

— Atunci ai face bine să te duci în şopron şi să te

asiguri că Jeanie nu va face un pas până nu mă eliberez.
— Eşti sigur? Da, bineînţeles. Am s-o opresc. Când echipajul de pază al cartierului sosi să-i aresteze pe intruşi, Aşa trebuie să explice de ce era încătuşat de volanul camionetei unui lăcătuş şi de ce lăcătuşul încerca să spargă o locuinţă.
Însă nu Jeanie fu cea trezită de gălăgie, ci colega ei de cameră. Ea le povesti că Jeanie şi Mike luaseră o cursă aeriană târzie, spre Africa, unde Jeanie avea un nou contract. După ce echipa de pază se convinse că pe Aşa nu-l preocupa decât siguranţa pupilei lui, consimţi să le dea drumul la amândoi.
Se făcuse aproape ziuă când Aşa, urmând indicaţiile lui Sarah, ocoli o clădire mare, albă, un pâlc de pini şi se îndreptă spre un hambar roşu strălucitor.
— Unde locuieşti, Sarah? Aş vrea să ajung acasă cât mai repede posibil. Sunt obosit, îmi este foame şi abia aştept să mă întind în pat.
— Da. Ei bine, pat ai, dar, din câte am văzut, alt mobilier nu era, perdele nu erau, mâncare nu era şi nici…
— Mai uşurel! strigă el. Nu acolo locuiesc eu, Sarah. Jeanie a închiriat acel apartament şi a cumpărat patul. Eu locuiesc într-o cabană de lemn de pe marginea lacului. Acum, scoate-mi cătuşele astea, căci altfel am să mă aşez pe claxon până o să le apuce amocul pe toate vacile din grajdul ăsta.
— Da, domnule. O clipă numai. Sarah coborî, deschise poarta şi dispăru pe una din uşile laterale ale hambarului. Într-o clipă, se întoarse cu un foarfece mare. Din două tăieturi, cătuşa căzu de pe

volan şi ambele mâini ale ajutorului de şerif erau libere. Sarah îl privi pe Aşa. Chipul lui umbrit se întunecase mai tare, făcându-l să pară mai aspru. Era obosit, iar ea nu putea să-i reproşeze că era puţin înfuriat. Era sigură că el o învinuia de faptul că nu reuşise să împiedice fuga.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu ştiu cum se face dar se pare că mereu produc încurcături, când am de-a face cu bărbaţi care nu se află pe terenul de sport.

Bănuiesc că nu vrei să faci un meci rapid de baschet, nu-i aşa?

El se uită în jur la hambarul roşu şi la gardul alb, fixat cu doi ţăruşi metalici imenşi, în faţa uşii.

— La şase şi jumătate dimineaţa?

— Nu, cred că nu este o idee prea bună. Dar aş putea să-ţi fac o cafea. Nu sunt o gospodină prea bună, dar cafeaua va fi caldă şi, oricum, îţi sunt datoare cu ceva.

O clipă, Aşa îşi lăsă capul pe mâinile încrucişate peste volan. Era probabil mai obosit decât îşi dădea seama. Nu voia să plece. Sarah Wilson avea ceva ce-l ispitea, ceva cel tulbura, într-un fel pe care nici măcar nu-l putea denumi.

Nu-şi dădea seama cum de se întâmplase, însă îşi lăsase garda jos, iar Sarah i se strecurase încet în minte, fără să aibă permisiunea lui. El nu avea în viaţa lui nici loc, nici, timp pentru o femeie, mai ales pentru una atât de inocentă ca Sarah.

Probabil că totul se datora faptului că era obosit şi flămând.

— Cafea, domnule ofiţer? Sau poate ceva de mâncare?

În aer plutea o adiere rece. În spatele furgonetei se

afla pâlcul de pini dintre casa mamei ei şi hambar şi merii pe care ea şi tatăl ei îi plantaseră când ea avea şase ani. Tatăl ei construise hambarul în anul următor, cu faţa spre meri, „*Vacilor le va plăcea priveliştea*”, a zis el. Sarah simţi nodul care mereu i se punea în gât, când se gândea la tatăl ei şi la vremurile bune pe care le trăiseră împreună. Acest loc devenise raiul ei intim, cât timp tatăl ei fusese bolnav, iar mai apoi când avusese nevoie să-şi vindece suferinţa. Acum invita înăuntru un bărbat şi nu i se părea ceva rău. Rămase neclintită, aşteptând ca motorul lui Henry să pornească din minut în minut. Însă nu porni. Era doar linişte. Ea deschise uşa hambarului şi păşi înăuntru. Adevărul era că nu se aştepta ca Aşa să accepte invitaţia ei. Însă, la scurt timp, îl auzi coborând din maşină şi urmând-o.

— O singură întrebare, Dame Galahad. Oi fi eu obosit, însă sunt băiat de la ţară şi, dacă nu mă înşel, acesta este un hambar. Ce anume mănânci la micul dejun, fân?

— Îmi pare rău, nu am fân. Nu există nicio vacă aici. Ea aprinse luminile.

Aşa clipi. Închise ochii şi-i deschise din nou. De când deschisese pleoapele, în primele ore ale acestei dimineţi, avusese senzaţia că se prăvălise în gaura iepuraşului lui Alice. Acum era sigur. Ceea ce vedea el nu era un şopron cu podea murdară şi staule. Acolo nu erau vaci şi nici alt fel de animale. Şedea la marginea unui teren de baschet, cu podea lustruită şi cu două coşuri montate pe panouri.

— Nu-mi vine să cred, zise el, cu ochii măriţi de

uimire. Cred că visez. Am să mă trezesc într-un minut şi-mi voi da seama că totul a fost un vis.
— Noaptea trecută nu a fost vis, zise Sarah, încet. Nici acesta nu este. Ecoul vocii lui Sarah îl readuse pe pământ. Ea rămăsese în pragul uşii hambarului aşteptând ca el să treacă peste momentul de surpriză.
— Când eram în liceu, eu şi tata am transformat hambarul în ceea ce mama a numit
„*casa noastră de joacă*". Tata nu putea să se joace, dar îi plăcea să-mi vadă prietenii venind pe la noi. Doi ani după moartea lui, am transformat podul pentru uscat fânul în apartament şi m-am mutat aici.
— Locuieşti într-o sală de gimnastică?
— Nu chiar. Ea pufni într-un hohot cald de râs. Deşi ştiu că aşa pare. Vino cu mine.
Am să-ţi arăt. Ea îl conduse, prin teren, spre nişte scări care urcau la al doilea nivel. Privind-o pe Sarah urcând scările, Aşa conchise că ea îl tulbura la fel de mult ca şi şopronul de jos. De regulă, el era foarte bun în a-şi masca gândurile şi expresia feţei, însă, în această dimineaţă, avea senzaţia că împrumutase trupul altcuiva, căci nimic nu se potrivea. Mai întâi, băuse prea mult cu Mike. O pierduse pe Jeanie. Îşi pierduse, hainele. Îşi pierduse *Fetiţa Argintie*. Acum, pentru un motiv pe care nici măcar el nu şi-l închipuia, era pe cale de a servi micul dejun într-un pod de uscat fân.La capătul scărilor, Sarah deschise o uşă şi stinse luminile de jos.
— Dacă vrei să faci un duş şi să te cureţi, cât timp pregătesc eu micul dejun, baia este într-acolo.

Sarah arătă din cap spre un coridor care se forma din încăperea ce servea drept bucătărie, sufragerie şi living.
— Un duş? Aşa se dezmetici atât cât să răspundă. Îi era greu să urmărească discuţia ei. Să facă un duş în baia ei? Nu era genul lui. Era ceva mult prea intim în legătură cu această idee. El scutură din cap, ezitând. Drace, îi oferea să folosească duşul, nu patul, sau trupul ei. Nu-şi dădea seama de ce i se părea atât de nepotrivită propunerea.
— Sigur, replică Sarah. A fost o noapte grea. Personal, eu mă simt întotdeauna mai bine când sunt proaspătă şi curată, dumneata nu?
Sarah observă că Aşa părea puţin uluit. Faptul că o pierduse pe femeia pentru care jurase să-i poarte de grijă îl dezorientase. Pentru o persoană ca Aşa, acest lucru trebuia să fie o lovitură în mândria lui. Sarah era sigură că el nu ratase niciodată vreun pungaş, că nu-şi lăsase niciodată, în vreun loc neregulamentar, maşina de patrulare, că nu-şi uitase vreodată pistolul. Era mult prea grijuliu.
Aceste încălcări de procedură cântăreau mult în mintea lui. El se rănea astfel.
Suferinţa era ceva în care ea se considera expertă. Avea destulă experienţă în a-şi ascunde şi-n a avea legături cu cei care procedaseră asemenea ei. Sarah începu să se mişte prin bucătărie şi să scoată mâncarea din frigider. În tot acest timp continua să vorbească:
— În dulăpiorul de medicamente este o periuţă de dinţi în plus şi un aparat de ras. Atârnat de cuiul din uşa de la baie este un halat. Îţi va fi scurt, desigur, dar… Ea aruncă o privire scurtă şerifului

şi, dându-şi seama că îl năucea, o luă mai uşor. Iartă-mă, domnule Canyon. De regulă, nu vorbesc aşa. Cred că îţi dai seama că sunt puţin agitată. Vreau să spun că eşti primul bărbat pe care l-am invitat aici. Nu ştiu prea bine ce să spun ca să nu pară prostii.

Era, într-adevăr, agitată, se gândi Aşa. Şi nu era singura. Nu era nevoie de Curtea Supremă de Justiţie ca să-şi dea seama că niciunul din ei nu era în elementul său. Ea avea dreptate în privinţa unui singur lucru: se simţea groaznic. Capul încă îi vibra, iar stomacul îi fremăta. Acum că se gândi, nu-şi amintea să mai fi mâncat ceva de ieri de dimineaţă.

— Iartă-mă. Nimic din ce-ai putea să spui n-ar suna prosteşte. După ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, aş putea să cred că l-ai ascuns pe E.T. În debara şi pe Starman în baie.

— Oh, nu, rosti ea, sarcastic. Jos, poate, dar nu aici sus. Aici este căminul meu. Este personal, în plus, n-am cunoscut niciun extraterestru. Dumneata ai cunoscut?

— Am întâlnit câteva figuri pe care le-am bănuit a fi, însă nu s-a confirmat această ipoteză. Faci o cafea?

— Da, răspunse ea, uluită că bărbatul avea cât de cât simţul umorului. După cum spunea tata, o ceaşcă din cafeaua mea îţi va da motiv de indispunere.

— Nu poate fi chiar atât de proastă.

— Este, crede-mă.,

— Am să găsesc eu o cale să supravieţuiesc, întotdeauna găsesc.

— Zahăr? întrebă ea, aşteptând cu nerăbdare să-i poată chestiona răspunsul minuţios elaborat, care, după părerea ei, nu avea nicio legătură cu cafeaua ei.
— Da, şi cu lapte. Asta era o altă surpriză. Sarah ar fi pariat că acest bărbat îşi servea cafeaua cu praf de puşcă şi ţinte. Ea aşeză zahărul şi laptele pe o mică măsuţă rotundă de lângă fereastră. Sparse două ouă într-un castron şi începu să le bată cu furculiţa.
— Cum?
— Ce cum? Ea puse pâinea în prăjitor şi scurse ouăle într-o tigaie.
— Cum vei găsi o cale să supravieţuieşti?
— Este ceva mintal. Nu sunt sigur că pot explica. Trec peste o situaţie de nenumărate ori, până o înţeleg. După aceea, odată ce o am clară în minte, îi fac faţă.
— Nu este genul meu, spuse ea, scuturând din cap. Eu iau hotărârile instantaneu, apoi îmi fac griji de moarte. Am urmat odată nişte cursuri de artă. Desenam cu cărbune. Profesorul a fost de părere că simpla schiţă a unei bătrâne, pe care o făcusem, era frumoasă. Apoi am continuat, am tot adăugat, am tot mânjit, până a devenit îngrozitoare… Dacă tot nu ai de gând să te speli, mai bine ia loc.Mă faci să devin din nou agitată, dacă îmi stai în cap.
Aşa nu-şi dădu seama că se apropiase de Sarah, cât aceasta continuase să vorbească.
— Cred că încerc să înţeleg. Sarah, care este legătura între cursurile tale de artă şi furia mea?
— Când am. Terminat, desenul meu se

transformase într-un talmeş-balmeş.
Profesorul a spus că stricasem definitiv acel desen. După aceea am luat hotărârea că eram mai potrivită pentru exprimarea fizică decât pentru cea artistică.
— Da, consimţi el, măsurându-i liniile lungi şi line ale trupului şi amintindu-şi de sala de sport de jos. Ţi se potriveşte, însă eu nu am avut niciodată prea mult timp pentru debuşeurile fizice ale sentimentelor mele.
— Nici măcar cu Jeanie? De astă dată el - nu făcu niciun efort ca să-şi înăbuşe râsul.
— Sarah Wilson, crezi sau nu, însă, fără un aparat de fotografiat în mână, Jeanie este la fel de naturală ca un manechin din vitrina unui magazin.
— Dar legătura voastră? N-aţi fost niciodată apropiaţi? Vreau să spun că… Sarah se întrerupse singură. Nu dorea să ştie de relaţia lor.
— Sarah, legătura la care m-am referit nu a fost între mine şi Jeanie. Ea a fost încurcată cu un jurnalist, timp de aproape un an. Eu nici măcar n-am sărutat-o vreodată. Ei bine, nu este chiar foarte exact. Ea m-a sărutat o dată, când a suferit prima decepţie. Atunci a fost de-a dreptul şocant pentru amândoi. Ea nu avea decât douăzeci de ani şi băuse peste măsură. Nu eu eram bărbatul pe care ea dorea să-l sărute, iar de atunci niciunul din noi n-a mai adus vreodată subiectul în discuţie. Vezi, astfel, ce impresie fac sărutările mele.
Sarah luă tigaia de pe foc şi se uită la Aşa.
— Oh, ce groaznic. Îmi pare rău.
— Ei, să fim cinstiţi, Sarah.Aş fi un soţ groaznic. Aşa era uimit de profunda preocupare a lui Sarah.

De regulă, el nu se destăinuia unei femei, însă ea părea atât de hotărâtă să împartă cu el marea lui dezamăgire, că el se pomeni reacţionând cu totul altfel de cum era obişnuit.
— Oh, dar greşeşti, Vreau să spun că săruţi extraordinar. Desigur, nu pot să fac multe comparaţii, dar mi s-a părut… dulce.
— Dulce? El strânse marginea bufetului. Sarah, niciun bărbat nu doreşte ca săruturile lui să fie dulci. Dacă vrei să mă faci să mă simt mai bine, în legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte, caută cel puţin un termen mai pasional ca să-mi descrii sărutul.
— Cum ar fi, de pildă? Eu nu sunt prea pricepută la cuvinte de dragoste.
— Cum ar fi, de pildă, „*excitant*” sau „*înfocat*”.
Sarah ştia că, în ciuda celor pe care le spunea, bărbatul dur din faţa ei nu se folosea de ea decât ca să-şi reverse focul mâniei. Ea voia ca el s-o vadă pe ea, nu pe cea căreia i se substituia. Acea persoană, după părerea ei, era o tâmpită. Orice femeie care renunţa de bunăvoie la săruturile lui Aşa Canyon e o tâmpită.
Ea, personal, nu reuşea să-şi păstreze calmul pentru simplul fapt că el se afla în preajma ei. Dacă se mai gândea şi la cum o sărutase, situaţia devenea de nesuportat. Sentimentele ei rătăceau în toate direcţiile. Sărutul din faţa ferestrei fusese o diversiune, nimic mai mult. Ea intenţiona să nu se mai gândească la acesta, să-i exileze şi să-i sigileze efectul devastator undeva departe, înăuntrul ei, până când avea să se simtă în stare să-l examineze, însă planul ei nu funcţiona mai

bine decât al lui Aşa. Mintea ei, asemeni desenului în cărbune, era un talmeş-balmeş când încerca să nu se gândească la sărutul lui. Sarah se întinse ca să scoată pâinea din prăjitor. Aceasta fu o greşeală, care nu făcu decât s-o aducă mai aproape de bărbatul la care încerca să nu se gândească. Ea se opri.
Aşa închise aragazul. Sprijinit de marginea bufetului, o prinse pe Sarah de braţe şi o răsuci, lipind-o de pieptul lui. Privirile lor se întâlniră şi se ţintuiră, pleoapele ei clipind repede câteva secunde lungi. Apoi, încet, încet, ea înţelese. Primul sărut fusese o diversiune. Acesta era altceva. Aşa cerea mângâiere, consolare, iar ea putea să-i ofere aşa ceva. Suferise, iar suferinţa era ceva ce ea putea să aline, dacă nu veşnic, cel puţin deocamdată. Cu un imperceptibil gest de consimţire, ea îşi strecură mâinile pe pieptul lui şi-l cuprinse pe după gât.
— Sunt convinsă că există un cuvânt mult mai bun pentru a-ţi descrie sărutul. Dacă îmi vei face o altă demonstraţie, am să încerc să o egalez şi eu cu ceva… înfocat.
De astă dată Aşa nu clipi. Trupul lui, modelat pe formele ei, se încălzi. Fiorul neaşteptat, care îl învălui, păru să-şi coboare vibraţia din piept spre coapse.
— Eşti o persoană neobişnuită, Sarah Wilson, plăcută, devotată, bună.
— Da, cred că sunt Şi tu eşti la fel.
— Majoritatea oamenilor nu mă consideră astfel. Neclintit, hotărât şi încăpăţânat, da. Dar plăcut? Nu cred că voi putea fi vreodată astfel.

— Eu cred. Ea îşi ridică privirea spre ei, sinceritatea strălucindu-i în ochi. Altfel, nu am fi acum aici.
— Ba da, am fi. Tu mă vezi ca pe o vrabie rănită pe care ai adus-o acasă, ca s-o îngrijeşti şi s-o redai din nou vieţii. Ei bine, nu sunt aşa ceva.
— Vrei, te rog, să nu mai vorbeşti atât şi să mă săruţi? ştiu că este o îndrăzneală foarte mare din partea mea, dar cred că ne-ar face mult bine la amândoi.
Desigur, dacă preferi să nu o faci, voi înţelege.
— Am fost sincer cu tine, Sarah. Nu sunt recunoscut ca un individ galant.
Eşti sigură că vrei să te încurci cu mine? întrebă Aşa; cu un glas atât de nesigur, că nici măcar el nu şi-l recunoscu.
— Sunt sigură. Sărută-mă, Aşa Canyon. Aşa vru să se întoarcă şi să plece. Voia să se tragă din braţele ei, să fugă pe scări, să iasă pe pajiştea de afară. Însă ochii ei îl ţintuiră. Iar afecţiunea ei îi încălzi şi-i impresiona acea parte secretă care era îngheţată prea multă vreme. El gemu şi simţi cum gheaţa începe să se topească.

CAPITOLUL 3

De astă dată sărutul nu mai fusese dat special, ca să fie văzut de cineva. Nu mai fusese în interes de serviciu. Evident, nu fusese plănuit. Cu o dorinţă proprie, gura lui se lipi de buzele ei, lunecă uşor peste acestea, întâlnind, captând, recunoscând atingerea lor şi topindu-se, în final, împreună cu ele, într-o mare de senzaţii fierbinţi. El nu se grăbi, cum de altfel nu o făcură nici mâinile lui care dezmierdau. Ei doi erau pur şi simplu împreună, de

parcă ar fi fost aşa de o veşnicie. Când Aşa se retrase, Sarah ridică spre el nişte ochi visători.
— Vezi? Ţi-am spus eu. Săruţi minunat. El încercă să nu zâmbească, deşi era foarte greu să reziste impulsului. Se simţea ameţit şi, ca să-şi ascundă nesiguranţa, se depărta de ea.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, întotdeauna agăţi bărbaţi străini şi-i săruţi?
— Nu. Mereu pretinzi că nu-ţi place ceva când, de fapt, îţi place?
— Bineînţeles, că nu. Noi însă nu vorbim aici despre plăcere.
— Tu poate nu, însă eu da.
— Ceea ce faci este un fel de invitaţie. Ea îşi furişă mâinile în jurul gâtului lui.
— Exact. Şi are inclusă cerinţa expresă de răspuns.
— Îmi pare rău, scumpo. N-am învăţat prea multe noţiuni de etichetă. Singurul răspuns pe care am să ţi-l dau este un avertisment.
— Deja ai răspuns, Aşa. Mi-ai întors sărutul. A săruta pe cineva este un fel de promisiune. Ea nu se depărta. Era conştientă de reacţia trupului ei. Senzaţiile se succedau între ele, generând altele şi altele.
— Ce fel de promisiune? Braţele lui, cu o dorinţă proprie parcă, o încercuiră şi, rebele, se aşezară pe spatele ei.
— Ei bine, cred că, atunci când un sărut îşi are rostul, este ca şi când ai compune o melodie. Simt această senzaţie în trupul meu, în trupul tău, de parcă pielea noastră ar fi purtătoarea muzicii. Asemenea vântului printre copaci, asemenea razelor de soare care ating apa, asemenea

miresmei de Crăciun. Aşa ştia că trebuia să se retragă şi să plece, îşi dădea seama că mersese deja prea departe. Însă avea senzaţia că nu se putea desprinde. În loc să-i vorbească ameninţător, el rosti cu o voce joasă şi încordată:
— Raze de soare? Crăciun? Toate acestea numai de la un sărut?
— Nu cred că ai pierdut prea mult timp, domnule ofiţer, ascultând cântecele din copaci, sau inspirând mireasma de Crăciun.
— Nu, cred că nu ştiu prea mult despre aceste lucruri. El îşi plecă uşor capul atingându-i din nou buzele. Când ea îşi deschise gura ca să-l întâmpine, el conchise că, în această dimineaţă, cafeaua avea savoarea ambroziei.
Sarah îşi ridică mâna şi-i întoarse surâsul.
— Gata? El clipi.
— Gata, pentru ce?
— Gata pentru micul dejun, zise ea, eliberându-se din cercul braţelor lui şi privindu-l cu drag.
— Stomacul meu pare că freamătă, spuse el, dar cred că am alte preferinţe la ora asta. Sarah îi urmări privirea spre bărbăţia excitată, însă el nu făcu niciun efort să şi-o mascheze. Ei îi plăcu acest lucru. Aşa răspundea trupului ei şi asta era ceva natural. De ce doi oameni trebuiau să se simtă jenaţi pentru simplul fapt că-şi exprimau dorinţa? Corpul ei nu se sfia să-şi trădeze starea de excitaţie.
— Anticiparea poate fi o parte din plăcere, la, de exemplu, Crăciunul. A te întreba ce va fi înăuntrul pachetului este aproape la fel de excitant ca primirea darului, nu crezi? Aşa era oare? El nu ştia.

Când voia o femeie, de obicei o găsea. Dacă ea nu era interesată, era în regulă. Însă, absolut niciodată, el nu discutase atât de deschis despre dorinţă ca acum.
— Te simţi mai bine? întrebă Sarah. Ea conştientiza faptul că încordarea lui Aşa dispărea. Trupul lui părea să se destindă şi să se relaxeze. El se elibera, îngăduia supărării să se depărteze.
— Mai bine?
— Vreau să spun că pot să înţeleg motivul pentru care ceea ce s-a întâmplat ţi-a ameninţat încrederea. M-am gândit că trebuie să ştii că nu ai de ce să te îngrijorezi. Eşti o persoană devotată. Orice femeie ar fi norocoasă să ştie că-i porţi de grilă. Cuvintele ei îl loviră ca un bulgăre de zăpadă, izbindu-l în faţă şi prelingându-i-se apoi pe piept..
— Cum? Adică toate acestea au fost făcute doar ca eu să mă simt mai bine?
— Ei bine… Sarah îşi cumpăni răspunsul şi conchise că nu putea să prostească pe nimeni, mai ales pe ea. Iniţial, asta a fost ideea, continuă ea. Cel puţin, aşa mi-am zis. Adevărul este că am uitat că era vorba despre tine. Vreau să spun că m-am implicat atât de mult, încât am pierdut din vedere necesităţile tale şi, pur şi simplu, am făcut ceva ce mi-a plăcut.
Cu un efort, el încercă să-şi amintească că, deşi ea avea douăzeci şi opt de ani, evident nu-şi dădea seama ce făcea.
— Sarah, întotdeauna te preocupi ca oamenii să se simtă bine?
— Dacă te gândeşti că mereu sărut bărbaţii aşa, atunci află că nu. Este pentru prima dată când fac

aşa ceva. Oh, am avut întâlniri, am avut prieteni, însă nimeni nu mi-a mai umplut sufletul cu fluturi, de la şaptesprezece ani. Dar bănuiesc că nu despre aşa ceva vorbeam, nu-i aşa? Fluturi? Drace, dacă ea avea sufletul plin de fluturi, atunci el trebuia să ţină piept unei capcane de condori giganţi.

— Bănuiesc că într-adevăr încerc să fac oamenii fericiţi, zise ea, încet. Nu este chiar atât de greu şi este mult mai uşor decât să-i întristezi, nu crezi?

— Nu pot să spun că m-am gândit la asta. De regulă, ceea ce fac eu nu-i face pe oamenii cu care vin în contact prea fericiţi.

— Nu s-a bucurat lumea de la restaurant când i-ai prins pe acei hoţi?

— Da, dar hoţii nu s-au bucurat.

— Aveau ei nevoie de bani? Vreau să spun, aveau familii, copii care le plângeau de foame? De ce au jefuit restaurantul?

— Ca să-şi cumpere droguri.

— Atunci, au meritat să fie nefericiţi. Nu mă preocupă deloc. Eşti gata să mănânci acum?

— Da, cred că am face bine să luăm masa. Mâncară ouă jumări, cu pâine prăjită, băură cafea fierbinte şi dulce şi priviră, de la fereastra podului, cum printre copaci soarele se ridica pe cer. Aşa Canyon află despre tatăl lui Sarah, despre cum a murit, încet, după o lungă suferinţă. Sarah însă nu-şi amintea de acele vremuri, cu tristeţe. Bucuriile din viaţa lor fuseseră atât de multe, încât copleşeau momentele urâte. Când Sarah pomeni de mama ei şi despre căsătoria acesteia, în urmă cu doi ani, el simţi şovăiala din glasul ei.

Pe măsură ce clipele treceau, el înceta să mai pătrundă conversaţia lui Sarah.
Când ea îi spuse că, de obicei, îşi închidea magazinul sâmbăta şi că nu-l mai deschidea decât atunci când avea chef, el nu făcu niciun comentariu. El nu-i înţelegea pe oamenii care îşi trăiau astfel viaţa, însă dimineaţa târzie de vară era mult prea strălucitoare, iar ochii căprui ai lui Sarah mult prea neliniştiţi, ca să îngăduie vreun dezacord. Spălară apoi împreună vasele şi le aranjară pe bufet. Aşa îşi întârzie plecarea cât de mult putu, iar când, în final, se ridică, îşi drese glasul şi rosti:
— Sarah, apreciez ceea ce ai făcut pentru mine seara trecută, felul în care ai încercat să mă faci să mă simt mai bine. Nimănui nu i-a păsat prea mult de sentimentele mele. Îţi mulţumesc. Acum, cred că ar fi bine să mă întorc în oraş.
Trebuie să contactez secţia şi să raportez furtul camionetei.
— Nu, nu pleca, ofiţere Canyon. Bănuiesc că astăzi ai zi liberă, din moment ce nu ai făcut nicio referire la faptul că ai întârziat la serviciu.
— Am cerut liber azi şi mâine, crezând că Jeanie va fi aici.
— Desigur. Evident, te aşteptai să fii… cu ea.
— Sarah, nu înţelegi, spuse Aşa. Adevărul este că între noi n-a fost ceva de genul acesta.
— Nu trebuie să explici nimic, Aşa Canyon. Nu am nevoie decât să fiu cu tine, chiar şi numai pentru o zi.
— Sarah, cred că nu-ţi dai seama de cuvintele pe care le rosteşti. Vreau să spun că ai văzut ce se

întâmplă când te sărut. A fi cu tine nu este un lucru prea înţelept.
— Oh, nu ştiu. Dar dacă acest lucru te stinghereşte, vom explora alte căi care să-ţi descătuşeze încordarea. Aşa gemu. Explorarea cu Sarah era principala cauză a încordării lui. Nu credea că avea să mai poată suporta mult.
— Mă tem să te întreb la ce te gândeşti.
— La softball.
— Softball? Sarah, eu nu sunt prea bun la jocul cu mingea.
— E-n regulă. Echipa mea joacă pentru amuzament, îţi vom găsi şi ţie ceva de făcut.Ai o mănuşă?
— Eram în liceu când am avut ultima dată. Dacă îmi aduc bine aminte, mănuşa mi-a fost retrasă în primul an, la cererea echipei în care jucam.
— Ei bine, nu are importanţă. Am eu una în plus, şi mai am şi o cămaşă şi nişte tenişi. Stai să mă schimb şi apoi vom vedea ce putem face, zise ea. Aşteaptă-mă aici. Tulburat, Aşa o privi pe Sarah ieşind din bucătărie şi depărtându-se pe culoar.La anumite sporturi era neîndemânatic.La golf, vânătoare şi pescuit era maestru. Dar fotbalul, baschetul şi baseballul îl făceau să se simtă ca un băţ pus să se învârtească pe o plăcuţă ţinută în palmă. În orice altceva jucase, fusese numai genunchi rupţi şi vânătăi. Până să apuce să rostească refuzul, Sarah se şi întoarse, iar el îşi pierdu orice gând raţional. Ea purta o pereche de pantaloni scurţi şi un alt tricou. Acesta avea scris în faţă *Smyrna Smart Guys* (Isteţii din Smyrna) iar pe spate avea numărul 32. El nu ştia nimic despre tipii

din echipa ei, însă, dacă erau asemenea ei, atunci adversarii ar fi făcut mai bine să abandoneze. Sarah îi întinse o cămaşă, o pereche de tenişi şi o mănuşă.
— Cred că poţi să porţi mănuşa ăsta. A aparţinut unui coechipier de-al nostru care şi-a sucit glezna. În furgoneta, există o şapcă în plus şi câteva bâte. Sper să ţi se potrivească tenişii. Au aparţinut tatei. Din fericire, nu trebuie să porţi crampoane.
Noi nu luăm jocul prea în serios. Aşa îşi privi ceasul.
— Nu este prea devreme pentru meci? Nici măcar copiii nu încep înainte de prânz.
— Jucăm în turneul de sfârşit de an. Câştigătorul ligii merge mai departe, în finală, pe stat. Echipa a început jocul de ore.
— Şi eu pot să intru pe teren şi să joc fără să fac parte din echipă?
— Da. Avem nevoie să adăugăm trei persoane pe lista echipei pentru marea finală.
Oh, extraordinar, el făcea acum parte din marea finală, înlocuindu-i pe jucătorul care îşi luxase glezna. Acesta i se păru un semn de rău augur, până ce văzu expresia încrezătoare de pe chipul lui Sarah şi simţi cum zâmbetul ei îi topeşte toată şovăiala.
Ofiţerul Paul Martin era aruncătorul echipei *Smyrna Smart Guys.* Aşa îl recunoscu pe Jake Dalton, tânărul primar din Smyrna, în postul de„*prindere*”.
Sarah, din poziţia de jucător de câmp, care acoperea colţul al doilea şi al treilea al careului, dirija, mai mult sau mai puţin, meciul. Încă doua femei şi şapte bărbaţi completau echipa mixtă.

Aceştia îl întâmpinară pe Aşa cu plăcere şi, după câteva pase de încălzire, meciul începu. Deşi trecuseră ani de când nu mai intrase pe teren, aşa se strădui din răsputeri. După ce rată două lovituri şi scăpă trei mingii la rând, lui Sarah i se făcu milă de el şi-i propuse să ţină scorul şi să asigure apa. Aşa îi fu recunoscător. Cineva îl strigă. Îşi ridică privirea şi înclină din cap spre un ofiţer de poliţie care hoinărea pe acolo.
— Canyon, nu ştiam că joci în echipa lui Sarah.La naiba! Sperase să nu-l recunoască nimeni.
— Nici eu nu ştiam, zise Aşa, cu un glas ameninţător. Pur şi simplu, s-a întâmplat.
— Da, Sarah este greu de refuzat. Este o persoană bună, Canyon, zise el şi se depărta.
Greu de refuzat? Văzând-o pe Sarah fugind pe teren şi salvând o minge, ca şi pierdută, Aşa înţelese, stânjenit, ce însemna să joci cu ea.Ca un adolescent accidentat, el o studia, luptându-se cu ameninţarea excitaţiei stârnite de fiecare mişcare a ei.La un moment dat, când veni rândul echipei *Smyrna Smart Guys* la bătaie, Sarah îşi privi ceasul, veni la el, îl îmbrăţişă şi întrebă:
— Te simţi bine?
— Sigur. De ce? Ea nu răspunse. Zâmbi doar şi intră în teren după cea de-a treia ratare. Lui Aşa îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama că Sarah nu voise decât să-l facă să se simtă mai bine. Şi, într-adevăr, aşa, era. Cel puţin simţea ceva ce promitea infinite posibilităţi. Asta, numai dacă se lăsa pradă promisiunilor.
O clipă mai târziu, când Aşa observă că jucătorul de câmp, din afara terenului, stătea prea departe

de colţul careului, îi strigă:
— Mai aproape, mai aproape.
Cel aflat „*la bătaie*" aruncă mingea pe deasupra capului adversarului din primul colţ al careului, dovedind că observaţia lui Aşa fusese justificată. Când autsider-ul prinse mingea, Sarah îi făcu un semn lui Aşa, încleştând pumnul şi ridicând degetul mare.La următorul serviciu, Aşa mută jucătorii pe teren de parcă ar fi fost numit antrenor, iar ei ar fi evoluat în Campionatul Mondial.
Când Sarah veni şi se aşeză lângă el, Aşa observă că ea era abătută.
— Ce s-a întâmplat, Sarah? Câştigăm.
— Da, dar băieţii nu sunt obişnuiţi să fie conduşi de cineva atât de dornic de câştig.
Le place să se amuze, înţelegi? Fără încordare. Doar relaxare.
— Dar sunteţi buni, foarte buni. Nu vrei să câştigaţi? Echipa cu care jucaţi semnalizează ceea ce va face. De ce să nu profitaţi de asta?
— Pentru că treaba devine prea serioasă, Aşa. Uneori, eu le spun celorlalţi ce să facă, dar asta mai mult de amuzament.Dacă ratăm o minge, nouă nu ne pasă. Dacă ei o bat peste capetele noastre, foarte bine. O vom prinde data viitoare.
Aşa îşi opri replica. Ea era serioasă în ceea ce spunea. Lor nu le pasă dacă învingeau sau dacă erau înfrânţi. De două ori, Jake Dalton se aşeză pe jos şi, râzând de propria lui neîndemânare, privi cum mingea sări în jurul lui. Cu puţină organizare, echipa lui Sarah ar fi învins probabil orice echipă pe care el o văzuse. Însă lor le plăcea să-şi piardă vremea. Aşa continuă sa ţină scorul, însă pentru el

jocul îşi pierdu din farmec.
Cei de la *Smyrna Smart Guys* reuşiră să obţină victoria la al unsprezecelea serviciu. După meci, Aşa se pomeni luat pe sus de un grup care mergea la pizza. Până terminară de mâncat şi de sărbătorit victoria, trecuse de amiază. El nu telefonase încă la birou şi nici nu raportase furtul camionetei. Nu ştia exact cum să caracterizeze această zi. Nu-şi amintea dacă mai petrecuse vreodată astfel.
Sigur era că nu mai întâlnise niciodată o femeie ca Sarah.
Acum se afla în furgoneta ei, alături de primarul Dalton, care o ţinea într-un chef. Sarah cânta zgomotos.
— Haide, Aşa, îl linguşi Jake. Cum să facem un canon cu numai doi oameni?
— Ce naiba este canonul? El nu avu intenţia să pară morocănos. Începuse să se simtă din nou întors pe dos şi nu ştia de ce. Nu avea niciun motiv să fie supărat pe Jake, numai că era evident că primarul era prietenul lui Sarah şi că acestuia iar fi plăcut să fie mai mult decât atât. Aşa nu avea nicio pretenţie de la Sarah, chiar dacă o sărutase. Chiar dacă ea îi răspunsese la sărut. Chiar dacă pe fruntea ei exista o pată de noroi pe care el ar fi vrut să o îndepărteze. Aceasta era furgoneta ei, iar el era musafir.
— Canonul, explică Sarah, politicoasă, este atunci când noi cântăm aceeaşi melodie, intrând în momente diferite. Eu încep cu *Trage, trage, trage la rame.* Când ajung la al doilea vers, Jake intervine. Când el ajunge la al doilea vers, intri tu.
— Las-o baltă, mormăi Aşa. Cânt la fel de bine

precum lovesc mingea.
Sarah se uită spre Jake şi zise:
— Trebuie să-l ierţi, Jake. Astăzi a avut o zi grea. N-a intenţionat să fie în toane proaste.
— Oh? Cum aşa? întrebă nevinovat Jake.
— Aşa a...
— ... a suferit o pagubă. I s-a furat camioneta, zise Aşa, tăios.
— Îmi pare rău, rosti Jake, compătimitor. Nu pot să cred că un hoţ ar fura camioneta unui ajutor de şerif. Evident, n-a ştiut a cui era maşina.
— Ba ştia.
— Ei bine, dacă s-a întâmplat în Smyrna, sunt convins că departamentul nostru de poliţie îl va prinde pe vinovat într-o clipită, rosti Jake. Bănuiesc că nu doreşti să te muţi de la forţele de ordine districtuale la cele orăşeneşti, nu-i aşa?
— Nu. N-o lua ca o aluzie personală, primarule, dar viaţa la oraş mă înnebuneşte. Ţin foarte mult la intimitatea mea şi la cabana de lemn. Nu înţeleg cum de suportaţi voi să staţi aici.
— În calitate de primar, te contrazic. Dar mă tem că şi Sarah preferă viaţa la ţară. Va trebui să o conving să-ţi arate, într-o zi, sala de sport. Când eram adolescenţi, am petrecut clipe frumoase acolo. Sarah şi primarul? în hambarul ei?
— Nu mă îndoiesc. Gândul că Sarah ar fi alinat pe altcineva îl enervă brusc pe Aşa.
Lasă-mă aici, rosti el, tăios. Cred că am să parcurg restul drumului, până la apartamentul lui Jeanie, în fugă. Trebuie să discut cu administratorul despre rezilierea contractului de închiriere şi să returnez acel pat.

Fără prea mare tragere de inimă, Sarah trase la marginea trotuarului. Bineînţeles că ei nu voia să se ducă acasă. Nici ea nu voia ca el să plece. Înţelegea chiar că el tot amâna despărţirea, însă, fără să pară insistentă, ea făcuse tot ce putuse ca el să nu se simtă singur.
— Eşti sigur?
— Da.
— În regulă. Dar cum te vei întoarce la cabană?
— Am să solicit de la biroul administratorului o maşină a secţiei. Nu-ţi face griji. Voi avea astfel timp să-mi pun ordine în gânduri. În plus, mi s-a spus că mişcarea este bună pentru corp, adăugă Aşa, uitându-se la Sarah. Ea roşi.
— Bine. Întotdeauna am spus că exprimarea fizică a emoţiei este cea mai bună cale de eliberare.
— Sigur, zise Aşa, coborând din furgoneta. Însă există şi căi mai bune decât fuga.
— Da, consimţi Jake, cu un zâmbet alarmat, când Aşa trânti portiera. Un duş rece.
Pa, Aşa. Următorul nostru meci este mâine dimineaţă, în caz că vrei să mai faci o încercare.
— Nu, mulţumesc, cred că un duş rece face mai bine la nervi. Sarah urmări dezorientată schimbul tăios de replici dintre Aşa şi Jake. Nu ştia ce-l indispusese pe Jake. De regulă, era plăcut şi vesel. Ea nu credea că despre Aşa se putea spune aşa ceva. Însă erau alte căi de a judeca un om. Îl urmări pe Aşa fugind uşor pe trotuar, picioarele lui lungi şi braţele mişcându-se la intervale regulate.
Organizat, până şi la jogging, remarcă Sarah pentru sine.
Aşa o fi crezând că putea să-şi depăşească starea

de încordare, însă, privindu-l cum alerga, ea nu era sigură că el ştia cum să procedeze. Fiecare pas, făcut de el, era precum o linie din desenul ei. Drumul lui se transformă într-o harababură.

Până să ajungă la apartamentul lui Jeanie, gândurile aveau să-l macine.

Sarah eliberă ambreiajul şi apăsă pedala de acceleraţie. Aşa Canyon era, fără doar şi poate, un individ de categoria A: du-te, du-te, cu toată viteza înainte. El avea nevoie, să se mai domolească şi să miroasă florile. Se părea că ea trebuia să-i arate ce înseamnă să ţi se întoarcă devotamentul. Sarah deja găsise o cale să se apropie de el, cu un sărut. Indiferent cât negase, lui îi plăcuse când o sărutase.

Trupul lui îi spusese lui Sarah adevărul, chiar dacă el încercase să susţină altceva.

Ea nu credea că era îndrăgostită de ajutorul de şerif Canyon. Dragostea nu evolua atât de repede, însă între ei exista ceva. Începuse să se gândească că era vorba despre o legătură bărbat-femeie pe care nu o înţelegea. Totuşi, sărutul ei era o promisiune, o promisiune de a descoperi.

— Unde este cabana lui Aşa, Jake? întrebă ea, ca din întâmplare.

— Pe lângă lac.

— Nu ştiam că este o cabană acolo.

— Mulţi nu ştiu. Trebuie să treci de lac şi apoi să ocoleşti barajul.

Singurul comentariu făcut de Sarah fu un mormăit.

Când opri în faţa casei primarului, Jake se apropie de ea, surprinzând-o prin gestul cu care îi cuprinse faţa în mâini. Îşi lipi gura de buzele ei şi zise:

— Asta nu vrea decât să însemne că îmi placi, Sarah Wilson.
— Da?
— Da. Şi nu vreau ca ajutorul de şerif să mă înlăture, fără ca tu să ştii acest lucru.
— Ajutorul de şerif nu este interesat decât de slujba lui, Jake. Nu este decât un… un..
— Să nu spui, prieten, Sarah. Aşa Canyon poate fi orice, însă nu prieten. Toată lumea din forţele de ordine a auzit de el, cu mult înainte de a-şi părăsi postul de la firma prestatoare de servicii de pază şi de a veni în districtul Cobb. Este o legendă,este un om dur. Fii atentă. Este recunoscut a fi destul de franc când urmăreşte ceva.
— De ce îmi spui toate acestea?
— Pentru că, fie că-ţi dai seama sau nu, eu cred că ajutorul de şerif se ţine după tine.
Tot drumul până la magazin, ea se gândi la afirmaţia primarului. Făcând abstracţie de ceea ce zisese Jake, ea ştia că Aşa Canyon nu era genul de bărbat care să zboare de la o femeie la alta, ca un colibri. Aşa Canyon nu avea relaţii întâmplătoare. Era mereu în gardă. Totuşi, Jake Dalton era un bărbat destul de inteligent. Dacă el credea că Aşa era interesat, cine era că ca să-l contrazică? Poate că Aşa nu era un jucător bun, însă, fără îndoială, avea alte talente. Ea pur şi simplu trebuia să-l înveţe că nu victoria conta, ci prietenia lor. Sarah zâmbi. Ce era mai prietenesc decât un sărut?
Sarah îşi controla cutia de scrisori a magazinului. Nu găsi decât câteva facturi pe care le aruncă în cutia de sub tejghea; această cutie folosea ca sertar pentru mărunţiş. Era gata de plecare când,

în faţa magazinului, opri un taxi din care coborî un om în vârstă. Acesta rămase o clipă locului şi, înainte de a intra înăuntru, privi lung de jur-împrejur.
— Scuzaţi-mă, zise el, şovăind. Aruncă o căutătură stranie lui Sarah şi, după ce îşi roti privirea furişă prin jur, continuă: Lăcătuşul este aici?
— Eu sunt lăcătuşul, spuse Sarah. Ştiu că nu par, dar am fost la un antrenament de softball.
— Dumneavoastră? Mai este cineva pe aici?
— Nu, doar eu. Ea îşi aminti apoi de avertismentul lui Aşa în legătură cu situaţiile riscante. Vreau să spun deocamdată, dar aştept ca băieţii să sosească din clipă în clipă.
— Am ceva pentru dumneavoastră. Sarah îl privi pe bărbat cum se întoarce la taxi. Împreună cu şoferul, acesta aduse înăuntru un mic seif din plumb, pe care îl aşeză pe tejghea. După plecarea şoferului, clientul lui Sarah îşi numără restul şi-l puse într-o punguţă, pe care o strânse la gură cu două şnururi, de genul celor pe care copiii le fac la orele de lucru manual. Îi era greu să o manevreze, căci degetul mare, de la mâna dreaptă, îi lipsea. Şi se părea că nu de multă vreme.
— Puteţi să-l deschideţi? El arătă cu capul spre seif. Fără să-l distrugeţi?
— Probabil. Ce este? Bărbatul era palid. Fie nu văzuse de multă vreme lumina soarelui, fie era bolnav. Se tot uita la ceas şi la stradă de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Într-un târziu, îşi ridică ochii şi o fixă.
— Este un seif, un seif vechi, care provine din casa familiei mele.

Casa se renovează. Seiful a fost… descoperit în timpul renovării.
Datează de pe la mijlocul anilor o mie opt sute. Aţi mai văzut unul asemănător până acum?
— Nu, nu cred. Casa dumneavoastră este prin împrejurimi?
— Da. Sarah cumpăni povestea bărbatului. Singura casă care se renova în zonă era vechea reşedinţă Grimsley, aflată în centrul noului şantier din Smyrna. Jake şi consiliul orăşenesc hotărâseră să încorporeze în noua zonă casa Grimsley şi recent restaurata clădire a băncii din Smyrna.
— Vă referiţi la reşedinţa Grimsley? Bărbatul părea speriat.
— Da, o cunoaşteţi?
— Sigur, toată lumea o ştie. Casa a scăpat de pârjolul lui Sherman, deoarece prima domnişoară Lois a ieşit în faţa verandei cu un topor şi a ameninţat că va reteza capul celui care va îndrăzni să se apropie de treptele clădirii. Majoritatea dintre noi am învăţat cu tiza ei, în clasa întâi la Şcoala elementară Fitzhugh Imn.
Aceasta a murit anul trecut. Nu ştiam că mai există rude.
— Ba da, eu sunt strănepotul domnişoarei Lois. Am… am fost plecat. Am aflat de curând de proiectul de sistematizare. Desigur, nu sunt proprietarul casei.
Domnişoara Lois a lăsat-o oraşului. Dar am auzit toată viaţa vorbindu-se despre aceasta şi am… am primit permisiunea de a arunca o privire prin clădire, înainte de restaurare. El întinse mâna de la care lipsea degetul mare.

— Numele meu este Lincoln Grimsley. Sarah îi scutură mâna. Ea studie seiful. Era foarte vechi, genul celor executate la comandă. Încuietoarea era formată dintr-o serie de pătrate de mărimi diferite, care purtau pe suprafeţe numere şterse. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Sarah până acum. După cum arăta, în afară de aruncarea în aer, singura cale de a-l deschide era să încerce şi să nimerească din întâmplare.
— Aţi încercat să-l deschideţi?
— Da. L-am dus şi la alţi lăcătuşi. În final, toţi mi-au spus că singura cale de a-l deschide este de a-l arunca în aer. Dar, deoarece este atât de mic, explozibilul s-ar putea să-l distrugă.Aş prefera să nu procedez astfel.
— Ce este în el? întrebă Sarah, încercând să câştige încrederea bătrânului.
— Ei bine, nu sunt sigur, dar, după spusele bunicului meu, seiful a fost ascuns în timpul războiului civil. Abia acum a fost descoperit. Seiful trebuia să fie moştenit de cel mai vârstnic urmaş pe linie bărbătească. Însă nimeni n-a ştiut unde se află.
— Cum de aţi aflat?
— Am stat în casă cam vreo săptămână. Când a început restaurarea, muncitorii au dat peste o cameră care fusese zidită. Acolo, am descoperit seiful.
— Autorităţile locale ştiu că l-aţi găsit?
— Nu, recunoscu Lincoln. Vă rog să, nu le spuneţi. Nu ca m-ar deranja să ştie.
Legal, seiful este al meu. Numai că nu ar fi bine ca această informaţie să devină publică.

— Nu?
— Vă rog, doamnă. Am să mă duc la autorităţi, după ce deschid seiful. Promit. Mai întâi, trebuie să ştiu ce se află înăuntru. Este foarte important. Bărbatul nu numai că era obosit şi tremura, dar părea şi disperat.
— Nu este nimic periculos, continuă el. De fapt, s-ar putea să nu existe nimic înăuntru. Nu este suficient de greu ca să conţină aur sau argint. Povestea care mi s-a spus susţine că seiful conţine o sumă mare de bani, ascunsă acolo în timpul războiului. Bănuiesc că, dacă acest lucru este adevărat, atunci banii au fost emişi de Confederaţie şi ca atare sunt fără valoare. Nu am la dispoziţie decât o săptămână ca să... vreau să spun că săptămână viitoare am o întâlnire şi până atunci trebuie să aflu. Vă puteţi grăbi, vă rog?
— Uitaţi, domnule Grimsley. Nu pot deschide acest seif în câteva minute. Trebuie să-l studiez mai întâi. S-ar putea să dureze zile, sau chiar luni. El rămase perplex.
— Speram să-l deschideţi până mâine. Veţi încerca măcar?
Sarah îşi privi ceasul. Era târziu şi era obosită. Nu voia decât să se ducă acasă şi să se gândească la toate câte se întâmplaseră în ultimele optsprezece ore.
Totuşi, nu putea să întoarcă spatele bătrânului. Era evident că acesta era îngrijorat.
— Uitaţi cum o să facem. Lăsaţi-mă să-l iau acasă şi am să lucrez la el în tot acest sfârşit de săptămână.
— Să-l luaţi acasă? Speram că toată chestiunea să

fie strict confidenţială.
Intenţionam să stau cu dumneavoastră, cât aţi fi lucrat.
— Îmi pare rău, domnule Grimsley, dar n-am de unde să ştiu cât timp îmi va lua. Vă promit că la mine va fi mai în siguranţă decât în magazin. Sunt prietenă cu ajutorul de şerif, zise ea, încercând să-i câştige încrederea.
— Şerif? De astă dată nenorocirea lui era evidentă. Oh, dar… Apoi păru să accepte planul ei. Ei bine, cred că nu am de ales. Sunteţi ultima mea speranţă. Şi poate că acolo va fi mai în siguranţă.
Sarah se aplecă şi ridică seiful. Nu era aşa de greu.
După ce-l puse în spatele furgonetei, ea se întoarse în magazin. El promise să revină a doua zi să vadă dacă Sarah avusese succes sau nu.
— Veţi păstra chestiunea strict confidenţială, da, domnişoară Wilson?
— Promit.Ca să fiţi mai sigur, vă pot oferi un bon de custodie.
— Oh, nu, nu este necesar. Dar dacă veţi reuşi să-l deschideţi, nu-i veţi deranja conținutul, da?
Vreau să spun că pot avea încredere că veţi lăsa totul, aşa cum veţi găsi?
— Desigur. Acest lucru însă păru să nu-l satisfacă pe bătrânel. De fapt, deveni mai agitat.
— Prietenul dumneavoastră, şeriful, nu va fi deranjat?
— Sigur că nu. Cine v-a trimis la mine, domnule Grimsley?
— Un ofiţer de poliţie de la primărie, pe nume Martin, care mi-a permis accesul în casă. Mi-a spus că pot să mă încred complet în dumneavoastră.

— Lăsaţi-mă până luni, domnule Grimsley, ca să văd ce pot face. Dacă nu vă convine, puteţi să-l luaţi înapoi.
— Nu. Aceasta n-ar fi o idee prea bună. Opriţi-l aici.
— Pot să vă las pe undeva? întrebă Sarah, încercând să-l convingă să plece.
— Nu, mulţumesc. El aruncă încă o privire pe fereastră, după care se furişă afară, până ce Sarah să tragă jaluzelele, să stingă luminile şi să încuie el dispăru. Ea nu-şi dădu seama cum reuşise bărbatul să se evaporeze atât de repede. Nici măcar nu ştia cum să dea de el.
Sarah scutură din cap. Erau mulţi oameni ciudaţi pe lume, iar lăcătuşii se ciocneau cu mulţi dintre ei. Dar chiar cu strănepotul domnişoarei Lois? Lui Sarah i se păru curios că nu mai auzise vorbindu-se despre acesta înainte. Oamenii în vârstă trăncănesc mereu despre familia lor, după un simplu salut.
Se părea că el ceruse aprobarea de la primărie ca să între în casă. Ei nu l-ar fi lăsat să între dacă nu era cine spunea că este. Oricum, dacă Paul îl trimisese, trebuia să fie în regulă. Se făcuse târziu. Era obosită şi murdară. Nu era de mirare că bătrânul întrebase dacă mai era şi altcineva în magazin. Dacă ea ar fi intrat în magazin, n-ar fi crezut că o persoană cu alura ei era lăcătuş. Plecând spre casă, Sarah încercă să se concentreze la seiful din spate. Nu reuşi. Nu se putea gândi decât la figura aspră şi zveltă care fugea cu paşi ritmaţi.
Când ajunse la hambar, Sarah parcă furgoneta cu spatele, exact sub pod. Fugi sus, deschise uşile de

la etaj şi coborî cuşca veche de metal, pe care ea şi tatăl ei o transformaseră în lift pentru echipamentul lor. Mai târziu, când preschimbase podul în locuinţă, ea fu recunoscătoare pentru sistemul pe care îl instalaseră. Prin acesta, ea reuşise să urce ia etaj mobila şi toate cele necesare construcţiei.
Cu puţin efort, târî micul seif din furgoneta în cuşcă. Folosind un sistem de scripeţi, ridică cuşca până în dreptul uşilor de la pod. Fugi apoi sus şi o trase înăuntru, cu tot cu seif. Avea să se uite la acesta de îndată ce se relaxa suficient cât să se concentreze. Mai întâi bău un ceai cu gheaţă. Câteva minute mai târziu, îşi făcu un sandviş cu unt de arahide şi jeleu şi-şi turnă un pahar cu lapte. Nimic n-o satisfăcea mai mult.
La miezul nopţii, abandonă seiful şi, plimbându-se prin cameră, începu să discute cu ea însăşi. Aşa Canyon o fi fost obişnuit să trăiască singur, însă nu-i plăcea.
Pierduse pe cineva la care ţinuse şi ea ştia ce însemna acest lucru. Nu trebuia să fie singur într-o astfel de împrejurare. Sarah se duse la şifonier şi scoase primul lucru pe care îl atinse, o rochie roz de vară, cu bretele subţiri. Îşi puse o pereche de sandale albe şi o zbughi pe scări. În plus, nu putea să se fi înşelat în legătură cu felul în care el răspunse sărutului ei.
Nu. Aşa Canyon nu trebuia să fie singur. Şi nu avea să fie, dacă ea putea să-şi ofere ajutorul. Un sărut era o promisiune şi, dacă nu se înşela, Aşa avea să o primească cu braţele deschise. Dacă se înşela, atunci avea să se întoarcă acasă și în afară de ea,

nimeni nu avea să ştie nimic.

CAPITOLUL 4

Dincolo de lac, luna urcase deasupra pilcului de pini. Privind cum aceasta se oglindea în apă, Aşa conchise că semăna cu o navă spaţială, care tremura acolo unde valurile se loveau de ţărm. Nava spaţială îl făcu să se gândească la Sarah.
Totul în jur îi făcea să se gândească la Sarah. Neobosit, incapabil să se domolească, Aşa rămase în prag ascultând liniştea, aşteptând să se întâmple ceva ce nu putea să explice. Un val de ceaţă începu să se ridice deasupra apei, pe măsură ce aerul se răcea. Orăcăitul unei broaşte străpunse văzduhul ca sirena unei maşini plecate în misiune de salvare. Telefonul sună. Era Jeanie.
Exagerată, agitată şi, în acelaşi timp, fericită, Jeanie dorea ca Aşa să ştie că ea şi Mike se căsătoriseră. Se iubeau sincer, se potriveau perfect unul cu celălalt. Lui Mike îi plăcea să călătorească şi putea să o însoţească peste tot. Ea nu aflase de isprava lui Mike decât în avion. Spera că Aşa să nu-i poarte pică pentru faptul că-l iubea pe Mike.
— N-am să-ţi port pică, dacă îl iubeşti într-adevăr, zise Aşa. Dar să-i spui deşteptului ăluia cu care ai fugit că sunt în faza de definitivare a planului după care am să-l torturez. Poate să înceapă să se pregătească. Mike luă receptorul.
— N-aş fi mers poate atât de departe dacă ai fi înţeles. Dar nu ai înţeles şi, cum nu era vreme de pierdut, n-am avut de ales. În final, Aşa le dădu binecuvântarea lui. După ce puse receptorul în furcă, se întrebă dacă ar fi fost atât de dispus să le

transmită urările de bine, în cazul că n-ar fi cunoscut-o pe Sarah.

Câteva clipe mai târziu, când răspunse la ciocănitul din uşă şi se pomeni cu Sarah în prag, Aşa nu-şi dădu seama dacă ea era cu adevărat sau dacă el avea halucinaţii. Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi, pentru o clipă, el se lăsă învăluit de sentimentul de mulţumire adus de Sarah. Această trăire însă nu dură decât până ce el îşi dădu seama că ceea ce dăruia Sarah era mai mult o alinare şi că el nu avea dreptul la aşa ceva.

— Tu şi primarul v-aţi înşelat, zise el, cu un glas încordat. Alergarea n-are niciun efect, iar duşurile reci nu fac decât să-mi încreţească pielea ca la găină.

— Ştiu, răspunse ea încet. Nici untul de arahide şi jeleul nu ajută mai mult. De aceea am venit.

— Poate ar fi mai bine să discutăm despre asta.

— Trebuie? Aş prefera să mă săruţi.

— Sarah, nu cred că ceea ce ceri este atât de simplu. Aşteaptă să-mi pun pantalonii şi vom face o plimbare.

— Să-ţi pui pantalonii? Aşa dispăru în cabana întunecată. Sarah îl urmă.

Din living, el intră într-o mică încăpere în care aprinse lumina. Prin crăpătura uşii, Sarah îl vedea clar: în seara aceasta, chiloţii lui erau bleu. Aşa îmbrăcă o pereche de blugi roşii şi încălţă nişte tenişi. Ea se îmbujoră şi se îndreptă spre fereastra care dădea spre lac. Aşteptând ca el să se îmbrace, se aşeză pe pervazul scăldat de razele lunii.

— Domnule ofiţer Canyon! După ce îşi legă cel de-

al doilea şiret, el îşi trase pe cap o cămaşă, fără să-i mai desfacă nasturii.
— Sarah, cred că am trecut stadiul de „*domnule ofiţer Canyon*” şi „*domnişoară Wilson*”. Numele meu este Aşa. Ea îşi ridică ochii spre el, amuzamentul jucându-i pe chip.
— În regulă, Aşa. Nu voiam decât să remarc că acum nu ne priveşte nimeni. Nu este în interes de servici.
— Nu?
— Nu. Ea îl sărută. El îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să îngăduie aşa ceva. Primul sărut din noaptea trecută fusese o necesitate. Al doilea, un accident. Aşa gemu.
Acest sărut era o minunată greşeală nebunească, iar el se lăsa prins în mrejele lui, fără să se gândească la consecinţe. Brusc, avu în minte imaginea unei plaje, a unei nopţi fierbinţi de vară, a doi îndrăgostiţi înlănţuiţi pe nisipul unei lagune îndepărtate. Zgomotul pe care o vietate acvatică îl făcu, străpungând suprafaţa apei şi întorcându-se apoi în adâncurile întunecate ale acesteia, fu urmat de ţipătul unei păsări de noapte. Toate păreau să aparţină momentului, toate păreau să aibă legă-i tură cu atingerea şi percepţia femeii din braţele lui.
Sirena unei maşini fu cea care le întrerupse îmbrăţişarea, punând capăt extazului lui. Aşa ieşi pe verandă, aducând mulţumiri tăcute ofiţerului Paul Martin care parcase în spatele furgonetei lui Sarah. În spatele lui Paul, era camioneta argintie a lui Aşa, condusă de un alt ofiţer în uniformă bleu.
— Să nu-ţi vină să crezi, strigă Paul. Ţi-am găsit

camioneta parcată în faţa primăriei, pe locul rezervat primarului.Pe unul din scaune era o grămadă de haine şi un bilet care spunea că pistolul şi cheile sunt sub husă şi care ne ruga să ţi le aducem. Aşa că iată-ne aici.
— Primărie! Aşa se încruntă. Se potriveşte. Mike n-ar fi îndrăznit s-o lase pe *Fetiţa Argintie* într-un loc din care putea să fie furată. Mulţumesc, Martin. Rămân dator.
Conducătorul camionetei parcă în spaţiul din colţul casei, coborî şi se urcă în maşina poliţiei, i Fără vreun alt comentariu, legat de ora târzie şi de prezenţa lui Sarah, Paul, ţinând degetul mare în sus, ridică pumnul într-un gest de salut şi plecă. Aşa îşi coborî privirea asupra lui Sarah şi-şi dădu seama că prezenţa ei aici îi unise, fie că el voia sau nu acest lucru. Ea îl salvase, îi dăduse cheile de la furgonetă, îl introdusese în echipa ei de softball. Toate acestea îi legaseră unul de celălalt. El era îngrijorat, căci, deşi Smyrna era foarte apropiată de Atlanta, rămânea totuşi un oraş micuţ. Membrii localităţii, cei ai căror părinţi şi bunici se născuseră aici, se protejau unii pe ceilalţi. Sarah era una de-a lor. Aşa o prinse de mână.
— Haide să pornim la plimbare, înainte de-a face ceva pentru care să fiu arestat.
Ofiţerii şerifului nu sunt imuni la mânia unui bărbat care are impresia că protejează o femeie.
— Cine? Paul Martin? întrebă Sarah, cuprinzându-l pe Aşa pe după mijloc în timp ce traversau curtea. Este doar un prieten.
— Eu mă gândeam, de fapt, la primar.
— Şi Jake Dalton este tot un prieten.

— Nu cred că asta este alegerea lui.
— Câţi ani ai, Aşa?
— Treizeci şi cinci. Sunt suficient de bătrân ca să-mi dau seama că nu te pot face parte din viaţa, mea în mod fals.
— Foarte bine. Mie-mi place bărbatul care ştie ce face, mai ales când ceea ce face este plăcut.
— Oh, Doamne,. Zise el, strângând din dinţi. Cred că ajutorul de şerif a dat de belea.
Aşa nu ştia cum să răspundă la sinceritatea ei. Sarah crezuse că el avea nevoie de ea şi venise. El ştia că o putea invita în cabană şi că ea n-ar ezita, dar acest lucru i-ar fi dus într-o direcţie în care nu era sigur că era pregătit să meargă.
Aşa îndepărtă braţul cu care ea îi ţinea mijlocul şi-şi împleti degetele lungi cu ale ei.
— Sarah, înainte ca tu să vii, a sunat Jeanie. Le-am dat ei şi lui Mike binecuvântarea mea.
— Mă bucur. Aşa se opri şi se răsuci ca s-o privească pe Sarah în lumina lunii.
— De ce ai venit, de fapt, în seara asta? întrebă el.
— Pentru că nu voiam să fii singur. El pufni într-un hohot de râs..
— Nu trebuia să te deranjezi. Sunt expert în singurătate. Este şi normal să fiu, căci am multă experienţă în domeniu.
— Nu înţeleg, Aşa. Ea îl prinse de mână. Spune-mi de ce eşti singur.
— Bine, zise el, într-un târziu. Am crescut într-un orfelinat, într-unul adevărat,
Sarah. Nici măcar nu ştiu cine mi-au fost părinţii. Am fost copilul pe care toată lumea îl lua acasă şi-i aducea pe urmă înapoi. De îndată ce am absolvit

liceul, m-am înrolat în marina militară. De atunci încoace, eu am fost mereu cel care pleca.
— N-ai avut niciodată pe nimeni?
— Cred că Jeanie a fost singura familie pe care am avut-o.
— Oh, Aşa, îmi pare atât de rău că nu te-au iubit. Cred că ţi-a trebuit multă putere ca să supravieţuieşti.
— Să nu-ţi pară rău pentru mine. N-am fost un copil prea bun. Dar, până în final, un lucru am învăţat bine, anume că omul este responsabil de fericirea lui. Nu se poate baza pe alţii. Oamenii sunt pasageri. Pot fi înlocuiţi.
Oamenii sunt pasageri? Ea nici măcar nu putu să-i contrazică afirmaţia de recunoaştere a pierderii ce-o suferise.
— Crede-mă,. Sarah, o vreme, Jeanie a fost sigură că voia siguranţa pe care i-o ofeream eu. Acum îl are pe Mike. Şi asta este bine.
— Nu eşti mâhnit?
— Nu, nu sunt. Sarah întinse mâna liberă şi-l atinse pe faţă.
— Dacă nu mă vrei aici, atunci mai bine aş pleca. Eu nu ştiu să fiu pasageră.
Aşa privi expresia îndurerată de pe chipul ei. El respingea ceea ce Sarah îi oferea, iar ea nu ştia cum să facă faţă situaţiei.
— Da, ar fi mai bine. Pentru că, dacă ai rămâne, nu aş face decât să-ţi încurc viaţa.
— Nu cred.
— Ar trebui. Nu sunt nici bun, nici darnic. Şi nu ştiu cum să-ţi primesc compasiunea.
— Nu este adevărat, Aşa. Tu ţii la oameni. În ochii

mei acest lucru te face deosebit.
— Nu ţin la oameni. Doar la Jeanie, iar ea a fost o responsabilitate, asemenea slujbei pe care o am. A fi cu tine nu este acelaşi lucru.
— Nu? Mă bucur. El îi ridică mâna în dreptul buzelor şi, după ce îşi coborî sărutarea în palmă, i-o eliberă.
— Oh, la naiba, Sarah, du-te acasă, cât îţi mai pot da drumul.
Aşa ceva nu poate să meargă. Te-aş face nefericită.
— De ce nu mă laşi pe mine să decid? Sunt îngrozitor de ordonat, continuă el, de parcă ar fi încercat să se convingă nu numai pe el, ci şi pe Sarah. Baia mea nu are periuţe suplimentare de dinţi, pentru că nu-mi place să-mi vină cineva acasă.
Camioneta mea are trepte înalte, fiind incomodă femeilor, şi asta pentru că nu privesc cu plăcere compania unei femei. Cu alte cuvinte, eu sunt un om care îşi planifică fiecare fărâmă a vieţii, iar tu eşti o femeie…
— Care nu face aşa ceva, sfârşi ea fraza. Poate că ai dreptate. Dar cred că s-ar putea să te înşeli în privinţa lucrurilor pe care trebuie să le facă un om, ca să fie fericit. Poate că există momente când este mai bine să uiţi de toate planurile şi să zbori orbeşte spre soare. Ea nu-i putea vedea în întuneric expresia ochilor. Însă îi simţi încordarea din atingere. El ar fi trebuit să-şi slăbească strânsoarea şi să se dea câţiva paşi în spate, dacă ar fi vrut s-o facă pe ea să creadă că se retrăgea. Însă nu proceda astfel. Făcu chiar o mişcare care îl

apropie mai mult. Inima lui Sarah bătea puternic în piept. Genunchii îi tremurau.

— Îmi pare rău, Aşa. Se pare că nu sunt prea versată în astfel de treburi.Mă simt ca o păcătoasă, pentru simplul fapt că m-am gândit la aşa ceva. Nu sunt o persoană cu adevărat nobilă. Nici măcar n-am fost sinceră în privinţa prezenţei mele aici. Motivul adevărat pentru care am venit - glasul ei se stinse într-o şoaptă răguşită - este că te doresc.

— Asta-i nebunie, zise el.

— Ştiu, dar este adevărat. În întuneric, Sarah îşi simţea bătăile nebuneşti ale inimii.

Auzea respiraţia lui Aşa, în timp ce pieptul lui se ridica şi cobora ritmic. Şi el era la fel de agitat ca şi ea. O tăcere lungă se aşternu între ei, până ce Aşa vorbi:

— Eşti sigură că vrei să rişti şi să te încurci cu un bărbat ca mine?

Sarah închise ochii o clipă şi încercă să se gândească logic la răspunsul ei. Însă nu reuşi, îşi aminti de convingerea tatălui ei şi anume că fiecare om nu avea dreptul decât la o aruncare la coş, pe care, dacă nu o acceptă, avea să regrete toată viaţa pierderea. Tatăl ei nu renunţase niciodată la minge, deşi jocul îi grăbea moartea. Ei nu vorbise decât despre marea bucurie pe care viaţa i-o adusese.

Nu exista nicio logică în sentimentele ei pentru Aşa sau în acţiunile ei. Ea nu era sigură decât de faptul că Aşa îşi impusese să nu o strângă în braţe, când de fapt nevoia lui de a face acest lucru era la fel de mare ca a ei.

— Dacă vreau să mă încurc cu tine? Sunt deja

încurcată, zise ea, fiind răsplătită cu un geamăt de disperare, în timp ce mâinile lui o împresurară. Buzele lor se întâlniră şi se contopiră. Sărutul lui era sălbatic şi dur, gura lui devastându-i faţa, buzele, obrajii, urechile, de parcă ea ar fi fost o oază care oferea apă unui om mort de sete. Nu exista nimic delicat în el sau în atingerea lui.

Nu era nimic senzual în felul în care ea i se dăruia. Sarah îşi înclină capul ca el să-i atingă buzele şi-şi undui trupul ca să-i ofere lui libertate de acţiune.

Noaptea se cufundă în tăcere. Până şi broasca de pe malul lacului amuţise, însă numai până când primi răspunsul perechii ei. Orăcăitul acestora îl sperie pe Aşa, aducându-l în prezent. Încet, el puse capăt sărutului.

Ameţită, Sarah se trase în spate şi-l fixă pe Aşa cu privirea.

— Vai, vai, şopti ea. Când faci ceva, mergi până la capăt, nu-i aşa?

— Am încercat să-ţi spun, Sarah. Într-un minut, te-ai fi trezit întinsă pe pământ şi ştii ce aş fi vrut atunci.

— Cred că da, zise ea, încet. Dar nu sunt sigură că sunt pregătită pentru aşa ceva, nu încă.

— Bineînţeles că nu eşti, zise el, pe un ton tăios, abia controlat. De aceea te vei urca acum în *Henry* şi vei pleca acasă.

— În regulă, dacă asta vrei cu adevărat.

— Ştii foarte bine că nu asta vreau. Dar ceea ce deja am luat este tot ce o să obţin.

Aşa îşi puse braţul pe umărul ei şi o conduse spre cabană. O urcă în furgoneta şi trânti portiera.

— Du-te acasă, Sarah. Să mă suni când ajungi.

— Nu am numărul tău, reuşi ea să rostească, forţându-şi cuvintele să treacă peste nodul din gât care o înăbuşea.
— Am să ţi-l dau. Din portofelul pe care îl găsise sub scaunul camionetei, el scoase o carte de vizită, pe spatele căreia notă cu un pix numărul de acasă. Întinse hârtia lui Sarah, având grijă; ca mâinile să nu fi se atingă.
— Să mă suni, insistă el, de îndată ce ajungi acasă, căci altfel am să-mi fac griji.
— Mulţumesc, Aşa. Îmi place să ştiu că-ţi faci griji pentru mine.
Ea sună douăzeci de minute mai târziu. Când îi auzi vocea, el nu reuşi să rostească mai mult de „*Bine*”. Sarah nu încercă să forţeze discuţia.
Deocamdată, atât era suficient.
Aşa Canyon ridică braţul, ţinti şi apăsă trăgaciul de patru ori. Urmarea fu o împuşcătură în inima siluetei de carton, două în braţ şi una aiurea. Trăgea cu arma de mai bine de o oră, activitatea fiind una dintre cele pe care le găsea relaxante.
Pentru el, tirul aşeza lucrurile într-o perspectivă corectă. Astăzi, însă, Aşa se pomeni hoinărind cu mintea aiurea. Astăzi atrăgea privirile curioşilor nu din cauza preciziei cu care ţintea, ci din cauza rateurilor.
Oftând, el îşi scoase ochelarii de protecţie şi apărătoarele fonice şi părăsi încăperea izolată acustic. Mai bine să se lase păgubaş. Nu făcea decât să irosească gloanţele. Dimineaţa de duminică o petrecuse singur în jurul lacului şi citind ziarul, iar după-amiaza îşi pusese la punct lucrările de la servici. Prin exerciţiul de tir, se mai scursese

o oră. Cina rapidă la *Speedy's Grill* îl adusese în pragul orei nouă. Până acum reuşise să şi-o scoată din minte pe Sarah Wilson, cu jocul ei de softball, cu tot. Ieşi din clădire, însă, după câţiva, paşi, se opri. Se răsuci şi intră iarăşi înăuntru, ducându-se spre ghişeul cu gratii, unde Clarance mormăia mai tare.ca de obicei, în timp ce completa un formular.

— Clarance?

— Da, omule, de ce ai nevoie? Dacă vrei vreun raport sau vreun dosar, las-o baltă.

Nu doresc să mă prindă aici Crăciunul, mai ales că nici măcar sărbătoarea de *Halloween* n-a trecut încă.

— Linişteşte-te, amice, nu vreau decât nişte informaţii.

— Da? Ce anume?

— Ştii ceva despre lăcătuşii din district? Vreau să spun că mi-am făcut praf cătuşele şi doresc să găsesc pe cineva care să se uite la ele.

— Este unul Jimmy J, de pe Roswell Road.

— Nu, am auzit că este o femeie destul de pricepută.

Aşa avea impresia că juca bine rolul naivului, însă, după cum mişcă Clarance capul, îşi dădu seama că nu-l păcălise deloc pe acesta.

— Sarah, eh? Trebuie să fie vorba de Sarah Wilson. Toată lumea o cunoaşte pe Sarah. Tatăl ei, „*marele Jim Wilson*”, a fost unul din cei mai buni jucători ai postului de „*prindere*” pe care i-a avut echipa *Atlanta Crackers.*

Lui Aşa, numele nu-i spunea mai nimic, însă auzise nişte oameni vorbind odată, la primărie, despre tripla campioană a Atlantei şi despre Jim Wilson,

omul cu inima de aur. În ultimii doi ani de carieră, jucase fiind bolnav. Când, în cele din urmă, abandonase sportul, era tânăr, însă trupul îi era distrus şi schilodit. Dar lăcătuşul? Canyon era surprins.
— Unde-şi are magazinul?
— În Oakdale, între South Cobb şi Atlanta Road. Nu se poate să nu-l vezi.
Aşa cunoştea zona. Îşi zise în sinea lui că nu avea să se ducă acolo. Sarah era prea tânără pentru el. Era prea proaspătă şi prea inocentă pentru el. El trebuia să o protejeze de ea însăşi, însă Aşa nu-şi respectă hotărârea.
Clădirea în care Sarah îşi avea magazinul era dărăpănată şi necesita o nouă zugrăveală. Firma „*Wilson Lucrări de Lăcătuşerie*” era ştearsă. Lăsându-şi motorul mergând, Aşa coborî din maşină şi urcă treptele magazinului. În fereastră, era pus un mesaj pe o bucăţică de carton.
ASTĂZI JOC ÎN CAMPIONAT.PROBABIL VOI DESCHIDE MÂINE ÎN JUR DE ORA ZECE.SARAH.
El nu se aşteptase să găsească magazinul deschis duminica, dar nu se gândise o clipă că lunea nu ar fi fost. *Probabil voi deschide mâine, în jur de ora zece*? Ce fel de afacere avea ea? Nu avea un program. Fusese solicitată în toiul nopţii să se ducă într-un loc pe care nu-l cunoştea, ca să deschidă cătuşele unui bărbat legat de zăbrelele tăbliei unui pat. Ce fel de riscuri îşi asuma ea, de obicei? Putea să pună pariu că ea nu avea nici măcar o secretară care să-i recepţioneze mesajele.
O oprire scurtă, la un telefon public, îi confirmă presupunerea. Robotul telefonic făcu zgomotul

specific şi vocea veselă a lui Sarah răsună melodios.

„*Bună, sunt Sarah. Sunt pe terenul de sport. Revino mai târziu. Dacă eşti tu, mamă, banii pentru curentul electric sunt sub covor. Dacă eşti altcineva, să nu care cumva să îndrăzneşti să te atingi de ei.La revedere. Oh, dacă din întâmplare eşti Aşa, ibricul cu cafea este pe aragaz,. În cazul în care vrei să treci mai târziu. Eu voi fi singură şi în mare nevoie de o companie*”.

Aşa înjură.

Banii sunt sub covor.

Voi fi singură şi în mare nevoie de o companie.

Practic, Sarah Wilson îi invita pe toţi cei care ar fi sunat să o jefuiască. Aşa îngheţă. Bine cel puţin că nu le dădea adresa. Cei care puteau să profite de invitaţia ei trebuiau fie să-i cunoască adresa, fie să i-o afle. El răsfoi prin cartea de telefon şi-i găsi adresa tipărită chiar sub numele ei. Să fii credul era una, dar să fii prost era ceva ce Aşa Canyon nu putea să tolereze. El învăţase acest lucru trecând prin greutăţi. Conchise că simţul responsabilităţii îl făcu să trântească cartea de telefon şi s-o pornească cu toată viteza pe şosea. Douăzeci de minute mai târziu, ciocănea la uşa din faţa hambarului lui Sarah. Uşiţa de la pod se deschise şi Sarah privi în jos.

— Haide, urcă. Uşa este deschisă.

— Bineînţeles, mormăi el, printre dinţi, urcând scările. De ce? întrebă el, când Sarah deschise uşa locuinţei. De ce laşi astfel de mesaje pe robot?

Dacă nu eram eu cel care te suna?
— Ce dacă! Nu era invitat dacă nu se numea Aşa. Cafeaua este fierbinte.
Aşa rămase încremenit. Era atât de uimit, încât nu reuşi nici să se mişte din loc, nici să-i răspundă. Sarah probabil că era în pat şi citea, cu uşa deschisă. Avea nişte ochelari cu rame roşii, ridicaţi pe cap, care îi ţineau părul tuns băieţeşte departe de faţă. Purta un tricou alb şi lălâu, ce avea pe piept desenată o scoică şi înscris numele de *Jekyll Island*. Fusta îi ajungea până la jumătatea genunchilor, iar picioarele îi erau goale. Părea atât de tentantă, încât el ar fi dorit să o cuprindă în braţe.
— Ai o cutie cu ulei? zise el, blestemându-se că nu găsise o replică potrivită la ceea ce ea avea impresia că fusese o afirmaţie înţeleaptă.
— O cutie cu ulei? De ce? Ne jucăm de-a Vrăjitorul din Oz?
— Nu ne jucăm de-a nimic.
— Eşti supărat pe mine, Aşa?
— Da! Nu! Nu ştiu cum sunt. Aşa îşi simţi mânia adunându-i-se undeva între abdomen şi… La naiba! Nici măcar nu-şi îngăduia să se gândească la acea parte a trupului. Ştia că privirea lui o devora pe Sarah. Abia reuşea să-şi păstreze stăpânirea de sine, dorea atât de tare să o sărute, încât acest lucru îl îngrozea.
Sarah întâmpină încruntătura lui cu un surâs.
— Nu te îngrijora, Aşa. Ştiu că-ţi faci griji din cauza mea. Nu ai ţipa dacă nu ar fi aşa. Te iert. Intră şi închide uşa. Cred că este o cutie cu ulei pe aici pe undeva.

Imediat ce el intră în casă, Sarah ridică mâna şi-şi aşeză unul din degete pe buzele lui, de parcă l-ar fi implorat să-şi lase mânia afară. Gestul avu efectul dorit. Atingerea ei păru să-i potolească furia care îl cuprinsese.

— Uşa de la pod scârţâie, zise el, într-un final. Am să o ung.

— Scârţâie? N-am sesizat.

— Ştiu. Nu vezi niciodată nicio problemă, nu-i aşa?

— Dacă pot să mă abţin, nu văd. Sarah îngenunche în faţa dulăpiorului de sub chiuvetă şi scoase dinăuntru nişte cutii cu detergent şi ustensile de gătit. Ştiu că este pe aici pe undeva. Aşa se ghemui lângă ea, stăpânindu-şi dojana.

— Ţii toate lucrurile astea aici, amestecate?

— Sigur. Nu folosesc prea mult tigăile astea, aşa că nu contează dacă nu ajung la ele prea uşor. Nu, nu este aici. Poate o fi printre conserve.

— Dar, Sarah, toate cutiile cu detergent ar trebui să fie la un loc. Cratiţele şi tigăile în altă parte, iar mâncarea…

— Oh, da, mi-am amintit, îl întrerupse ea. Este în furgoneta, în cutia cu scule.Mă întorc imediat. Automat, Aşa începu să aşeze lucrurile în dulăpior, într-o anumită ordine. Până se întoarse Sarah, el rânduise două dulăpioare alăturate, folosind fiecare spaţiu disponibil.

— Măi, măi ce frumos este! zise ea, întinzându-i lui Aşa cutia cu ulei. Faci şi ferestrele? întrebă ea, când el se apucă să ungă balamalele.

— În fiecare primăvară.

Sarah îşi încrucişa mâinile la piept şi începu să se legene pe călcâie

— Eşti bun cu femeile şi cu copiii. Îţi schimbi uleiul la camionetă la fiecare patru mii de kilometri şi pun pariu că nu ai smuls niciodată eticheta de pe o pernă, nu-i aşa? Aşa nu reuşea să se concentreze la întrebarea ei. Braţele ei încrucişate îi ridicaseră sânii ispititor. Nu purta sutien, iar el nu putea să-şi mute privirea în altă parte.
— N-am întâlnit o persoană atât de inocentă ca tine, Sarah, zise Aşa, pe un ton grav. Se pare că te-ai delegat singură îngerul meu păzitor şi eu nu ştiu ce să fac.
Când am deschis noaptea trecută această uşă şi te-am văzut, m-am transformat într-un calup de unt. De atunci, nu mai sunt eu şi acest lucru nu-mi place.
— Ştiu.
— De unde ştii? Cum se face că eşti atât de isteaţă, domnişorico?
— Simt şi eu acelaşi lucru ca şi tine. Singura diferenţă este că eu nu am hotărât să opun rezistenţă.
— Şi asta este ceea ce eu nu înţeleg. De ce?
— Haide să ne aşezăm la masa. Sarah îi întinse mâna, iar Aşa i-o luă.
Împreună, se îndreptară spre masa mică de la fereastră, cu vederea spre pajiştea din faţa casei. Aşa îi dădu drumul lui Sarah şi, cu un efort, se aşeză vizavi de ea. Trebuia să plece de aici. Ea nu făcea parte din viitorul lui, şi el ştia asta foarte bine. Însă, fir-ar să fie, o dorea, cum nu mai dorise pe nimeni până acum.
Sarah umplu două ceşti cu cafea. Simţea lupta care se dădea în Aşa. Trebuia să lase puţină

distanţă între ei, să-i dea lui timp să-şi găsească singur drumul. Dacă învăţase ceva despre Aşa Canyon, atunci era faptul că el avea nevoie de timp ca să-şi rezolve problemele. Ea se aşeză, îşi trase scaunul aproape de masă şi-şi împreună mâinile sub bărbie.
— Tatăl meu a fost jucător de baseball, zise ea.
— Ştiu. Marele Jim Wilson, de la *Atlanta Crackers*. În ultimul lui sezon a reuşit douăzeci şi patru de ture complete.
— Ştia de multă vreme că genunchii aveau să-l lase. Deja îşi pierduse auzul la o ureche, de la o lovitură cu mingea, dar ceea nu ştia nimeni era că avea diabet.
— N-am auzit de acest lucru.
— În final, a trebuit să i se amputeze ambele picioare. În acea perioadă, urmam cursurile serale ale unei şcoli tehnice. Ani de zile am fost umbra lui, ajutându-l cu firma, la început, în vacanţe, iar mai apoi, tot timpul. Degetele ei se strânseră.
— Îmi pare rău, Sarah. N-am vrut să-ţi trezesc amintiri triste.
— Este în regulă. Nu sunt amintiri triste. Tata nu m-a lăsat niciodată să fiu tristă, nici chiar atunci când amândoi ştiam că se duce. Era un om deosebit.
A început să joace la *Atlanta Crackers* când avea doar şaisprezece ani. A renunţat la bursa acordată să urmeze colegiul. Baseballul era pentru el premiul Pulitzer, ulciorul cu aur. Chiar şi atunci când şi-a dat seama că acesta îl ucidea.
— Vrei sĂ spui că din cauza diabetului?
— Da. Ajunsese la un punct în care nu putea să i

spună că era suferind. Nu-şi mai simţea tălpile şi picioarele.
— Dar a continuat să joace? Ce părere avea mama ta despre toate astea?
Urmă o pauză scurtă.
— Nu i-a plăcut. Nu a înţeles niciodată că tata avea un alt mod de a vedea lucrurile.
Viaţa era dată să fie trăită, să te bucuri de ea. În orice există o parte bună, iar el reuşea mereu s-o găsească.
— Exact ca tine, zise Aşa, încet, începând să înţeleagă de unde dobândise Sarah concepţia ei neortodoxă despre viaţă. TatăL ei văzuse în norii de ploaie căptuşeli argintii, iar Sarah făcea acelaşi lucru. Însă ochelarii lor roşii nu făceau ca furtunile să-i ocolească. Iar furtunile puteau fi ucigătoare.
— Nu ştiu ce să spun despre asta. Ştiu doar că nu ni se dă prea multă vreme de trăit, iar dacă o vom irosi negând totul, vom sfârşi îndureraţi. Fericirea stă în mâinile noastre şi nu trebuie să pierdem nicio şansă care ni se oferă.
Sarah îşi desfăcu pumnii şi, apucând ceaşca, o ridică în dreptul buzelor.
— Bea-ţi cafeaua înainte de a se răci.
Aşa se lăsă învăluit de căldura lichidului pe care îl sorbi.
— Extraordinar! Ai pus zahăr exact cât trebuia şi asta se întâmplă rareori. Oamenii mereu încearcă să-mi schimbe gusturile.
— Te-am urmărit. De vreme ce eşti atât de pedant, m-am gândit că ar fi bine să fiu atentă.
— Apropo de atenţie, Sarah.Aş vrea să fii mai grijulie în privinţa mesajelor pe care le laşi pe

robot. Ştiu că tu crezi că nu există oameni ticăloşi în lume, dar îţi spun eu că sunt. Nu-i invita să te găsească, zicându-le că ţii banii sub covor.
— Aşa, nu sunt chiar atât de proastă. Chiar dacă mi-ar găsi adresa, nu m-ar deranja.
Ar ajunge în casă, iar mama are instalată acolo o alarmă că ar putea să asigure cu ea şi protecţia Fortului Knox. Noi suntem lăcătuşi de meserie, doar nu ai uitat acest lucru!
— Mama ta nu-şi face griji din pricina ta?
— După douăzeci de ani petrecuţi cu tata, a ajuns la concluzia că este mai bine să mă lase în pace. În plus, ea s-a recăsătorit.
— Recăsătorit?
— L-a iubit pe tata, dar el n-a înţeles-o niciodată.
Noul ei soţ este un om normal, care duce genul de viaţă pe care ea şi l-a dorit dintotdeauna. Tata ar fi dorit aşa ceva pentru ea.
— Îmi pare rău că trebuie să spun, observă Aşa, dar eu înţeleg dezorientarea ei. Dacă viaţa ei cu tatăl tău a fost ceva în genul clipelor pe care le trăiesc când sunt cu tine, atunci asta a însemnat că mai tot timpul ea a simţit că trăieşte un vis.
— Da. Obişnuia să spună că faptul că era îndrăgostită de tata o făcea să se simtă ca fetiţa din acea poezioară veche. Când era bine, era foarte bine…
— Dar când era rău, era groaznic. Sarah îi aruncă lui Aşa o privire lungă şi tristă.
— Da, cred că, pentru un bărbat ca tine, modul meu de viaţă trebuie să pară destul de groaznic.
Aşa nu putu să-şi reţină zâmbetul.
— Nu ştiu. Deocamdată cred că sunt prea prins de

dorinţa de a mă simţi bine.
Sarah privi chipul puternic şi ochii cenuşii şi întunecaţi ai lui Aşa. Era un bărbat complex, însă exista în el o parte vulnerabilă care o atrăgea.
— Ştii că îţi asumi un risc vorbind astfel.
— Ştiu, murmură el. Este o prostie din partea mea şi simplul fapt că mă aflu aici.
— Da. Bănuiesc că acest lucru poate fi considerat foarte necuviincios. Dar faptul că eşti aici s-ar putea dovedi a fi foarte plăcut. S-ar putea chiar să devină vicios.
— Ştiu, şi mă sperie al naibii de tare.
— Nu gândi astfel, Aşa. Uneori, trebuie să-ţi asumi riscuri. S-ar putea să existe durere, dar nu putem aprecia bucuria fără suferinţă, nu-i aşa?
— Nu ştiu. Poate că niciodată eu nu am avut niciun fel de bucurie, ca să pot face comparaţie.
— Până acum, ajutorule de şerif Canyon. Sunt pe cale a-ţi arăta cum să ne distrăm.
Îţi aminteşti? Sărutul meu este o promisiune.
— Las-o baltă, zise el, trist. Cine va reuşi să mă distreze va trebui să fie geniu.
— Poate că sunt. Poate că am mişcat din nas şi te-am făcut să vii aici.
— Poate că aşa ai făcut. Şi poate că mă bucur. El se ridică şi întinse mâna.
Sarah se lăsă cuprinsă de braţele lui. De astă dată el ceru, şi era conştient de acest lucru. Când ea îi răspunse la sărut şi se strânse aproape de el, el o acceptă, dăruindu-se în aceeaşi măsură. Lent, fiecare explora gura celuilalt, lent, mâinile lor atingeau şi dezmierdau.
— Nu este nimic rău în faptul că ne iubim, zise

Sarah, strecurându-şi degetele pe sub cămaşa lui.
— Nu, nu este. Degetele lui îi conturau sânii, necăjindu-le sfârcurile prin ţesătura de bumbac.
— Ahhh. Sarah nu reuşi să-şi înăbuşe geamătul de plăcere.
El încetă să o mai sărute şi, strângând-o la piept, începu să se legene, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.
— Sarah, trebuie să ne oprim. Nu pot să cred că am făcut ceea ce am făcut, că fac ceea ce fac. N-ar fi trebuit să vin aici. A fost o greşeală.
— Nu asta ai spus acum un minut.Ai spus că este frumos. Eşti un om plin de contradicţii, ajutorule de şerif, şi cred că eşti puţin aprins. Aşa o eliberă şi se dădu câţiva paşi în spate. Ea avea dreptate. Nu putea să-şi ascundă dorinţa. Nici nu putea să contrazică afirmaţia ei sinceră. Pur şi simplu, nu se putea gândi la niciun fel de răspuns.
— La fel eşti şi tu, rosti el, într-un târziu.
— Categoric, consimţi ea, făcând un pas în faţă.Mă mai săruţi o dată?
— Nu, fu răspunsul lui. Sau cel puţin aşa credea el. Du-te la culcare, mormăi el, blestemându-se pentru replica prostească. Eu voi pleca acum, Sarah. Încuie uşa în urma mea, te rog.
— Dacă insişti.
— Sigur că insist. Nu vreau să fii jefuită.
— Eu mă refeream la plecare.
— Da, plec. El se răsuci şi o apucă pe scări.
— Să mă suni, Aşa, când ajungi acasă, pentru a nu-mi face griji.
— Nu pot, zise el. Nu am numărul tău.
— Ba da, îl ai. Numărul de la magazin este şi aici.

Am să ridic receptorul dacă vei suna tu. Când Aşa ajunse la cabană şi formă numărul ei de telefon, hotărî ca vorbele pe care avea să i le spună să fie scurte şi dulci.
— Bună, sunt Sarah, rosti robotul. Vă rog lăsaţi un mesaj dacă aveţi nevoie de mine şi eu am să vă caut.
— Am ajuns acasă, Sarah. Noapte bună. A fost frumos, foarte frumos, zise el. Punând receptorul în furca, el adăugă ca pentru sine: Dar aş fi vrut să fie groaznic.

CAPITOLUL 5

Sarah intră în parcarea pustie de lângă magazin şi privi în jur. Nu era niciun bătrânel care să-şi aştepte seiful, cum de altfel nu fusese în niciuna din cele cinci zile care trecuseră de când ar fi trebuit să vină.
Nici urmă de camionetă argintie nu era, deşi cam sperase să fie. Din noaptea în care Aşa o sărutase în pod, el fie se oprise seara în faţa hambarului, ca să o verifice, fie o aşteptase dimineţile la magazin. Luaseră prânzul împreună de câteva ori, în acest interval, discutaseră, se cunoscuseră mai bine, învăţaseră despre coexistenţa şi atragerea contrariilor. Aşa nu o atinsese. Nici măcar nu se ţinuseră de mână. Hotărârea lui de a ţine o distanţă apreciabilă între ei o înnebunea.
În plus, devenise foarte îngrijorată din pricina domnului Grimsley.
Deschiderea seifului păruse pentru acesta foarte urgentă şi cu toate acestea, ea nu mai auzise nimic despre el din ziua în care îi lăsase seiful. Dacă ar fi

căutat-o, i-ar fi raportat insuccesul, încercase toate combinaţiile posibile, dar seiful rămăsese blocat. Conţinutul acestuia, părea să rămână pe vecie ascuns, dacă ei nu avea să-i surâdă norocul. Deschise uşa şi dădu drumul la aerul condiţionat, respirând uşurată în răcoarea creată. Turneul la nivel de stat era săptămână viitoare, iar ea nu aştepta, cu nerăbdare, să joace pe o căldură de august de 38°C. Dădu drumul la robot ca să ia cunoştinţă de mesajele lăsate. Primise patru comenzi de instalare de zăvoare. Cel de-al cincilea mesaj fu o surpriză, nu vocea, ci cererea. Era Aşa.
Probabil că sunase imediat după ce ea plecase de acasă, căci altfel ar fi auzit telefonul sunând.
— Sarah, departamentul şerifului sponsorizează un chioşc la festivalul *Cotton Patch Days* (Zilele bumbacului) de sâmbătă. Am fost recrutat să ajut.Ai vrea… ai vrea să mergi şi tu? Te-aş lua pe la unsprezece şi am rămâne probabil şi la dansul de pe stradă care urmează. Am să te sun diseară pe la şapte, pentru răspuns.
Restul zilei trecu în zbor. Sarah se simţea fericită, de parcă ar fi fost unul din cei şapte pitici rămas acasă. Ajutorul de şerif îi ceruse să iasă în public cu el, îi dăduse o întâlnire adevărată. Făcea oficială legătura lor. Viaţa nu putea să fie mai frumoasă de atât. Jake Dalton sună, invitând-o sâmbătă seara la un film. Sarah trebui să-l refuze, explicându-i că avea alte planuri pentru sfârşitul de săptămână.
— Cu ajutorul de şerif Canyon?
— Da.
— Ştiam eu. Jake păru dezamăgit, dar se resemna. Să nu uiţi, Sarah. Eu sunt aici pentru tine, dacă nu

merge.Ar fi putut să-i spună lui Jake că nu avea ce să meargă, nu încă. Însă, dacă reuşea să-l facă pe Aşa să o sărute din nou, poate că avea să se întâmple ceva. Morocănosul şi Voiosul, îşi zise ea. Această combinaţie putea să meargă. Nu trebuia să existe decât o zână cu o baghetă.
Nu, asta era o altă poveste. Şi totuşi, tatăl ei îi spusese mereu că o mică modificare strategică a adevărului putea sa fie benefică. Aceasta fusese metoda pe care el o aplicase în relaţia cu mama ei, când uitau ceva ce trebuiau să-şi amintească şi dacă ar fi fost ameninţaţi cu spânzurătoarea sau cu lucruri mai rele.
În plus, Sarah nu era sigură că unul din ei nu se implicase deja. Cum altfel ar fi putut cineva sa explice legătura dintre ea şi ajutorul de şerif, sau flacăra care se aprindea când ei doi se atingeau? Mai bine s-ar grăbi. Aşa ar putea să o caute pe acasă în loc s-o sune.
În drum spre casă, ea fu oprită, în dreptul cutiei poştale, de mama ei, Alice.
— Îmi place de bărbatul tău, Sarah. Este timpul să te legi şi tu serios de cineva.
Sarah îşi privi, şocată, mama. În ultimii doi ani, aceasta fusese atât de prinsă în viaţa noului ei soţ, că Sarah o văzuse foarte rar.
— De bărbatul meu?
— Da. A trecut pe la noi, zicând că vrea să verifice sistemul de alarmă, şi referindu-se la nişte bani pe care tu i-ai lăsat sub covor.
— Este îngrijorat din pricina mea.
— Ei bine, m-am gândit să-ţi spun că pare genul de bărbat corect, statornic. Exact cum îi trebuie unei

femei. Sarah lăsă cuvintele să i se învârtească prin minte, cât timp urmă drumul ce ducea spre hambar şi cât timp parcaj maşina. Corect. Exact cum îi trebuie unei femei. Într-un fel, acest lucru o îndurera, deoarece mama ei îl compara pe Aşa cu tatăl ei.
Nu se gândise, însă acum îşi dădea seama că, în naivitatea ei, crezuse că Aşa avea să cedeze. Dar poate că se însetase. Nu era nicio îndoială că nu se potriveau, la fel cum nu se potriviseră nici părinţii ei. Şi văzuse ce se întâmplase cu căsătoria lor.
Sarah nu era ca mama ei. Nu avea să fie niciodată o femeie manierată şi elegantă.
Ea era ca tatăl ei, trăia din plin prezentul, fără să-și facă griji asupra zilei de mâine. Aşa însă făcea planuri. Aşa era ordonat şi exact. Aşa era ca mama ei.
Invitaţia la festival era un exemplu edificator. Hotărându-se s-o invite să-l însoţească, trecuse la îndeplinirea planului, sunând-o, prezentându-i programul, dându-i timp de gândire. Bărbatul era organizat în tot ce făcea. Îşi propusese un scop şi pe jumătate îl îndeplinise. Când intră în cadă ca să-şi facă o baie relaxantă, ea ajunse la concluzia că zborul orbesc spre soare era peste putinţa lui Aşa şi că întocmirea listelor şi stabilirea ţelurilor erau la fel de străine ei.
În timp ce îşi usca părul, era atentă şi la telefon. Constatând că se făcuse şapte şi jumătate şi că Aşa nu sunase, începu să-şi facă griji. Mâncă un sandviş şi se apucă să lucreze la seif, încercând noi combinaţii de numere ca să-i desfacă. Fără succes.La ora unsprezece încă nu primise nicio

veste de la Aşa şi nici seiful nu-l deschisese. Renunţă şi se urcă în pat, luându-şi cu ea ultima carte cu mistere şi suspans ale scriitoarei ei preferate, asigurându-se, mai întâi, că trăsese telefonul aproape. Numără în minte minutele care treceau, gândindu-se dacă să-i spună sau nu lui Aşa, atunci când avea să sune, cât fusese de îngrijorată. Recunoscu în sinea ei că era dezamăgită. Voia să-l vadă. Voia să fie cu el. De ce nu sunase?

Sarah nu mai alergase niciodată după un bărbat. Nu voise. În afară de iubitul din liceu, nu mai existase altul care să o intereseze. Însă ceva îi spunea că, dacă voia să-l aibă pe Aşa Canyon, ea trebuia să fie cea care să-l curteze.

Se dusese la cabana lui şi-l sărutase. Ce altceva putea să mai facă?

Poate că aici era problema. Poate că mersese prea departe. Bărbaţilor le place să aibă ei iniţiativa, iar Aşa era mai bărbat decât oricare altul. Poate că ceea ce trebuia să facă era să fie mai subtilă. Poate că trebuia să vorbească despre acest lucru cu mama ei. Alice era sufletul bunelor maniere. Cu siguranţă că putea să o antreneze şi pe Sarah, ca să devină o adevărată doamnă care să aştepte să fie rugată, înainte de a se arunca în braţele unui bărbat.

Acesta era primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi dimineaţă. Sarah se cuibări în pat şi stinse lumina. Mâine avea să se poarte ca o doamnă, la oficiala întâlnire cu ajutorul de şerif Canyon, însă în mintea ei putea să fie cât de păcătoasă voia. Iar acum putea să se întrebe, cât poftea, despre

culoarea chiloţilor pe care ajutorul de şerif îi purta. Când era mică, obișnuia să spună: *„Am să închid ochii şi am să număr până la zece, după care voi primi ceea ce mi-am dorit”*,
Sarah închise ochii şi începu să numere.
Era foarte târziu când telefonul sună. Sarah se aruncă după el, lovindu-l de podea.
— Alo. Aşa?
— Da.
— Ce s-a întâmplat?
— De unde ştii că s-a întâmplat ceva? Sarah nu sesiză oboseala din glasul lui.
— Pentru că nu ai sunat la ora la care ai spus.
— Iartă-mă. De obicei, nu fac aşa ceva.
— Ştiu. Ce s-a întâmplat?
— A avut loc o crimă. Am lucrat toată noaptea la acest caz.
— Tu? Credeam că este treaba poliţiei.
— Nu dacă se produce în district. Sarah se relaxă şi, ţinând receptorul între ureche şi gât, se întinse leneş.
— Eşti obosit, nu-i aşa? Treci pe-aici şi am să-ţi fac o frecţie care îţi garantez că te va relaxa. Glasul ei somnoros îi crea lui Aşa, instantaneu, o imagine-imaginea ei în pat, imaginea lor în pat. Nu era nimic liniştitor în treaba asta.
— Nu cred, zise el, cu o voce încordată. Dacă îmi vei face un masaj, ultimul lucru pe care l-aş dori ar fi să mă relaxez. Simplul fapt că discut cu tine este destul de stimulator.
— Eşti sigur? Aş putea să fac o cafea.
— Sarah dragă, este ceva în legătură cu tine şi cafeaua care... Ei bine, hai să spunem că mă

gândesc să trec pe ceaiuri.
— Cu multă frişca şi zahăr. Vorbeau aiureli, dar cuvintele nu contau.
— Îmi place cum sună glasul tău atunci când eşti trezită din somn, zise el. Răguşit şi cald.
— Aş vrea să te răzgândeşti şi să vii. Pari atât de încordat şi de obosit.
— Sunt şi obosit şi încordat. Crimele mă fac întotdeauna să mă simt astfel. Trebuie să plec acum, Sarah. Sunt aşteptat la laborator. Voiam doar să mă conving că mergi astăzi cu mine la festival.
— Te mai duci?
— Departamentul a promis acel chioşc. Va trebui să servim mazăre şi pâine specială, făcută şi din mălai, chiar dacă a fost omorât un bătrân vagabond.
— Să serviţi mazăre şi pâine specială? Sarah râse uşor. Nu te văd gătind.
— Trebuie să-ţi spun că sunt un bucătar excelent. Dar astăzi nu va trebui să fac mâncarea, doar s-o pun pe farfurie, i-am spus şerifului că ne vei da şi tu o mână de ajutor.
— Îţi voi da tot ceea ce doreşti, ajutorule de şerif, zise Sarah, calmă.
— Oh, domnişorico… Aşa gemu şi aşeză receptorul în furcă. O credea în stare. Nu se îndoia de treaba asta. Şi dorea ceea ce ea avea de oferit. Cât timp avea s-o mai poată refuza? Cât timp avea să se mai ispitească cu această întrebare? Cât timp avea să mai poată păstra o legătură prietenească cu această femeie, fără să nu recunoască că era atras de ea? Ce fel de prost devenise de şedea zâmbind

în mijlocul secţiei?
— Hei, Canyon, ai observat că bătrânul nu are degetul mare de la mâna dreaptă?
— Da, răspunse el detectivului care tocmai intrase. Este şi groaznic de palid, ca o persoană bolnavă sau care a stat în puşcărie.
A doua zi dimineaţă, Sarah îi făcu o surpriză mamei ei venind să ia micul dejun la ea. Deşi era sâmbătă, soţul lui Alice, Robert, se dusese la biroul lui juridic să întocmească nişte scrisori. Alice era deja îmbrăcată şi-şi servea a doua ceaşcă cu cafea, când Sarah îşi ocupă vechiul ei scaun de la masă.
— Vrei o omletă, Sarah? o întrebă Alice.
— Nu, ceea ce doresc ar fi o discuţie ca de la mamă la fiică, dacă nu te superi.
— Sunt flatată, recunoscu Alice, încercând să-şi ascundă plăcerea din glas.
— Este vorba despre Aşa.
— M-am gândit eu.
— Seamănă mult cu tine, mamă, iar tu ştii cum sunt eu.Mă tem că nu ne potrivim prea bine unul cu celălalt. Alice umplu o ceaşcă cu cafea şi o aşeză pe masă în dreptul lui Sarah. După ce-şi privi fix fiica câteva clipe, ea rosti:,
— La fel a spus şi mama mea despre mine şi tatăl tău.
— Buni? Sarah abia şi-o amintea pe bunica ei.
— N-a contat.Ne iubeam. Fiecare era sigur că celălalt se va schimba.
— Dar nu v-aţi schimbat, nu-i aşa?
— Nu, am încercat, dar nu ne-am schimbat. Cred că oamenii trebuie să fie aşa cum sunt ei, căci altfel vor fi foarte nefericiţi. Sarah îşi părăsi locul

de la masă şi se duse la fereastră.
— Aşa m-am gândit şi eu. Deschise uşa şi dădu să plece.
— Nu, Sarah, nu înţelegi. Faptul că am fost diferiţi nu ne-a făcut să ne iubim mai puţin. A făcut doar ca dragostea să fie mai intensă.Aş fi schimbat vieţile noastre dacă aş fi putut, dar niciodată n-aş fi ales pe altcineva. Sarah se duse la magazin, sperând să-l găsească pe domnul Grimsley. Nu-l găsi. Începuse să creadă că nu avea să mai audă de el niciodată.Ar fi fost pentru prima dată când cineva îi aducea ceva şi nu mai venea să-şi ia obiectul înapoi. Avusese impresia că domnul Grimsley fusese foarte nerăbdător să afle ce era în seiful lui. De altfel, începuse şi ea să fie puţin curioasă. Dinamita părea să fie singura soluţie.
După ce aşteptă o oră, încercând şi alte variante, Sarah renunţă. Lăsă un bilet în uşă şi plecă acasă. Era sâmbătă şi trebuia să meargă la un festival.Pe bilet scrisese:

Niciun rezultat la seif, domnule G.Mai lucrez încă la el. Căutaţi-mă.

Până la ora unsprezece, se îmbrăcase şi se dezbrăcase de trei ori. Rochia pe care o pusese la început o făcea să pară foarte elegantă, însă, aşa îmbrăcată, n-ar fi putut să servească mazăre. După aceea se schimbă într-o pereche de pantaloni scurţi şi într-un tricou, ţinută pe care o califică drept prea familiară. Acum îmbrăcase o fustă scurtă, roşie, din bumbac, şi o bustieră în aceeaşi nuanţă, care îi lăsa mijlocul gol. O pereche roşie de

pantofi şi nişte şosete albe îi completau ţinuta.
Astfel îmbrăcată, nu avea să-i fie incomod să se urce în camioneta lui Aşa.
Când auzi claxonul, deschise una din ferestrele podului.Aşa şedea lângă camionetă, uitându-se în sus la ea. Sarah simţea că avea să-i sară inima din piept.
— Gata?
Gata? O singură privire aruncată asupra lui şi ea îşi dădu seama că acesta era cuvântul corect. Ochii lui cenuşii păreau mai luminoşi în această dimineaţă, mai în ton cu obrazul lui proaspăt bărbierit şi cu părul negru, îngrijit pieptănat. Purta blugi strâmţi, care îi acopereau în parte ghetele lui stil western. Cămaşa pe care o purta era roşie, iar la gât avea înnodată o eşarfă cu buline. Oh, da, era gata. Era atât de pregătită, încât fu tentată să apuce frânghia scripetelui şi să coboare pe ea.
— Vrei să vii sus? întrebă ea, veselă.
El surâse şi, trecându-şi mâinile prin păr, cumpăni, de parcă s-ar fi jenat să fie văzut zâmbind.
— Cred că asta ar fi o greşeală. Ea nu era de aceeaşi părere, dar acum nu era timp de discuţii. Închise fereastra şi aruncă o privire plină de vinovăţie seifului. Mâine avea să stea toată ziua pe el, până ce avea să-l deschidă. Când Sarah păşi în lumina soarelui, lui Aşa îi pieri zâmbetul şi i se tăie respiraţia. Fusta scurtă, pe care ea o purta, flutura ca o rochiţă de tenis, iar el se întrebă cum avea să reziste toată ziua.
— Cum se numeşte chestia cu care eşti îmbrăcată?
— Combinaţie asortată de articole separate. Nimic deosebit, răspunse ea, începând să înţeleagă că

ziua avea să fie un alt test al stilurilor lor diferite de viaţă. De ce? Nu-ţi place?
— Nu ştiu. Este ceva foarte diferit.
— Dacă vrei, mă duc să-mi pun o rochie. Sarah se aşeză pe scaunul camionetei şi se aplecă spre el. O să se schimbe dacă el insista, însă avea să-l facă să-i pară rău că-i ceruse acest lucru.
— Eh… nu. Dacă tu te simţi confortabil, eu nu am nicio obiecţie, reuşi el să spună.
Sarah îl sărută în fugă pe Aşa, înainte de a reveni la locul ei.
— Unde îţi este insigna, ajutorule de şerif?
— Astăzi nu sunt în exerciţiul funcţiunii, replică el.
— Nu ştiu de ce, dar nu prea te văd servind mazăre în parc, ajutorule de şerif Canyon.
— Oh? Trebuie să-ţi spun că, odată, am lucrat ca bucătar pentru comenzi la minut, într-un club din Vegas numit *Lucky Nugget*. Sarah întoarse spre el o privire neîncrezătoare.
— Ce căutai acolo? Nu ai figură de împătimit al jocurilor de noroc.
— Nici nu sunt. Mi-am încercat şi eu norocul. Lui Sarah nu-i venea să creadă.
Încercarea norocului însemna să renunţi la control şi ea deja ştia că ajutorul de şerif Aşa Canyon îşi ţinea mereu sub control propriul destin.
— Ce găteai?
— Chili şi fasole, cârnaţi şi fripturi.
— Nu ştiu de ce, dar nu mi te pot imagina în faţa unei maşini de gătit.
— N-a durat prea mult.
— Ce s-a întâmplat?
— Patronul m-a concediat. Nu-i plăceau reţetele

mele.
— Ce nu era în regulă cu ele?
— Puneam carne adevărată în cârnaţi şi fripturi de prima calitate pe grătar.
Lumea începuse să mănânce, în loc să bea şi să joace. Mâncarea nu era atât de profitabilă.
— Iar furtul la gramaj şi garnitura mai mare de fasole, n-ai să le accepţi niciodată, nu-i aşa?
— Ai priceput, Sarah. Dacă un bărbat face ceva, atunci trebuie să facă bine.
Apropo, am luat ieri nişte cherestea. Am să-ţi fac în cămară vreo două rafturi, ca să-ţi poţi aranja mai bine alimentele.
— Aşa, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar pe mine nu mă preocupă atât de mult aranjatul lor. Eu mănânc mai mult la bufete expres. De vreme ce nu gătesc, nu am nevoie să ştiu pe unde se află alimentele, nu-i aşa?
Aşa vru să-i răspundă, clar, văzându-i expresia de pe chip, se concentră la condus.
Ea nu vedea rostul în a-şi ţine cămara în ordine, însă el avea s-o înveţe. Erau atât de multe lucruri pe care el voia să le împartă cu Sarah, când ea avea să se relaxeze şi să înceteze să mai fie atât de rebelă.
Când? Ce-şi închipuia el? Această femeie nu avea să fie niciodată mai practică decât era acum. Ea nu ştia cum să fie şi chiar dacă ar fi ştiut, nu ar fi vrut să fie mai practică. El nici măcar nu ştia de ce se gândea la aceste lucruri. Nici măcar nu ştia de ce se mai afla aici. Departamentul şerifului din Cobb nu era locul de care aparţinea, cel puţin nu pe vecie. Îşi luase această slujbă deoarece Jeanie

avusese nevoie de el. Acum ea plecase. Mai devreme sau mai târziu, el trebuia s-o ia din nou din loc. Sarah nu avea nevoie de el. Sarah nu era responsabilitatea lui. Sarah era o adiere de vânt proaspăt, iar aerul îmbuteliat îşi pierdea potenţa. El nu dorea ca ea să-şi piardă acea însufleţire deosebită pentru viaţă, pe care o răspândea în jur ca o aură. În această dimineaţă, se dăduse cu un alt parfum. Proaspăt, uşor dulceag, ca mireasma florilor de câmp. Aproape că şi-o imagina pe Sarah primăvara, la munte. O vedea stând lângă un pârâiaş, înconjurată de rododendroni, aşteptându-l pe... el. Când parcă în spaţiul din vecinătatea primăriei, rezervat angajaţilor departamentului şerifului, Aşa se întrebă ce anume îl determinase să o invite pe Sarah. Ea n-ar putea să nu vadă în această ieşire o întâlnire serioasă. Şi nici nu s-ar înşela dacă l-ar considera interesat de persoana ei.

Sarah nu comentă faptul că fusese solicitată să ajute la chioşcul şerifului. Nu ştia sigur ce aştepta Aşa de la această zi. În cele din urmă, conchise că a încerca să facă un plan care să-l mulţumească pe Aşa, era o prostie. Chiar dacă ar fi întocmit unul, era greu de crezut că ea avea să-l urmeze.

Până acum, cu siguranţă că Aşa îşi dăduse seama ce fel de persoană era ea. Nu putea să fie ceva ce. Nu era, cum de altfel nici el nu putea. Ziua de astăzi va fi un bun test care să clarifice dacă relaţiilor avea sau nu să supravieţuiască.

Ea eliberă un mic oftat. Relaţia lor! îndrăznea ea să meargă atât de departe? Da, ea conchise că putea. Acesta era începutul. Nici ea, nici Aşa nu puteau să controleze ceea ce aveau să facă mai departe. Nu

aveau decât să se lase purtaţi de adierea norocului, deoarece, fie că Aşa voia sau nu să recunoască, ei stârniseră un vârtej “şi, ori de câte ori se întâlneau, intensitatea acestuia creştea.
Până la ora două, toată lumea din districtul Cobb îşi adusese farfuriile ca să primească o lingură din specialitatea de mazăre a şerifului. Sarah le completase cu câte o bucată mare de pâine caldă şi cu câte un salut. Multe din doamnele din zonă veniseră să caute un al doilea ajutor şi să-l solicite pe Aşa Canyon să le ofere sprijinul. El le mulţumise la fiecare în parte şi le spuse că; mai întâi, trebuia să se consulte cu Sarah. De îndată ce numele lui Sarah devenise oficial legat de al lui, interesul pentru Aşa scăzu. Prietenii lui Sarah continuară cu glumele şi cu saluturile călduroase.
— Cunoşti chiar pe toată lumea din district, Sarah?
— Nu, există mereu nou-veniţi. Dar, mai devreme sau mai târziu, ajung să-i cunosc şi pe ei. Transpiraţia curgea pe faţa lui Aşa. Ochii şi-i simţea de parcă ar fi avut nisip în ei. De când o cunoscuse pe Sarah, el nu mai dormise ca lumea. Nici măcar nu ştia de ce stătea aici în soare, servind mazăre, când, de fapt, ar fi trebuit să-l caute pe ucigaşul vagabondului pe care îl găsiseră seara trecută în parc.
Autopsia era în desfăşurare. Experţi în balistică analizau gloanţele care fuseseră trase în individ, înainte de a fi aruncat în lac. Amprentele erau cercetate la sediul FBI din Washington, iar hainele victimei erau examinate la laborator. Până ce aveau să fie gata rapoartele, Aşa primise dispoziţia de a umple cu mazăre cratiţele de la festival. Într-

un târziu, el îşi dădu seama că motivul rezervei lui era, pe de o parte, faptul că nu-şi făcea meseria, iar pe de alta faptul că se plictisise să o tot împartă pe Sarah cu toată lumea.

— Ce s-a întâmplat, ajutorule de şerif? Te-ai încălzit? Sarah se apropie de Aşa, îngrijorarea luând locul expresiei însorite de pe chipul ei. Privirea lui urmări picătura de transpiraţie care luneca pe gâtul ei, rostogolindu-se peste claviculă şi dispărând în bustiera strâmtă pe care o purta.

— Da, sunt foarte înfierbântat, zise el.

— Atunci, cred că a sosit vremea să facem o pauză. Hei, băieţi, îi strigă ea pe ofiţerii care chibiţau în spatele lor. Se schimbă tura. Sarah luă două pahare cu limonadă.

Sorbindu-şi fiecare lichidul răcoritor, reuşiră să evite lungile conversaţii cu participanţii la festival şi să-şi croiască drum prin mulţime. Piaţa oraşului era plină de lume: meşteşugari cu mărfurile lor şi localnici care se distrau mâncând şi făcând diverse activităţi. Aşa nu-şi dădea seama încotro se îndreptau, dar când Sarah aruncă paharele de plastic, într-un coş de gunoi, şi, luându-l de mână, traversară strada, întrebă:

— Unde mergem?

— Nu pune întrebări. Urmează-mă. Şi o urmă. O apucară pe o alee din spatele unui şir de clădiri situate în partea nordică a pieţei. Când ajunseră la ultima construcţie, Sarah bâjbâi la panoul de lângă mica intrare de pe laterală. De îndată ce încuietoarea se desfăcu, ea îl împinse pe Aşa înăuntru şi închise uşa în urma lor. Încăperea era răcoroasă şi întunecată.

— Unde suntem? întrebă el.
— Pe scena vechiului teatru, în spatele cortinei.
— O sală de cinema?
— Ei bine, nu mai este demult sală de proiecţie. Este folosită ca teatru.
Aşa fluieră, i-o făcuse din nou, îl prinsese cu garda jos.
— Cum de am intrat? Nu era încuiat?
— Ba da, dar eu am montat închizătoarea şi ştiu combinaţia. Proprietarul mi-a lăsat codul în caz că mi se solicită vreo intervenţie.
— Atunci, înseamnă că nu încălcăm legea?
— N-aş spune asta. Haide. Îl luă de mână şi-l trase după ea. De văzut nu se vedea nimic şi, după ce se lovi de două instalaţii tehnice, Sarah îi luă braţele şi le înlănţui în jurul ei.
— Stai cu mine, zise ea.
— Eşti atât de sigură că suntem singuri? întrebă Aşa, îngrijorat că devenea tot mai conştient de reacţia provocată de apropierea lor.
— De ce, ajutorule de şerif? Vrei să-ţi faci de cap?
Sarah se răsuci în cercul braţelor lui şi-i trase capul aproape de faţa ei.
— Te stânjenesc, Aşa?
— Nu! Da! La naiba, nu ştiu ce-mi faci. Ştiu doar că am pătruns cu forța într-o clădire şi stau aici în întuneric cu o femeie care habar nu are ce ispiteşte!
— Cred că ştiu, zise ea, cu un glas îngroşat de dorinţă. Te ispitesc să mă săruţi.
— După câte îmi aduc aminte, trebuia să mă duci într-un loc în care să mă răcoresc.
— Nu este adevărat. Te-am întrebat dacă erai

încălzit şi ai consimţit. M-am gândit că nu voi avea un prilej mai bun de a profita de tine. El gemu. Sarah avea dreptate. Dorea foarte tare să o sărute. Un mic şi rapid sărut intens nu avea să facă situaţia mai rea decât era.
— Aşa!
— Îmi place felul în care îmi rosteşti numele, Sarah.
Îmi place mireasma ta, îmi place să te simt în braţe. El îşi aşeză una din mâini pe spatele ei. Cealaltă o puse pe pielea goală de sub rotunjimile sânilor ei.
— Aşa, şopti ea şi se ridică pe vârfurile picioarelor. Atunci, trăgând-o tot mai aproape, el îi acoperi gura cu un sărut dur, acaparator, schimbându-şi poziţia corpului astfel încât toate părţile lor să se atingă. Așa îi murmură numele în timp ce degetele lui se furişară sub bustieră, prinzându-i sânii.
Ea ar fi strigat de plăcere dacă el nu i-ar fi furat respirația, sărutând-o. Ceva cald şi minunat explodă înăuntrul ei, ceva de care ar fi încercat să țină cont dacă n-ar fi fost atât de preocupată de perceperea plăcerii.
Aşa era pierdut. Din clipa în care o cuprinsese în braţe, senzaţiile îl copleşiră.
Mireasma ei îi umplu simţurile. Trupul ei îi umplu mâinile. Bucuria de a fi cu ea şterse toate semnalele de prudenţă şi-l făcu să cedeze dorinţei. Când se aplecă deasupra ei, coborându-şi buzele pe gâtul şi sânii ei, braţele lui atinseră un obiect metalic. Acesta se mişcă, iar ei căzură, în timp ce cortina se trase în lături şi luminile se aprinseră, inundându-i cu strălucire intensă. Aşa se ridică,

trăgând-o şi pe Sarah.
— La naiba! Nu văd nimic. Este prea multă strălucire.
— Oh, Aşa, şopti Sarah. N-am ştiut niciodată că un sărut poate fi atât de... luminos.
— La naiba! înjură Aşa din nou. Cum să te răcoreşti într-un astfel de loc? El începu să ajusteze luminile. În capătul celălalt al clădirii, unde se aştepta să vadă un perete despărţitor între sală şi hol, era o fereastra imensă. Ei doi se aflau în văzul întregii pieţe.
— Să te răcoreşti? Observând aplauzele privitorilor de pe trotuar, Aşa uită remarca inocentă a lui Sarah.
— La naiba! Haide să ieşim de aici! Aşa se răsuci şi apăsă pe comutatorul de lumină. Sper că ştii cum să închizi această uşă.
— Se închide automat
— În regulă. Tot drumul cât o târî pe Sarah la camioneta lui, cei doi nu schimbară niciun cuvânt. După ce o ajută pe Sarah să urce în maşină, Aşa îşi ocupă locul la volan şi trânti portiera.
— Ce a însemnat toată chestia asta? întrebă Aşa, dându-şi seama că urla şi că nu se putea stăpâni. Nu încerci niciodată să te gândeşti unde te pot duce acţiunile tale?
— Mi s-a părut frumos. Îmi place să te sărut. Îmi place să te ating. Îmi place să fiu atinsă de tine. Înţeleg că te stingheresc. Tu nu îţi etalezi prea deschis sentimentele. Tot uit acest lucru şi-mi pare rău, dar n-am să-mi cer scuze pentru ceea ce simt. Aşa inspiră adânc.
— Nu eşti tu de vină, Sarah. Eu sunt. Sunt de prea

multă vreme singur, de atâta vreme -, încât nu mai ştiu să mă port în prezenţa unei femei.
— Eu cred că te descurci foarte bine.
— Cred că ar fi mai bine să te duc acasă.
— Nu rămânem la dans? Dans? Să o ţină pe Sarah în braţe în văzul tuturor? Nu astăzi! Nici mâine! Niciodată! Aşa strânse volanul, încercând cu disperare să formuleze un răspuns. Nu reuşi, în schimb se pomeni răsucindu-se spre ea, aplecându-se în faţă şi îmbrățișând-o. Ce ar fi urmat nu avea de unde să ştie, căci, în acea clipă, staţia de radio din camionetă se deschise.
— Eşti acolo, ajutorule de şerif? Avem o problemă. Aşa ridică receptorul.
— Canyon. Ce s-a întâmplat?
— Am făcut o descoperire în legătură cu omul nostru. Mai bine ai veni aici.
— La naiba! De astă dată Sarah fu cea care înjură şi se trase în lături supărată.

CAPITOLUL 6

Aşa trase maşina lângă gardul din faţa hambarului, lăsând motorul să meargă.
Sarah ştia că el abia aştepta să ajungă la secţie, însă nu rezistă tentaţiei de a întreba:
— Treci mai târziu pe aici?
— Nu ştiu. Am de lucru. Nu pot. Se opri, îşi înmuie glasul şi adăugă: Dacă nu vin, am să încerc să te sun. Era mai mult decât se aşteptase. Sarah coborî din maşină, dădu să plece, dar se opri şi se întoarse cu faţa spre el.
— Voi fi aici, Aşa. Oamenii nu sunt mereu pasageri.
În drum spre secţie, cuvintele ei i se învârtiră în

minte. *Oamenii nu sunt mereu pasageri*.Ar fi vrut s-o creadă, dar nu îndrăznea.
Sarah Wilson era cea mai bună, cea mai afectuoasă persoană din lume, dar şi alţi oameni afectuoşi îl părăsiseră şi nu vedea de ce ea ar fi făcut excepţie.
Jeanie plecase. Era pentru prima dată când îşi îngăduia să admită că fuga lui Jeanie cu Mike îl îndurerase. În ciuda tuturor hotărârilor lui, Jeanie devenise ca o familie pentru el. Fuga ei cu Mike, fără să discute în prealabil cu el, fusese o lovitură. Acum exista Sarah. Nu ştia de ce lăsase lucrurile cu Sarah să meargă atât de departe. Ştia doar că ţinea la ea. Ea îl făcea să se simtă dorit, într-un fel care nu era doar sexual. Indiferent cât de tare încercă să nu recunoască, nu putu să nu admită că voia să fie dorit. Totuşi, Sarah era pasageră. Mai devreme sau mai târziu, ea avea să se plictisească de el şi să se mute la un alt biet suflet. Salvarea oamenilor părea să fie menirea ei. Atâta vreme cât el avea să-şi tot reamintească acest lucru, despărţirea de ea nu avea să-l rănească. El nu avea să îngăduie aşa ceva. Nu avea să se lase afectat.*Ba da te vei lăsa*, îi șopti o voce lăuntrică.
Dar poate de astă dată afecțiunea merită suferința.
După plecarea lui Aşa, Sarah mai încercă nişte combinaţii la seif, toate însă fără succes. Apoi îşi aminti că tatăl ei avea o serie de cărţi vechi despre lacăte şi închizători. Se hotărî că, dacă Aşa tot era prins la slujbă, să răspundă la o parte din solicitările pe care le primise şi să se documenteze mai târziu despre seif. Astfel avea să fie acolo dacă Aşa trecea cumva. După ce înregistra pe robotul

telefonic mesajul referitor la planul ei, se schimbă şi plecă la lucru.
Era după-amiază târziu când termină ultima intervenţie şi se opri la magazin să ia o pereche nouă de cătuşe, cu chei cu tot. Voia să i le ofere lui Aşa în schimbul celor pe care le distrusese. În drum spre casă, trecu prin piaţă. Cumpără carne de friptură şi salată verde, care aveau să se transforme, spera ea, în prima ei masă pentru ajutorul de şerif Canyon. Când ajunse pe aleea din faţa casei, opri şi intră în bucătărie, unde mama ei curăţa nişte mere din pomii pe care ea şi Big Jim îi plantaseră.
— Sarah, intră. Ce bine îmi pare că te văd. Nu ţi se par frumoase merele astea?
— Ba da. Până ce mama ei vorbi din nou, se aşternu o lungă tăcere.
— S-a întâmplat ceva, Sarah?
— Nu. Da. Poate. Am venit să împrumut o parte din cărţile vechi de specialitate ale tatei. Dar dacă ai timp, cred că aş vrea să vorbesc despre… despre…
— El este într-adevăr un subiect bun de discuţie, zise mama ei.
— El? Sarah vru să protesteze, însă, privindu-şi mama, se răzgândi. Da, cred că este.
— Pare un bărbat foarte retras. Dar când a venit să-mi verifice sistemul de alarmă, l-am întrebat care sunt intenţiile lui în legătură cu tine şi mi-a mărturisit. În plus, cred că într-adevăr simţea nevoia să vorbească cu cineva.
— L-ai întrebat care îi sunt intenţiile în legătură cu mine? Sarah gemu. Mamă, nu pot să cred.
— Ei bine, tatăl, tău nu mai este. Am simţit că este

de datoria mea.
— Ce te-a făcut să crezi că Aşa voia să vorbească?
— Părea atât de îngrijorat de securitate. A verificat toată casa. Când a ajuns la camera ta, cred că a pus vreo sută de întrebări.
— Ca de pildă?
— Ca de pildă, de ce te-ai mutat în hambar şi de ce nu te-ai căsătorit până acum.
— Oh! Şi tu ce i-ai spus?
— Adevărul.Că te-ai mutat, pentru că tu şi tatăl tău aţi petrecut multe clipe frumoase acolo, şi că nu te-ai căsătorit până acum, pentru că ţi-a fost teamă să nu te ataşezi de o altă persoană care să te părăsească. Cred că a înţeles răspunsul.
— Dar nu este adevărat. M-am mutat pentru ca tu şi Robert să nu fiţi stânjeniţi. Niciun bărbat nu vrea să locuiască, sub acelaşi acoperiş, cu fiica adultă a soţiei. Cât despre tata, el mereu mi-a spus că trebuie să-mi găsesc o persoană pe care s-o iubesc. Pur şi simplu… nu am găsit-o.
— Asta pentru că nu laşi pe nimeni să treacă de limita prieteniei, nu-i aşa? Uită-te la Paul Martin şi la Jake Dalton. Amândoi ţin la tine, dar tu niciodată n-ai dat senzaţia că observi. De ce tocmai acesta?
— Nu ştiu. Sarah îi răspunse sincer mamei ei. Pare să fie atât de îndurerat!
— Asemenea tatălui tău? Oh, Sarah, dacă iubeşti un bărbat, atunci iubeşte-l pentru motive adevărate, nu pentru că are nevoie de alinare.
— Ştiu. De aceea sunt şi aşa de încurcată.
Mamă, tu ai fost… ai fost fericită cu tata?
— Nu întotdeauna. Darea privi în gol niciodată n-am fost nefericită. Folosind aceeaşi exprimare, aş

putea spune că şi sentimentele au fost încurcate. El era mai generos decât viaţa, nu puteam să-l pretind numai pentru mine. O parte din el era a mea, dar restul aparţinea celor care aveau nevoie de ceva de la el.

— Dar acest lucru nu te-a înnebunit?

— Un timp da, dar am ajuns să înţeleg că eram foarte norocoasă că există o parte numai pentru mine. Sarah, tu eşti la fel ca tatăl tău. M-am temut mereu că nu vei găsi un bărbat care să te accepte. Acum nu mă mai tem. Aşa este destul de puternic. El nu ştie încă cum să iubească, aşa că va trebuie să-l înveţi.

— Tata te-a învăţat pe tine?

— Ne-am învăţat unul pe celălalt.

— Dar eu mereu am crezut că nu erai de acord cu el.

— M-am supărat când am auzit că o să moară, deoarece consideram că ar fi putut să trăiască mai mult, dacă ar fi fost mai atent. Eu n-am dorit ca el să mai joace baseball. Doctorii spuneau că trupul lui era supus la prea mare efort: L-am ameninţat că-i părăsesc dacă nu renunţă. Sarah eliberă un mic oftat. Mama ei să-l părăsească pe tatăl ei? Ea ştiuse dintotdeauna că mariajul părinţilor ei nu fusese mereu fericit, dar nu şi-i putuse imagina despărţiţi unul de celălalt.

— L-am implorat să-şi ia o slujbă cu program regulat, continuă mama ei, ca toţi soţii prietenelor mele. Am crezut că, dacă lucrurile vor merge pe făgaşul normal, va deveni şi el normal. A făcut treaba asta într-o iarnă, şi încercarea aproape că l-a omorât. Fizic, rămăsese puternic, dar nu mai era

acelaşi om. În cele din urmă, am înţeles la ce-l expuneam. Temerile mele ne făcuseră pe amândoi nefericiţi, aşa că. În primăvara următoare, l-am trimis la antrenament. De atunci n-am mai încercat să-l schimb. Alice inspiră adânc şi luă un alt măr.
— Fac plăcintă cu mere, dragă. Vrei şi tu una pentru ajutorul de şerif Canyon?
Sarah se simţea ameţită. Mama ei vorbise rareori despre problemele personale.
Mereu ţinuse totul înăuntrul ei. Totuşi, în ultimele cinci minute, îi divulgase despre durerea şi regretele ei mai mult decât făcuse toată viaţa. Alesese această cale ca s-o facă pe Sarah să înţeleagă că diferenţele nu erau întotdeauna distrugătoare, nu dacă doi oameni se iubeau.
— Mi-ar plăcea o plăcintă, zise, într-un târziu, Sarah, atâta vreme cât va purta o etichetă pe care să scrie „*Făcută de Alice*”.
— „*Făcută de Alice*”? Ce înseamnă asta?
— Înseamnă că nu vreau ca Aşa să tragă concluzia că pot găti. Ştie despre cafeaua mea. Plăcinta mi-ar strica imaginea.
— Oh, nu va crede asta. Deja i-am spus că nu găteşti, i-am spus că te apucă sughiţul când eşti prea emoţionată şi că eşti înnebunită după Crăciun.
— Nu se poate.
— Şi ştii ce am aflat? Omul ăsta n-a înălţat niciodată un pom de Crăciun, i-am spus să nu se îngrijoreze, căci tu, în fiecare an, îţi tai singură pomul şi-l instalezi imediat după Ziua Recunoştinţei. Aşa că ai face bine să începi să cauţi unul imens. Cred că ajutorului de şerif îi trebuie un

brad mare, care să-i compenseze pe toţi cei pe care i-a pierdut.
Cartofii erau în cuptorul cu microunde. Fripturile erau pe grătarul aragazului.
Salata era în frigider. Sarah puse zahăr în ceaiul proaspăt făcut, aşteptând să se aşeze, să citească despre seifuri şi să privească ştirile.
Pe canalul opt, era un mic reportaj despre un bătrân neidentificat, al cărui cadavru fusese descoperit noaptea trecută în râul din apropierea parcului. Nu-i dezvăluiau numele până ce nu aveau să fie anunţate rudele. Era suspectată o mârşăvie. Se credea că bătrânul era unul din acei vagabonzi care trăiau sub podul din apropiere. Sarah era pe punctul de a schimba postul când camera îl prinse în obiectiv pe Aşa, în plină acţiune de cercetare a malurilor râului. Era încruntat şi neliniştit şi, împingându-l pe reporter, trecu pe lângă el fără să sesizeze intenţia acestuia de a-l intervieva.
— Acesta a fost ajutorul de şerif Aşa Canyon, zise reporterul. Este acelaşi ajutor de şerif care i-a arestat pe cei doi hoţi care au jefuit, acum trei săptămâni, un restaurant. Ajutorul de şerif Canyon, fost puşcaş marin, a sosit în districtul Cobb de la firma *Sevents Securities*, unde în ultimii cinci ani a ocupat postul de director tactic. Un puşcaş marin era întotdeauna primul pe scena unei confruntări, se gândi Sarah. Era loial, destoinic şi-şi îndeplinea corect misiunea.
Ceva în genul unui cercetaş, îşi zise ea, zâmbind. Îşi aminti de ceea ce-i spusese mama ei în legătură cu brazii de Crăciun şi se întrebă dacă lui Aşa îi plăceau figurinele din turtă dulce. O picătură de

transpiraţie i se prelinse pe frunte. Dădu drumul la aerul condiţionat. Figurine din turtă dulce. Brazi de Crăciun. Era august şi mercurul termometrelor oscila în jurul a 32°C.Ei bine, dar putea să viseze la toamnă. Iar dacă închidea ochii şi număra până la zece, putea face să sune şi telefonul, însă nu sună.
— Nu era un simplu vagabond, zise şeriful. Se numea Lincoln Grimsley. Se pare că a fost eliberat dintr-o închisoare federală. Ultimii cincisprezece ani şi i-a petrecut intrând şi ieşind pe poarta acesteia. Aşa se uită la raport şi se încruntă.
— Pentru ce anume?
— Pentru furt. A încercat aproape totul. După cum rezultă din actele de condamnare, a fost căsătorit de şase ori şi le-a sustras tuturor soţiilor economiile de-o viaţă, a escrocat cu diferite sume de bani, folosindu-se de jocurile prin poştă, cel puţin încă patru femei. Cea mai mare parte din timp şi-a petrecut-o în puşcărie. Era prins mereu. Se pare că era cam limbut. Nu putea să-şi ţină gura.
— Şi ce căuta pe-aici?
— Asta este surpriza. Era rudă de departe cu familia Grimsley.
Şeriful scăpară un chibrit mare de bucătărie şi-şi aprinse ţigara. Deschise apoi un săculeţ din cânepă de Manila şi împrăştie conţinutul acestuia pe masă. Aşa ridică o punguţă de piele, ţinând-o de şnururile tot din piele netăbăcită.
Punguţa, îmbibată cu apă, conţinea trei bancnote şi un pumn de monezi.
Folosind un băţ de chibrit, şeriful împinse o bucată de ziar spre Aşa. Acesta citi articolul referitor la

noua amenajare din Smyrna, la restaurarea vechii case a familiei Grimsley şi a învecinatei clădiri a băncii, veche de peste o sută treizeci de ani.
— Ştia despre proiect. De îndată ce a ieşit din puşcărie, a venit aici. De ce a venit? întrebă şeriful.
— Ei, asta este o întrebare de doi dolari. Eu mă voi duce la primăria din Smyrna să pun câteva întrebări.
— Du-te, dar ţine minte: cu cât ştie mai puţină lume despre chestiunea asta, cu atât mai bine. Nu vreau să se amestece toţi. Prea mulţi bucătari strică supa, parcă aşa spune o zicală.
— În ordine, şefule. Aşa înclină din cap spre şeful lui şi părăsi biroul.
Privi la ceas şi se urcă în camionetă. Îi spusese lui Sarah că va suna. Nu ştia de ce făcuse o asemenea promisiune. Intervenea astfel rutina în relaţia lor, iar el nu intenţiona să stabilească aşa ceva. Şi faptul că o luase la festivalul *Cotton Patch Days* fusese o greşeală. Ştiuse atunci. Dacă n-ar fi ştiut, faptul că o văzuse în acea fustă scurtă şi în acea bustieră ar fi trebuit să-l facă să înţeleagă.
Invitarea ei fusese aranjată fără ca el să-şi dea seama. Se zisese la birou ceva despre faptul că el jucase în echipa de softball a lui Sarah. Şeriful îl complimentase că-şi îndreptase cătarea spre cea mai frumoasă fată din ţinut.
Neaşteptat, el se pomeni consimţind să o invite pe Sarah să ajute la chioşc.
Şeriful avusese dreptate în privinţa unui singur lucru: Sarah Wilson era deosebită. El nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Era prototipul fetelor americance, a atletă şi o înflăcărată binefăcătoare,

îşi tăia singură pomul de Crăciun şi îl instala imediat după Ziua Recunoştinţei. Ea era căţeluşul pătat şi parul din gard şi, de câte ori era în preajma ei, el aproape că simţea în spate împunsătura ţăruşului. Sarah era o nebunie. Sarah era o greşeală.

Însă Sarah era cea la care se gândise în ultimele zile. Ea nu-l făcuse să se simtă ca un epuizat adult de treizeci şi cinci de ani, ci mai degrabă ca un exuberant adolescent de şaptesprezece ani.

În colţ, lângă atelierul de service, era o cabină telefonică şi, deşi ştia că nu era bine ce făcea, intră. Telefonul sună doar o singură dată şi ea răspunse:

— Ajutorul de şerif?

— Bineînţeles. Cine te aşteptai să fie?

— Tu. Pur şi simplu, aştept să aflu care din cei doi eşti, Dirty Harry sau Aşa.

El şi-o imagină stând în pat, cu picioarele încrucişate, sprijinită între perne, cu părul răvăşit, cu mâinile împreunate la ceafă, strângând receptorul între ureche şi gât.

— Pe care îl preferi?

— Ei bine, eu i-aş lua pe amândoi, dar aş vrea să am o mică discuţie cu tipul preocupat de sistemul meu de alarmă.

— Oh, ai aflat.

— Şi mai ştiu că mama te consideră perfect pentru mine, de îndată ce te voi învăţa ce înseamnă să iubeşti pe cineva. Aşa încercă să răspundă, însă glasul i se împotmoli undeva în gât şi nu mai reuşi să rostească niciun cuvânt. Rămase neclintit, ascultându-şi inima bătând puternic.

— Mai eşti acolo, Aşa? El îşi drese glasul.
— Cred c-ar fi mai bine să discutăm, Sarah, reuşi el să rostească, într-un final.
— Când?
— Mai târziu.
— Ţi-am pregătit cina.
— Dar nu ştii să găteşti. Mi-a zis mama ta.
— La friptură şi cartofi mă pricep.
— Nu pot să stau.
— Nu trebuie. Aşa îşi frecă ochii. Era obosit. Prea obosit şi trebuia să mănânce undeva. Ceea ce-i propunea ea era prea tentant. Se auzi acceptând invitaţia:
— În regulă. Am să vin când am să pot.
— Te voi aştepta.
Sâmbătă după-amiaza, primăria era închisă, însă secţia de poliţie din apropiere era în plină activitate. Ofiţerul de serviciu îl îndrumă, prin labirintul de birouri, spre căpitan.
— Aşa Canyon, domnule căpitan. Aşa întinse mâna şi simţi încleştarea puternică a bărbatului albit devreme, aflat de cealaltă parte a biroului.
— Snow Sims. Am auzit de dumneata, Canyon. Trage-ţi un scaun. Cu ce te poate ajuta Departamentul de Poliţie din Smyrna?
El nu povesti căpitanului despre Lincoln Grimsley şi de motivul pentru care voia să arunce o privire în casa Grimsley.
— Va trebui să aştepţi, zise Snow Sims. Vechea cheie, a dispărut şi a fost văzută o persoană prin casă. Cei de la societatea de istorie au pus o nouă broască. Acum numai şeful de şantier o are, iar acesta nu se va întoarce decât abia luni.

Aşa îşi privi ceasul. Era aproape unsprezece. Schimbă amabilităţile de rigoare cu şeful poliţiei şi plecă, trecând pe lângă şantierul de reconstrucţie din Smyrna. Aşa nu-şi dădu seama că banca funcţiona încă, decât când văzu o intrare în spatele clădirii. În drum spre Sarah, se tot frământa asupra legăturii dintre moartea bătrânului şi casă. De ce să fi venit el aici după atâția ani? Avea moartea lui vreo legătură cu vechea casă Grimsley? Când ajunse în hambarul lui Sarah, era la fel de încurcat precum fusese când părăsise departamentul de poliţie. Nici măcar nu ciocăni. Ştia că uşa avea să fie deschisă. Traversă sala de sport şi o apucă pe scări, ghetele lui răsunând înfundat în spaţiul pustiu.La jumătatea drumului, uşa de la pod se deschise şi se auzi vocea lui Sarah:
— Grăbeşte-te, te rog. Sări ultimele trei trepte şi se pomeni cufundându-se în îmbrăţişarea ei primitoare. Aşteptase toată ziua sărutul ei.La naiba, îl aşteptase toată viaţa. Nu putea să-l refuze. Braţele lui o încercuiră, degetele strângându-i-se în pumni în încercarea de a-şi reţine pornirea. Ştia însă că, în seara aceasta, nu mai exista cale de întoarcere. Gura lui se apropie de a ei, încet, tandru. Savoarea ei era dulce, de parcă Sarah ar fi mâncat numai zahăr şi scorţişoară. În aer plutea un ispititor miros de mirodenii. Oftând, Sarah. Îşi ridică mâinile pe ceafa lui şi începu să-i răvăşească părul. Fiecare atingere a ei era excitantă, iar Aşa ştia că ea era la fel de îmbătată de dorinţă ca şi el. El nu fusese niciodată atât de conştient de atingerea unei femei, de parfumul şi de savoarea care o deosebeau pe

Sarah de toate celelalte. Ea îi stârnea simţurile, făcându-l să se simtă mai viu.
Gândurile lui Sarah erau mai puţin coerente, mai puţin raţionale. Ea nu ştia decât că Aşa era acolo şi că asta era tot ce îşi dorea. Oftatul ei căpătă lent forma unui geamăt surd, pe măsură ce căldura atingerii lui îi înflăcăra trupul. Pete de culoare se învârteau dincolo de pleoapele ei, într-un caleidoscop de lumini şi umbre care se uneau, se depărtau şi se îmbinau permanent, pe măsură ce sărutul continua.
Sarah auzi apoi un geamăt puternic când mâinile lui prinseră neaşteptat viaţă, acaparându-i spatele şi trăgând-o sălbatic spre el. Ea îşi dădu atunci seama că acest om era la fel de neputincios ca şi ea, în faţa dorinţei.
Ea se trase înapoi. Dezlipindu-şi gura de buzele lui, Sarah inspiră adânc. Aşa îşi sprijini fruntea de capul ei şi înghiţi cu greutate. Sarah nu ştia ce avea el de gând să spună, însă era sigură că-şi pregătea toate forţele pentru a se retrage. Nu putea să îngăduie să se întâmple aşa ceva, nu încă.
— Nu, şopti ea, sărutându-l uşor. Nu vorbi. Nu explica, nu te scuza. Fii cu mine.
Ea îşi strecură degetele pe sub cămaşa lui şi, trecând uşor peste părul lui cârlionţat de pe piept, începu să-i desfacă nasturii. Simţi respiraţia lui întretăiată, îi trase cămaşa din pantaloni şi-i deschise cureaua.
— Ştii ce faci, domnişorico?
— Nu. Dar învăţ repede. Fermoarul se deschise uşor, iar blugii lui îi căzură la picioare. Observându-

i chiloţii, Sarah începu să zâmbească.
— Negri? Eşti un bărbat păcătos, Aşa Canyon.
— Sunt... El vru să spună un *„bărbat stârnit”*, dar îşi dădu seama că nu era nevoie să mai zică. Starea lui se trăda singură. Aşa se dădu în spate câţiva paşi, dezechilibrându-se puţin când îşi scoase ghetele şi-şi îndepărtă definitiv blugii. Când îşi ridică ochii din nou, gemu. Sarah stătea în faţa lui, complet dezbrăcată, sânii mândri tremurându-i la fiecare respiraţie.
— Eşti sigură, Sarah?
— De nimic n-am fost mai sigură vreodată. Aşa îi vedea teama în ochi, însă ea şedea acolo, recunoscându-şi dorinţa şi cerându-i să facă dragoste cu ea. Dintr-o dată, îşi dădu seama ca asta înseamnă să simţi dragostea, să doreşti o femeie într-atât, încât să-ţi fie teamă să o atingi, să ştii că ea ţi se dăruie, fără regrete şi necondiţionat, să simţi, fără nicio îndoială, că ea este acea parte care îţi lipseşte.
Sarah ştia că ea se clătina, că sânii îi sufereau de dorinţă, că toată fiinţa i se agita sălbatic sub privirile lui. Niciodată nu mai fusese atât de neruşinată. Niciodată nu voise să fie astfel. Acum nu putea decât să se ofere şi să aştepte.
— Sarah! Tonul vocii lui era grav, de parcă Aşa abia ar fi putut vorbi. Sarah, vreau să fac dragoste cu tine. Vreau să te ating.Mă tem că am să te dezamăgesc.
Sarah îşi dădu seama că, dacă el nu o va lua în braţe, avea să se piardă şi să se evapore. Nu putea să stea atât de aproape şi să nu-l atingă. Scăpând un geamăt, ea făcu câţiva paşi în faţă, până ce

sfârcurile sânilor i se atinseră de pieptul lui, până ce simţi pe piele firişoarele lui de păr ca nişte tentacule electrice.
— Te rog, Aşa.
— Sarah, ascultă-mă. Nu-mi este uşor şi s-ar putea să fie ultima declaraţie raţională pe care ţi-o voi face. Oricare ar fi sentimentele mele pentru tine, nu pot să-ţi fac nicio promisiune. Nici de la tine nu aştept aşa ceva. Niciun legământ. Niciun plan de viitor. Poţi să accepţi asta?
Sarah îşi ridică chipul îmbujorat şi privi în ochii lui. Buzele ei erau despărţite, iar el o simţea respirând greu.
— Nu ştiu, zise ea, încet. Ştiu doar că ar trebui să facem ceea ce trebuie. Ea se întinse, îi trase faţa aproape, sărutându-l, ţinându-l cu o tandreţe mai puternică decât oţelul, sorbind din fiinţa lui de parcă ar fi ştiut că nu avea să mai fie cu el niciodată. Aşa o ridică în braţe şi, trecând prin îngustul coridor, o duse în camera ei. Patul lui Sarah era, de fapt, o saltea acoperită cu perne, aşezată pe un podium. El o coborî pe Sarah până ce spatele ei atinse pernele şi-şi strecură genunchiul între coapsele ei. Începu să o sărute, trecându-şi uşor buzele peste faţa ei, savurând, memorându-i trăsăturile. Un zâmbet se răsfrânse pe chipul ei, în timp ce ea îl privea sinceră. Nu exista reţinere, nu exista regret. Un vârtej de căldură începu să se răsucească în partea de jos a abdomenului ei, când degetele ei începură să rătăcească pe spatele lui Aşa, peste pieptul lui, când începură să modeleze muşchii braţelor lui. El se lipi de ea, sau poate că ea se întinsese să-l

atingă. Nu ştia. Ea nu ştia decât că erau încă mult prea depărtaţi unul de celălalt.
Îşi ridică braţele şi-l trase mai aproape. Sarah nu mai era copila neexperimentată de șaptesprezece ani, care fusese când se întâmplase prima dată. Acum era femeie şi, indiferent ce se petrecuse atunci, de astă dată era ceva cu totul nou. Nu bănuise niciodată că dragostea putea să fie atât de frumoasă. Nu exista stânjeneală, jenă, ci doar sentimentul justeţii, de parcă ei ar fi fost atraşi într-un plan firesc, care îi împresura din toate părţile ca o floare rară ce înfloreşte noaptea, în cele din urmă, cei doi se contopiră, unindu-se ca iubiţi, pătrunzând în încâlcitul dans al simţurilor. Se atingeau de parcă n-ar mai fi atins până atunci, de parcă nu aveau să mai atingă vreodată, de parcă deja ar fi ştiut că, odată cu zorile, capacitatea lor de a simţi avea să piară, de parcă această noapte era tot ce putea să existe.
Aşa nu mai cunoscuse o plăcere de o asemenea intensitate, nici nu dorise atât de mult să dăruiască bucurie unei femei, aşa cum dorea acum. Când respira, împărţea aerul cu ea. Când se mişca, ea îi urma unduirea. Erau ca două frunze unite într-un curent, grăbindu-se spre apele care să-i poarte dincolo de margine.
Plutiră împreună, ţinându-se strâns unul pe celălalt, uimiţi de minunăţia celor abia trăite. Trupurile lunecoase începuseră să se usuce. Dorinţa se transformase în împlinire, iar necunoscutul devenise o clipă nepreţuită a amintirii.
Sarah şedea cu capul sprijinit pe pieptul lui Aşa,

ţinându-şi unul din picioare atârnat peste trupul lui. Stătea aproape de el, nedorind să se depărteze de teamă să nu se separe de acest bărbat care, dintr-o dată, devenise centrul existenței ei.
După o vreme, ea recunoscu încordarea care acapara trupul lui şi, întinzându-se, îşi strânse piciorul mai puternic în jurul lui, vrând parcă să-l ţină aproape astfel încât momentul despărţirii să nu mai existe.
— Hei, credeam că femeile sunt cele care ar trebui să aibă regrete, zise ea.
— Şi ai? Vocea lui era încordată.
— Niciunul. Dacă n-aş fi cunoscut dragostea ta, aş fi avut.
— Şi asta este suficientă?
— Nu, dar voi încerca să nu fiu prea lacomă. Nu sunt una din acele persoane pasagere din viaţa ta, Aşa, dar nicio greutate în jurul gâtului n-am să-ţi fiu.
— Sarah, ascultă-mă. Toţi oamenii din viaţa mea s-au depărtat de mine.La început m-au făcut să cred că mă vor, dar, până în final, m-au părăsit. Şi tu vei face la fel, ştiu.
— Eu nu. Adevărul este că, dacă mă vei dori, băieţelule, nu va trebui decât să fluieri.
— Nu face glume. Aşa o trase spre el, fruntea încruntându-i-se puternic. Nu voiam să mă simt de parcă am fi legaţi, de parcă am aparţine unul altuia. Dar aşa mă simt şi-mi este frică. Sarah privi adânc în ochii lui Aşa. Îl văzu acolo pe băieţelul respins, adus mereu înapoi la orfelinat, şi simţi suferinţa pe, care el o cunoscuse.
Acum, el încerca să ridice un zid între ei,

respingând-o. Însă chiar şi numai privindu-l, simţea cum zidul se năruie.
— Să nu-ţi fie frică, şopti ea, şi-l sărută. În timp ce trupurile lor găsiră noi căi de a se îmbina unul cu celălalt, buzele lor rostiră promisiuni care izgoniră toate temerile.
Prima dată, Aşa fu cel care o iubi pe Sarah. De astă dată, Sarah îi întoarse dragostea. Târziu, cei doi şedeau îmbrăţişaţi, satisfăcuţi, fericiţi. Cerul era negru.
Prin ferestre se vedeau stelele care străluceau pe cerul nopţii.
— Eşti gata de masă? întrebă, într-un final, Sarah.
— Nu cred că pot să merg până în bucătărie, zise Aşa.
— Atunci, am să-ţi aduc mâncarea aici. El se ridică într-un cot şi o privi.
— Deja ai făcut acest lucru.
— Asta a fost mâncare pentru suflet, Aşa. Acum intenţionez să-ţi hrănesc trupul. Ea zâmbi şi se dădu jos din pat. Sarah îşi înnodă cordonul de la halat când telefonul sună. Căpitanul Sims de la Departamentul de Poliţie din Smyrna îl căuta pe Aşa.
Ea îi întinse telefonul şi, acoperind receptorul, îi zise:
— Snow Sims, pentru tine. Aşa se ridică, întrebându-se cum de ştiuse căpitanul că el era la Sarah.
— Da.
— Iartă-mă că te deranjez, dar tocmai am vorbit ’ cu Paul Martin.
Aha! Ofiţerul Martin îi spusese probabil să sune la

Sarah.
— Ar fi bine dacă ai veni la magazinul lui Sarah, continuă Sims.
— De ce?
— N-o să-ţi vină să crezi, dar cineva l-a făcut praf. Un fior de gheaţă îl străbătu pe Aşa. Când era copil, una din potenţialele mame adoptive era îndrăgostită de expresia *Un iepuraş tocmai a călcat peste mormântul meu*.! Aşa ştia acum semnificaţia acestei expresii.

CAPITOLUL 7

— De ce ar face cineva aşa ceva?
Sarah se afla în mijlocul magazinului, răsucindu-se lent pe loc. Incinta acestuia nu numai că fusese răscolită, dar şi distrusă. Ferestrele erau sparte. Rafturile fuseseră rupte. Toate sculele erau răsturnate, iar mărfurile fuseseră scoase din cutii şi împrăştiate pe podea. Încruntat, Aşa studie distrugerea. Era foarte mâniat că cineva violase magazinul lui Sarah. Acesta era locul ei, era o parte din ea. Autorul acestei fapte, indiferent cine era, nu o cunoştea pe Sarah, căci altfel nu ar fi procedat aşa.
— De ce? repetă ea. Aşa îşi puse braţele în jurul ei şi o strânse la piept.
— Nu ştiu, Sarah. Vandali. Nişte puşti care s-au distrat. Nu ştiu. Ţii ceva bani aici? Ea râse.
— Eu? Nu. Nu primesc prea mult numerar. Aveam câteva cecuri. Erau puse într-o cutie sub tejghea. Sarah se dădu câţiva paşi în spate şi se îndreptă spre ceea ce nu de mult fusese o tejghea. Cutia era la locul ei, alături de un chitanţier şi de o lădiţă

în care ea îşi ţinea bonurile de custodie. Ofiţerul Paul Martin instruia o serie de alţi poliţişti să cerceteze clădirea pentru adunarea de probe.
— Mă bucur că eşti aici, Aşa.Au pătruns spărgând uşa din spate. Nici măcar n-a fost o treabă făcută de profesionişti.Au luat o piatră, au spart geamul şi au deschis uşa. Aşa se întoarse spre Sarah.
— Credeam că lucrezi în domeniul protecţiei. N-ai sistem de alarmă aici?
— Dumnezeule, nu. Se ştie că eu las uşa deschisă. Dacă ar fi încercat, ar fi intrat fără niciun efort. De ce să vrea cineva să pătrundă aici? Toată lumea ştie că nu ţin bani în magazin.
— Trebuie să fi fost ceva aici, ceva care să atragă, spuse Aşa. Gândeşte-te, Sarah.
— Nu. Nu am nimic valoros, doar… stai puţin. Bătrânul!
— Care bătrân?
— A venit săptămână trecută când eram gata de închidere. Avea un seif vechi pe care voia să i-l deschid.
— Lincoln Grimsley, zise Paul.
— Grimsley a fost aici? Aşa aruncă o privire neîncrezătoare spre Sarah.
— Da: îl cunoşti? întrebă Sarah când Aşa o apucă de braţ şi o trase într-un colţ, departe de ofiţerii care luau amprente de pe tejghea. Paul îi urmă.
— Lincoln Grimsley a fost de curând eliberat din puşcărie. S-a prezentat la departament săptămână trecută, când a venit prima dată în oraş. Voia să vadă casa familiei. Părea destul de inofensiv.
— De aceea era atât de palid! murmură Sarah. Am crezut că era bolnav.

— Spune-ne despre seif, Sarah, îi zise Aşa, încercând să-şi păstreze calmul, în ciuda groazei care punea stăpânire pe el.
— Domnul Grimsley era foarte nerăbdător să-l deschidă. Seiful era destul de mic, iar el nu voia să-l distrugă.Ar fi trebuit să revină luni dimineaţă însă nu a apărut nici până astăzi.
— Cred că ştiu de ce, declară Aşa. Paul surprinse privirea îngrijorată a lui Aşa.
— Ai observat ceva neobişnuit la el, Sarah?
— Era politicos. Prea agitat. Ah, da, îi lipsea degetul mare de la mâna dreaptă.
— El este, fără niciun dubiu, concluziona Paul. Aşa începu să se plimbe nervos, încruntându-se.
— Despre seif ce ştii? Ai habar unde l-a dus?
— Nu ştiu absolut nimic, răspunse Paul. Nu-l avea la el când l-am văzut. Dar a sunat mai târziu şi a întrebat de un lăcătuş. El gemu şi continuă: i-am recomandat-o pe Sarah.
— Aş spune, interveni căpitanul Sims, că a găsit seiful în casă.
Bărbaţii discutau între ei, de parcă Sarah n-ar fi fost de faţă.
— Aşa este, spuse ea. Există o legendă în familie care precizează că acest seif se afla în casă şi că ascundea o comoară. Domnul Grimsley mi-a spus că restauratorii au găsit o încăpere veche, care fusese zidită. Seiful era înăuntrul acesteia. Căpitanul Sims înclină din cap.
— Comoară. Acum este clar.
— Nu, zise Sarah. Seiful era prea uşor ca să conţină aur sau argint, aşa că domnul Grimsley a presupus că este plin cu bancnote ale

Confederaţiei.
— Şi aşa este? întrebară Aşa şi Paul în acelaşi timp.
— Nu ştiu. Cifrele de pe închizătoare sunt şterse şi nu pot să-mi dau seama de cifru.
— Atunci înseamnă că cine l-a omorât urmăreşte seiful. Aşa oftă.
— Băieţi, uitaţi-vă cu atenţie după un seif mic. Putea fi furat, nu-i aşa? întrebă Paul, întorcându-se spre Sarah şi aşteptând ca aceasta să i-l descrie. Ea scutură din cap.
— Oh, nu este aici. L-am dus acasă.
— L-ai dus acasă? Atunci se explică tot, zise Paul, bucuros. De aceea este totul răvăşit. Nu l-au găsit. Poate că nu ştiu exact dacă îl ai sau nu. Poate încă îl caută.
— Sunt de acord, zise Aşa, ridurile de pe frunte adâncindu-i-se.
— În acest caz, zise Sims, aruncând o ultimă privire în jur, cred că am făcut pe aici cam tot ce se putea în seara asta. Închideţi cât mai bine totul, băieţi, şi ne vom uita mâine mai pe îndelete. Aşa urmări cum poliţiştii plecară, rând pe rând, apoi se întoarse spre Sims.
— Am face bine să-i avertizăm pe toţi lăcătuşii din zonă.
— În ordine.
— Bine cel puţin că n-au venit cât ai fost tu aici, Sarah, zise Aşa.
— Cred că putem să presupunem că nu se va mai întoarce. Sarah trebuie să fie în siguranţă, spuse Paul.
— Dar mă tem că s-ar putea să ştie că-l am, interveni Sarah. Tocmai mi-am amintit, i-am lăsat

domnului Grimsley un bilet în uşă, în care îi spuneam că n-am reuşit să deschid seiful şi-l rugam să mă caute.
— La naiba! Tonul lui Aşa scăzu cu o octavă. Mai este acolo?
Paul se duse repede la uşă, însă se întoarse scuturând din cap.
— Grozav! exclamă Aşa. Laşi mesaje pe robotul telefonic, bilete în uşă. Oricine vrea te poate găsi oricând. Grozav!
— Ai spus că domnul Grimsley a fost ucis, zise Sarah. El este bărbatul înecat?
— Ceea ce s-a întâmplat cu el, Sarah, zise Aşa, tăios, este că mai întâi a fost ucis şi pe urmă, aruncat în râu.
— Oh, nu! Sarah îl apucă pe Paul de braţ. Simţi brusc o ameţeală de parcă ar fi bătut prea mult timp mingea şi ar fi avut nevoie să se aşeze.
— Te simţi bine, Sarah? întrebă el, cuprinzând-o pe după umeri.
— Da. Nu. Cum de a putut cineva să-i facă rău acelui om?
Aşa se uită la Sarah. Să-i facă rău acelui om.
Ea era probabil cel mai caritabil suflet de pe pământ. Trecea în zbor prin viaţă, presupunând că nimeni nu-i voia răul, că toată lumea era la fel de bună şi de naivă ca ea. Acum, viaţa îi zguduise inocenţa, iar el nu putea să facă nimic ea să oprească acest lucru.
— Acest om era un escroc, Sarah, zise Aşa. Ultima lui adresă a fost închisoarea federală.Pe acolo şi-a făcut o groază de prieteni interesanţi, cărora li s-a părut chiar că are prea multe degete mari. Snow

Sims oftă adânc.
— Ai vreo idee, Canyon?
— Bănuiala mea este că Grimsley ştia ceva ce o altă persoană dorea să afle. Lipsa degetului mare atestă tortura. Cei care au făcut acest lucru pot fi aceleaşi persoane care au devastat magazinul.
Sarah se cutremură. Nu voia să creadă că astfel de minţi criminale invadaseră orăşelul ei sigur. Bineînţeles, existau droguri, iar uneori, sâmbăta seara, bărbaţii se îmbătau şi-şi băteau nevestele. Din când în când, se produceau delicte mai grave, însă ceea ce se întâmplase acum venise din afară şi acest lucru o înfricoşa.
Aşa reexamina în gând toate faptele şi, luând-o pe Sarah de mână, o trase spre lumină.
— Unde este, Sarah?
— Ce anume, seiful? Acasă, în pod. De ce? Crezi că mama şi Robert! Oh, Aşa, crezi că cineva le-ar face rău?
Sims deschise staţia de radio-recepţie şi dirija cele mai apropiate echipaje de poliţie spre vechea reşedinţă Wilson. Le ordonă să verifice atât casa, cât şi hambarul şi să rămână acolo, până la venirea lui.
După ce îl ajută pe Paul să închidă magazinul, Aşa se urcă cu Sarah în furgoneta ei. Se asigură că unul din ofiţerii de poliţie îi urma cu camioneta lui şi se înscrise, în trafic, în spatele lui Paul, care mergea cu girofarul aprins.
În câteva minute, locuinţa Wilson fu încercuită de poliţia din Smyrna. Însă, în afară de faptul că mama şi tatăl vitreg al lui Sarah se alarmară, în rest totul părea în ordine. După o cercetare

amănunțită, Sims şi ofiţerii lui se întoarseră în oraş. Orice alte intervenţii aveau să fie asigurate de poliţia districtuală, sub jurisdicţia căreia se afla reşedinţa Wilson.
După ce plecară toţi, Aşa o urma pe Sarah, sus, în pod, încuind uşa care dădea în sala de baschet. Se întoarse apoi spre Sarah.
— Acum, să-l vedem.
— Vrei să vezi seiful?
— Da.
Sarah îl conduse, prin pod, spre o încăpere neterminată.
Spaţiul lung şi strâmt fusese transformat în magazie şi atelier. Era plin de cărţi şi articole sportive. Seiful se afla pe o masă, sub o lampă cu braţ mobil. Aşa studie micul obiect metalic. Ridicând dintr-o sprânceană, o privi sceptic pe Sarah.
— Ăsta este?
— Ăsta este. Pare să fie un fel de seif de perete, probabil genul pe care femeile din Europa îl foloseau ca să-şi păstreze bijuteriile.
— Făcut în Europa, ehei. Ai idee unde?
— Bănuiala mea este că în Germania, dar nu pot fi sigură. Pare să fie o similitudine între închizătoarea lui şi lucrările unui ceasornicar din secolul al şaptesprezecelea.
— De unde ştii acest lucru?
— Am studiat nişte cărţi vechi de-ale tatei. El a colecţionat tot felul de informaţii despre lacăte, încuietori şi uşi, obiecte în perioada de la 1600 până astăzi. Pur şi simplu, n-am putut să nimeresc cifrul care să-l deschidă.

— Poate fi forţat?
— Probabil, dar s-ar distruge conţinutul şi domnul Grimsley a insistat ca seiful să nu fie deteriorat.
— Domnul Grimsley nu mai are niciun cuvânt de spus, Sarah. Poţi să-l deschizi? Nu, lasă-l baltă. Am să-l duc la secţie. El vru să ridice seiful.
— Aşa, eu sunt lăcătuşul cel mai bun din district. Dacă există vreo persoană care să poată deschide acest seif, atunci eu sunt aceea. Lasă-mă să fac acest lucru pentru tine. Aşa îi aruncă o privire lungă lui Sarah. Oare ea nu-şi dădea seama de pericolul potenţial? Devenea tot mai clar că un om fusese omorât pentru acest seif, iar el nu intenţiona să-i lase pe criminali să-şi continue căutarea. Cu cât presa publica mai repede ştirea despre faptul că seiful a fost găsit - și el avea să aibă grijă ca acest lucru să se întâmple cu atât mai repede Sarah avea să se afle în siguranţă.
— Nu te copilări, Sarah. N-am să te pun în pericol.
— Înţeleg. Mereu în post de răspundere. Mereu acela care hotărăşte. Dacă ai tratat-o la fel şi pe Jeanie, nu mă mir că a fugit cu Mike fără să-ţi spună. Aşa păli.
Sarah îşi înăbuşi surprinderea. O lungă tăcere încordată se aşternu între ei.
— În regulă, Sarah. Avem nevoie să deschidem acest seif. Deschide-l. Dar vreau să rămâi aici şi să încui uşa. Îţi pui robotul telefonic în funcţiune, ca să ştii cine te caută, şi nu răspunzi decât dacă sunt eu.
— Altceva mai doriţi, domnule? Ea îl salută milităreşte.
— Da! rosti el, pe un ton poruncitor. Să deschizi

seiful ăsta blestemat până mă întorc.
— Aşa intenţionez. Sarah reveni în locuinţă. Când ajunse în dreptul uşii, o mână îi prinse umerii şi o răsuci.
— Sarah Wilson, nu ştiu ce îţi închipui tu că faci, dar eu ştiu exact ce fac. O protejez pe femeia pe care o iubesc, indiferent că ea vrea sau nu. Spunând acestea, Aşa îi acoperi gura cu un sărut apăsat. Coborî apoi scările şi trânti uşa de jos în urma lui.
— Încuie uşa asta! Fără prea multă tragere de inimă, Sarah îl urmă pe scări şi încuie uşa de la intrare. Buzele încă îi vibrau datorită puterii sărutului şi inima încă îi bătea năvalnic. Femela pe care o iubesc? Sarah luă o minge de baschet şi, înainte de a se întoarce în pod şi de a trage zăvorul, o aruncă de câteva ori la coş.
Femeia pe care o iubesc? Ştia că recunoaşterea acestui fapt nu fusese un lucru uşor. Nu era sigură dacă el îşi dăduse seama ce zisese.
Mâine, probabil avea să nege totul. Mâine, probabil avea să plece.
Prezenţa lui Aşa, alături de ea, devenise atât de necesară vieţii ei, încât nici măcar nu putea să-şi imagineze cum de trăise până să-l întâlnească sau cum avea să existe dacă el avea să plece. Fusese atât de atrasă de acest bărbat puternic şi retras, că lăsase toate celelalte lucruri din viaţa ei pe planul doi. Dacă ar fi acordat atenţie meseriei ei şi ar fi deschis seiful de la început, domnul Grimsley ar fi trăit poate şi acum. Dar domnul Grimsley murise şi era posibil ca ea să fie singură în stare să găsească cheia care s-o ducă la ucigaşii lui.

Aprinse lumina şi luă în braţe cărţile tatălui ei. Cifrul trebuia să se afle undeva în ele. Tot ce avea de făcut era să-l găsească. O oră mai târziu, se întrerupse ca să mănânce un sandviş şi ca să facă un duş. Înainte de a-şi relua lucrul, aruncă o privire pe fereastră şi văzu sub pini o maşină neagră. Aşa pusese pe cineva să o supravegheze. Faptul îi stârni un val de emoţie care însă nu dură decât până îşi dădu seama că era vorba mai mult de o procedură poliţienească, decât de o grijă personală. Când se făcu miezul nopţii, era total dezamăgită. Dacă cifrele de pe închizătoarea seifului n-ar fi fost şterse, ar fi fost mai aproape de rezolvarea enigmei. Singurele indicii existente erau liniile care împărţeau exteriorul seifului în suprafeţe pătrate şi închizătoarea care sfida orice înţelegere. Nici la Rubick's Cube nu întâmpinase atâta greutate. Tocmai când se pregătea să renunţe a mai încerca să găsească cifrul, auzi un mic scârţâit afară, închise luminile şi se apropie în vârful picioarelor de uşile exterioare ale podului. Le deschise, mulţumindu-i în gând lui Aşa că le unsese balamalele, şi privi pe furiş afară. Văzu în faţa uşii de la intrare un bărbat care umbla la broască. Încearcă să o spargă, se gândi ea.
Aşa avusese dreptate. Cineva intuise că seiful se afla la ea. Agitată, privi spre maşină şi se întrebă cum să atragă atenţia celui aflat înăuntrul ei. Dar de ce acesta nu-l văzuse pe intrus? Nu pentru asta se afla acolo? Poate că nu. Poate că maşina aparţinea bandei de hoţi. Repede, Sarah se îndreptă spre telefon ca să-l sune pe Aşa. El ştia ce trebuia făcut. Până la acest moment, Sarah fusese

intrigată. De acum, treaba devenea serioasă. Dacă bărbatul apuca să între în casă, ea nu mai putea să iasă. Scările erau singura cale de scăpare. Mai exista însă cuşca metalică.
Ţinuse mobila; trebuia să o ţină şi pe ea. În cea mai mare linişte, Sarah aşeză seiful în cuşcă. Îşi luă geanta şi cheile şi aşteptă până ce-l auzi pe intrus intrând în hambar. Acestuia îi vor trebui câteva clipe până să se dezmeticească asupra locului în care se afla. Deschizând larg uşile exterioare ale podului, îşi dădu seama, după felul în care se rotea lumina lanternei, că bărbatul era în hambar.
Sarah inspiră adânc. Ridică cuşca de pe podea şi-i imprimă un balans în afara podului. Avea să se lase pe pământ ca un platou cu vase murdare, pus într-un lift de serviciu. Mulţumesc tăticule, pentru trapa salvatoare, zise ea în gând şi urcă.
Cuşca hurui şi se zdruncină când începu coborârea. Lunecă uşor până la un moment dat, când lovi cu zgomot peretele lateral al hambarului, în timp ce încerca să redreseze cuşca, auzi o înjurătură. Fusese descoperită. Intrusul o lua la goană spre ieşire şi ajunse înaintea ei afară. Liniştit, cu un zâmbet parşiv pe faţă, o aştepta să coboare.
— Domnişoara Wilson?
— Cine eşti?
— Haide să zicem că avem un prieten comun. El n-a putut să vină, aşa că am venit eu în locul lui. Acesta este seiful? El sări şi, agăţându-se cu mâna de unul din colţurile cuştii, o făcu pe aceasta să se balanseze.
— Încetează, strigă Sarah. Casa este supravegheată. Mai bine ai pleca, dacă nu vrei să

sfârşeşti în puşcărie. Sarah gemu. De astă dată o păţise. Aşa o avertizase în legătură cu mesajele de pe robotul telefonic. Îi mai spusese, de asemenea, să nu părăsească hambarul. Nu numai că nu-l ascultase, dar era pe punctul de a pierde seiful. Numai dacă... Sarah începu să legene cuşca pe măsură ce cobora.
Încercările bărbatului, de a pune mâna pe cuşcă imprimară acesteia un balans mai mare. Sarah însă nu luase în calcul gardul. Cuşca lovi unul din ţăruşi şi se înclină. Seiful lunecă, se lovi de gard şi-l izbi pe bărbatul care încerca să-l prindă.
El se prăbuşi grămadă în faţa porţii. Sarah fugi înapoi în casă şi se întoarse cu cătuşele pe care intenţionase să i le dea lui Aşa. Strecură mâinile spărgătorului printre ulucile gardului şi-i prinse încheieturile în cătuşe. Se dădu apoi câţiva paşi în spate ca să-şi admire opera. Convinsă că intrusul se afla în siguranţă, se îndreptă spre maşina patrulei. Înăuntrul maşinii, cu capul căzut pe spătarul scaunului, era Paul Martin. Sarah îi scutură. El însă nu reacţiona în niciun fel.
Oh, Dumnezeule. Fusese rănit, încercând s-o salveze. Repede, fugi spre casa mamei ei, inima, bătându-i puternic în piept.Ca de obicei, uşile erau încuiate. Deoarece îşi lăsase cheile în cuşcă, se văzu nevoită să sune. După ce apăsă de câteva ori pe butonul soneriei, lumina de pe verandă se aprinse şi uşa se deschise.
— Sarah? În prag, tatăl ei vitreg apăruse cu pistolul în mână.
— Ce s-a întâmplat, Sarah?
— Un accident. Trebuie să folosesc telefonul

vostru. Sarah trecu în forţă pe lângă el, ridică receptorul şi formă 911. Când auzi vocea operatoarei, solicită o ambulanţă, apoi ceru ca ajutorul de şerif, Aşa Canyon, să fie anunţat.
După ce îi explică mamei ei şi lui Robert cele petrecute, fugi înapoi la Paul.
Acesta începuse să se trezească.
— Paul, te simţi mai bine?
— Sarah? Ce s-a întâmplat?
— Se pare că spărgătorul te-a făcut knock-out. El coborî din maşină, ţinându-se cu mâinile de cap, şi se sprijini de portieră.
— Ah, Sarah, îmi pare rău. Unde este?
— L-am legat cu cătuşele de gard. Uite cheile. Sunetul sirenelor tulbură liniştea.
Camioneta lui Aşa, urmată de o ambulanţă şi de maşina şerifului, veneau urlând pe alee. Aşa nu scoase niciun cuvânt şi nici nu se opri până nu ajunse lângă Sarah şi nu-şi puse mâinile pe umerii ei. Tăcut, îi cercetă chipul, convingându-se că nu păţise nimic. Se dădu apoi câţiva paşi în spate şi oftă adânc.
— Ce s-a întâmplat? Ea îi povesti. Paul, după ce dădu felcerului de pe ambulanţă cheile de la cătuşe, reveni lângă Aşa, care clipea uluit.
— Poate că ar trebui să o recrutezi la departamentul şerifului, Aşa. Se descurcă destul de bine.
— N-ar reuşi să ajungă ajutor de şerif, zise Aşa, tăios. Nu urmează niciodată ordinele. El se îndreptă spre locul în care medicii îl urcau în ambulanţă pe criminal. Trebuia să se depărteze de Sarah. Când primise vestea că cineva pătrunsese

cu forţa în casa ei, aproape că înnebunise. Aşa ştia că era un bărbat puternic, însă trebui să-şi adune toate forţele ca să-şi stăpânească impulsul de-a o lua în braţe şi de a o scutura bine.

— Nu-i da atenţie, Sarah, zise Paul. Este pur şi simplu îngrijorat.

— Urcă-te în ambulanţă, Paul, îl sfătui Aşa. Doctorii trebuie să-ţi facă un examen general.

— Dar cu Sarah cum rămâne?

— Bănuiesc că, de vreme ce a deschis seiful, nu va mai căuta nimeni să-i facă niciun rău.

— Deschis? Sarah se repezi la seif. Era într-adevăr deschis. Acesta lovise probabil gardul, exact în locul în care trebuia acţionat ca să se deschidă. Dintr-o cutiuţă metalică, se risipise un teanc de bancnote.

— Bani? întrebă Paul, nevenindu-i să creadă, într-adevăr, au fost bani înăuntru.

Aşa ridică bancnotele şi le pocni de coapsă.

— Da, banii Confederaţiei, o grămadă de astfel de bani, aş zice. Credeţi că Sudul va înflori din nou? Lui Sarah nu îi venea să creadă.

— Adică, domnul Grimsley a fost omorât pentru un seif plin cu banii Confederaţiei?

— Aşa se pare. Eu nu mai văd nimic înăuntru. Se întoarseră toţi trei la ambulanţă.

Aşa şi Sarah îl urmăriră pe Paul urcându-se în maşină şi pe şofer pornind motorul.

— Canyon, eu am să dau o declaraţie presei că a fost găsit un seif din timpul războiului civil, plin cu bancnote din acea perioadă. Sunt convins că, aflând această veste, eventualii prieteni ai spărgătorului vor renunţa să-l mai caute. Aşa

înclină aprobator din cap, în timp ce ambulanţa se depărta, lăsându-l pe el şi pe Sarah în dreptul pâlcului de meri.
— Deci, s-a terminat, zise ea, calmă. Dar cum s-a întâmplat cu domnul Grimsley?
— Vom şti mai multe, după ce îl vom interoga pe hoţ, zise Aşa. Bănuiala mea este că Grimsley a văzut în ziar articolul despre casă şi a trăncănit în faţa cui nu trebuia despre legendarul seif. El a ieşit primul din puşcărie şi a venit aici ca să-l caute.
— Din cauza lucrărilor de restaurare, a reuşit să-l descopere.
— Da, iar prietenul lui l-a urmărit îndeaproape, Sarah se cutremură.
— Dar de ce l-a omorât?
— Cine ştie? Poate că prietenul a crezut că Grimsley ştia unde se află seiful şi că nu voia să-i împartă conţinutul.
— Totul a fost în zadar. O crimă pentru un seif plin cu banii Confederaţiei.
Simţindu-se cuprinsă de un fel de ameţeală, Sarah o apucă spre hambar.
— Sarah! Ea înghiți cu greutate, dar nu se întoarse.
— Da
— Te simți bine?
— Da.
— Îmi pare rău că am ţipat la tine. Te-am avertizat că nu ştiu să mă comport prea frumos.
— Da, aşa este.
— Aş… aş sta cu tine, dar trebuie să mă duc la spital ca să obţin o declaraţie de la cel care a spart hambarul.
— Înţeleg.Ai o misiune de îndeplinit. Măcar tu îţi

faci meseria. Eu nu mi-am făcut-o pe a mea.
— Bineînţeles că ţi-ai făcut-o. Grimsley a vrut să aibă seiful deschis. Acum, este deschis. Sarah puse seiful în cuşcă. Îl ridică până în dreptul uşilor exterioare ale podului, pe care le lăsase deschise, şi înfăşură apoi funia pe un cui din perete. Se opri în faţa uşii de la intrarea în hambar şi spuse:
— Am să te rog să mă anunţi despre concluzia medicilor în privinţa lui Paul, da? Nu vreau să mă gândesc că a fost rănit din cauza mea.
— Sigur. Vei fi aici?
— Eu sunt o persoană permanentă, Aşa. Voi fi aici, promit.
Sigur că vei fi. Însă el nu făcu afirmaţia cu glas tare. Pur şi simplu se depărta.La poartă, se opri şi începu să vorbească cu mama ei.
— O să vii s-o controlezi, Aşa? întrebă Alice. Este mult prea credulă şi independentă.Mă tem pentru ea.
— Am să trimit o altă maşină să stea de pază, promise Aşa. Nu vreau s-o îngrijorez.
Cred că bărbatul aflat în custodia noastră lucra de unul singur, căci altfel ar mai fi fost cineva cu el.
— Eşti un om bun, Aşa Canyon, zise Alice.
— Nu, nu sunt, dar cred că învăţ să fiu.
În drum spre spital, Aşa solicită prin radio o maşină care să meargă să supravegheze casa lui Sarah. Nu deţinea niciun indiciu care să trădeze posibila apariţie a unui nou pericol, însă el nu vru să-şi asume niciun risc.
Doctorul de la spital spuse că ofiţerul Martin nu avea nicio complicaţie. Bărbatul pe care îl prinsese Sarah suferise o comoţie şi încă nu-şi recăpătase

cunoştinţa. Se spera să-şi revină din clipă în clipă, iar dacă Aşa dorea să-l interogheze, era recomandabil să stea prin preajmă.
Aşa ceru unei surori o ceaşcă cu cafea şi se aşeză să aştepte. Se făcuse aproape ora două. Închise ochii. Putea foarte bine să încerce să aţipească.
Ştia că Sarah Wilson era atât motiv de liniştire, cât şi de istovire. Ea reuşise să-l ţină treaz toată noaptea, furişându-se în viaţa lui, în visele lui. Nu părea să existe vreo cale de a o îndepărta. Oftă şi se gândi la surâsul ei larg, la felul în care îi argumentase că el e un bărbat bun. Atunci, el concluziona că probabil bunătatea era ca şi frumuseţea. Depindea de ochii privitorului. Lui Sarah, el îi părea bun. Şi poate că asta era de ajuns.

CAPITOLUL 8

Sarah nu putea să şi-l scoată din minte pe Grimsley. Avea încă în faţa teama lui, simţea încă disperarea cu care el dorise ca ea să deschidă seiful. Fusese teribil de preocupat de conţinutul acestuia. Nu părea drept ca el să-şi fi pierdut viaţa pentru nişte lucruri atât de lipsite de valoare, cum erau banii Confederaţiei.
Dar viaţa nu era dreaptă. Nu era drept nici că ea îşi pierduse tatăl, nici că se îndrăgostise de un bărbat hotărât să nu-i întoarcă dragostea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că-l iubea Probabil că sentimentul fusese în inima ei, din noaptea în care îl vizitase, la cabană, și acest sentiment aşteptase tăcut acolo, ca ea să-l recunoască. Într-un moment de

încordare, Aşa admisese că o iubea. Nu păruse prea încântat de constatarea lui, iar Sarah se temea că nu va putea să-l convingă că ea nu era una din acele persoane pasagere din viaţa lui.
Închise uşile de la hambar, blocând bine toate zăvoarele. Urcă apoi scările şi încuie uşile locuinţei. Odată ajunsă înăuntru, trase cuşca jos pe, podea şi baricadă uşile exterioare de la pod. Hambarul era în deplină siguranţă, însă ea nu-şi dădea seama dacă astfel îi ţinea departe pe nepoftiţi, sau dacă nu cumva devenise o prizonieră. Ceva în legătură cu seiful o înduioşa. Se spărsese, iar uşiţa i se mai ţinea într-un colţ. Bine măcar că putea să o pună la loc. Dacă o să repare ceva, poate că avea să se simtă mai bine. Aşeză seiful pe masă şi aprinse veioza.
Îşi trase un scaun şi începu să studieze cutiuţa metalică, încercând să înţeleagă de ce fusese atât de greu să o deschidă.
Atunci observă ceva ce-i scăpase. Uşiţa nu se afla acolo unde bănuise ea. Fusese amplasată derutant, în spatele liniilor care formau suprafeţele pătrate. Nimeni nu putea să o observe din cauza desenului. Sarah îşi dădu seama că închizătoarea era operabilă prin apăsare. Încuietoarea cu cifru era un chiţibuş menit să-i păcălească pe cei care ar fi încercat să deschidă seiful. Sarah ar fi putut să lucreze la acest seif mult şi bine şi n-ar fi ajuns la niciun rezultat.
În timp ce încerca să pună la loc uşiţa, simţi o mică proeminenţă chiar în dreptul deschiderii. Apăsă acel loc şi, de sub uşiţă, apăru un mic sertar. Un compartiment secret. Acesta să fi fost oare lucrul

pe care îl căuta Grimsley? Ca să-şi liniştească ritmul alert al inimii, inspiră adânc. În sertar se afla o hârtie împăturită.
Sarah se îndreptă spre telefon, nerăbdătoare să-i împărtăşească lui Aşa descoperirea. Îşi aminti însă că aparatul nu funcţiona. Avea să-i arate descoperirea mâine, când urmau să se întâlnească. Nu, el trebuia să afle acum.
Hârtia putea să fie importantă. Avea să se ducă să i-o arate. Dar el îi spusese să nu iasă din casă. Ultima dată când nu-l ascultase, nu lipsise mult ca să fie prinsă. De astă dată avea să urmeze ordinele.
Trebuia însă să ştie ce anume căutase Grimsley. Cu siguranţă că Aşa avea să înţeleagă curiozitatea ei. Cu mare grijă, scoase hârtia din sertar şi o despături pe masă. Trase lampa mai aproape şi începu să studieze ceea ce părea să fie un desen arhitectural. Liniile erau slabe, scrisul abia se vedea, dar era clar că reprezentarea era o hartă.Pe o jumătate de hârtie erau o casă şi o încăpere ce părea o reflexie într-o oglindă. Un perete în spatele altui perete?
Cealaltă jumătate era mai puţin descifrabilă. Se părea că există un drum sau un tunel ce conducea spre o a doua clădire. Această a doua construcţie avea ceva ce-i părea cunoscut. Deasupra uşii era desenul unei sculpturi, care dădea impresia unui animal. Un leu! Acest simbol era o parte din ornamentul aflat deasupra intrării de la vechea bancă din Smyrna. Clădirea din desen trebuia să fie casa Grimsley. Acesta era lucrul pe care Lincoln Grimsley urmărise să-l găsească.

Schiţa prezenta tunelul ce lega casa Grimsley de bancă, tunel care mergea mai departe spre calea ferată. Reşedinţa Grimsley şi banca sprijiniseră oare traficul clandestin al negrilor fugari în timpul sclaviei? Sau tunelul fusese construit pentru a permite bancherului să fugă cu aurul? Probabil că nimeni nu avea să afle vreodată. Se părea că tot ce mai rămăsese era această schiţă.
Sarah luă desenul în bucătărie şi începu să-l studieze, servindu-se în acelaşi timp cu o bucată din plăcinta cu mere din care nu apucase să-i ofere lui Aşa la cină. Mireasma de scorţişoară o făcu să se gândească la el, la cât de mult i se ascuţiseră ei simţurile olfactive, gustative şi tactile, de când Aşa intrase în viaţa ei. Mama ei îi spusese că trebuia să-l înveţe să iubească. Era posibil un astfel de lucru, când ea nu ştia cum? Desigur, trupurile lor se potriveau perfect, însă erau ei potriviţi ca oameni? Aşa era puternic, era sever, era Cavalerul Singuratic care purta masca atunci când salva domniţe, aflate în primejdie, şi care dispărea odată cu apusul soarelui. Ea se putea compara mai degrabă cu o biată şosetuţă, căci se adapta mereu în funcţie de necesitatea situaţiei şi de persoana în compania căreia se afla. Cum să fie posibil ca ei doi să găsească un element comun?
Cum să trăiască ea fără el, acum că ştia ce înseamnă să iubeşti pe cineva? Era mai mult decât a răspunde unei persoane aflate în necaz, care avea nevoie de ea. Aşa era puternic. Te puteai baza pe el, iar ea avea nevoie de o astfel de ancoră.
Muşcă din plăcintă şi căută, într-un sertar al

bucătăriei, lupa. N-o găsi. Trebuia să fie pe undeva. O găsi, în final, în dulăpiorul de la baie. Poate că Aşa avea dreptate. Poate că, într-adevăr, trebuia să-şi pună ordine în dulapuri. Pierdea timp preţios. Lupa îi îngădui lui Sarah să observe mai bine liniile şterse. Urmărind firul tunelului, ea îşi dădu brusc seama unde ajungea acesta. Nu pur şi simplu în bancă, ci, dacă interpretase ea bine desenul, chiar la casa de bani.
Lincoln Grimsley nu căutase banii din seif. Căutase tunelul spre trezoreria băncii. El şi intrusul prins de ea plănuiseră să jefuiască banca. Dar dacă cei doi mai aveau alţi complici? Sarah îşi alungă grijile stârnite de faptul că nu urma ordinele primite. Atentă, împături schiţa şi, luându-şi cheile, se duse să-l ia pe *Henry*. Se gândi o clipă dacă să treacă pe la casa mamei ei, ca să-l sune pe Aşa, însă, nedorind să-şi trezească iarăşi familia, renunţă la idee. Avea să se oprească la un telefon public. Dar mai întâi avea să treacă pe la bancă. Dacă tipul pe care îl lovise la cap nu era singur, atunci probabil că ceilalţi membri ai bandei erau în plin proces de distrugere a casei sau a băncii, sau poate chiar mai rău. Era posibil ca Aşa să-l fi interogat pe intrusul din hambar şi să fi aflat ceea ce ea ştia deja.
Aşa! Era posibil ca el să fie în mare pericol.
— Oh, Doamne, rosti ea, ajută-l să nu păţească ceva.
Dacă nu s-ar fi îngrijorat atât din pricina lui Aşa, ar fi dovedit mai multă prudenţă la ieşirea din casă.Ar fi observat că cineva o urmărea. Maşina nu-şi făcu apariţia până ce ea nu opri în parcarea băncii. Bărbaţii care descinseră rapid şi o traseră afară din

furgoneta purtau arme şi voiau, cu tot dinadinsul, să între în bancă. Sarah era lăcătuş. Ea era mult mai potrivită decât schiţa pe care o căutau ei.
Aparatura din secţia de reanimare răsuna de parcă o sută de maşini ar fi huruit la unison: Aşa privi în jur şi se cutremură. Moartea era partea din meserie pe care nu putuse niciodată să o suporte. Avea nouăsprezece ani, în Vietnam, când comandantul lui murise apărându-l. Gândurile legate de moarte îi năpădeau mereu visele şi-i aminteau că aceasta îl pândea la tot pasul. De atunci, morga şi spitalul erau locuri de care se apropia atât cât îşi îngăduia.
Bărbatul ţinea ochii închişi. Braţele îi erau imobilizate cu ace şi tuburi.
Respira, însă mişcarea pieptului era aproape insesizabilă. Lui Aşa i se spusese că funcţiile vitale ale spărgătorului erau bune, dar că nu-şi recăpătase cunoştinţa.
Personalul spitalului se înşelase într-o privinţă. Auzind zgomotul ghetelor lui Aşa, bărbatul deschise ochii. O expresie de resemnare îi pluti pe chip şi oftă.
— Pe Fred şi Lennie i-aţi prins? Aşa simţi că inima i se opreşte. Sperase că, în afacerea asta, să nu fi fost implicaţi decât acest bărbat şi Lincoln.
— Da. Ce credeaţi c-o să, realizaţi? Tot ce s-a întâmplat a fost doar pentru un seif plini cu bani ai Confederaţiei.
— Deci, nu există nicio hartă cu locul comorii?
— Ce te face să crezi că există aşa ceva?
— Lăudărosul ăla bătrân. Trebuia să-mi închipui că poveştile alea, cu drumul secret până în bancă,

erau cai verzi pe pereţi. Cum de-aţi pus mâna pe Fred şi pe Lennie? S-au plictisit de aşteptat şi au aruncat totul în aer? îi cred în stare de aşa ceva. Banca? Despre ce naiba vorbea dobitocul?
— Nu, zise Aşa. Adevărul este că, până nu mi-ai pomenit de ei, n-am ştiut că există un Fred şi un Lennie. Acum că ştiu, ce-ar fi să-mi povesteşti şi restul?
— Şi eu cu ce mă aleg? Aşa se apropie şi se aplecă deasupra patului.
— Cu viaţa. Ai încercat să faci rău unei persoane la care ţin. I-ai devastat magazinul şi i-ai fi făcut rău, exact cum o să-ţi fac eu ţie dacă nu-mi spui tot.
— Dar… Frica îl îngrozi pe bărbatul ţintuit în pat. Dar sunteţi un om al legii.
— Da, dar mai întâi sunt bărbat, un bărbat pe care nu te-aş sfătui să-l înfurii mai mult decât deja este.
Criminalul începu să vorbească.
Zece minute mai târziu, Aşa era în drum spre partea veche a oraşului. Îl contactă prin radio pe Snow Sims, dându-i instrucţiuni să-l întâlnească la bancă. El însă ajunse acolo târziu. Un autoturism şi o furgoneta roşie, cu un chip zâmbitor pe laterală, erau deja în parcare. Unde era oare Sarah? Inima i se opri.
Uşa de la bancă nu era închisă. Sarah trebuia să fie înăuntru. Dar de ce? Solicitase doar o maşină care să-i supravegheze casa. Cum de reuşise să plece neobservată? Probabil că echipajul de poliţie nu ajunsese la timp ca s-o oprească. De ce nu rămăsese ea în casă? De ce trebuise să vină aici?
Aşa îşi scoase arma şi, împingând uşor uşa de la intrare, se furişă înăuntru. De undeva din spate, de

dincolo de ghişee şi de birouri, auzi voci bărbăteşti. O apucă în direcţia sunetului, sperând din tot sufletul să n-o găsească pe Sarah implicată într-o operaţie de salvare.La un moment dat, o văzu în lumina unei lanterne.
Se afla în faţa casei de bani, pe podea, lângă ea stând deschisă cutia cu scule. În spatele lui Sarah, stăteau doi bărbaţi. Era evident că lui Sarah i se ceruse să deschidă casa cu bani. Îi nesocotise ea instrucţiunile şi venise singură aici, sau fusese adusă cu forţa? Unul din criminali îşi ţinea pistolul îndreptat spre ea. Din descrierea făcută de cel care spărsese hambarul lui Sarah Aşa deduse că acesta era Fred. Expresia de disperare de pe chipul acestuia îl făcu pe Aşa să conchidă că era indicat să acţioneze repede. Cei doi uciseseră deja un om şi erau destul de porniţi să ucidă din nou.
— Uite, fetiţo, zise Lennie. Te mai întreb o dată: Ai de gând să deschizi casa asta de bani sau vrei să-ţi dăm şi ţie lecţii de înot, cum i-am dat amicului tău, Lincoln?
— V-am spus deja că nu l-am văzut niciodată pe Lincoln Grimsley, până nu a venit la mine în magazin. Iar seiful, pe care a vrut să i-l deschid, n-a conţinut decât banii Confederaţiei. Bărbatul care mi-a spart casa o să vă confirme acest lucru.
— Da? Şi unde este el acum?
— La spital. A fost rănit în timp ce încerca să fure seiful.
— Ascultă, fetiţo, zise Lennie, ameninţător. Nu ştiu unde vrei să ajungi, dar noi nu te credem, Crackerman nu s-ar fi lăsat prins, i-ai făcut ceva. Lincoln a jurat că, în seif, se află schiţa care îţi

arată cum să intri în casa de bani a băncii. Altfel, de ce ai fi tu aici? Ai găsit probabil cifrul.
— Îmi pare rău, băieţi, zise Sarah, cu un glas care spera să fie convingător. N-a existat niciun cifru. L-aţi ucis degeaba pe omul acela.
— Atunci, nu va conta prea mult dacă te ucidem şi pe tine, cucoană, pentru acelaşi motiv, rosti Fred, pe un ton ce părea mai ameninţător decât al lui Lennie.
Sarah pufni într-un hohot de râs nervos. De ce nu urmase ea instrucţiunile lui Aşa? De ce nu-l aşteptase să se întoarcă şi abia atunci să-i dea schiţa? Pentru că-şi făcuse griji din pricina lui. Şi aceste griji îi întunecaseră mintea.
Lennie se dădu câţiva paşi în spate.
— Ce-i aşa de amuzant, fetiţo?
— Nimic. Numai că nu pot deschide seiful acesta, nici dacă aş vrea. Are dispozitiv electronic de decuplare, operabil prin calculator. Numai directorul şi unul din ofiţerii băncii pot să decupleze acest dispozitiv, iar ei nu sunt aici.
— Atunci, ai face bine să găseşti o altă soluţie, căci noi intenţionăm să intrăm în casa de bani. Fred lipi butoiaşul armei de obrazul lui Sarah.
Ea oftă. Nu voia să moară. Nu acum când Aşa intrase în viaţa ei.
Din locul lui din umbră, Aşa îşi analiza posibilităţile. Sarah spunea adevărul, însă, până la urmă, ei aveau să considere că ea nu le era utilă. Totul se năruia. Ei deja mai uciseseră o dată. Aşa nu putea să le îngăduie să omoare din nou. Trebuia să facă ceva.
— Sunt directorul băncii, strigă Aşa, intrând în

încăpere. Ce se întâmplă aici?
— Aşa…
— Să nu îndrăzneşti cumva, repet, să nu îndrăzneşti cumva să deschizi gura, Sarah Wilson, rosti Aşa, cu un glas teribil de ameninţător.
— Ia te uită, spuse Lennie. Directorul băncii, zici? Atunci eşti exact omul de care avem nevoie. Bărbatul se apropie de uşa de la intrare şi se uită mult timp afară, înainte de a se întoarce la Aşa. Ce cauţi aici?
— Mi-am uitat ceva în birou şi am trecut să-l iau.
— Atunci, dacă eşti directorul băncii, deschide casa de bani.
— Nu pot şi chiar dacă aş putea, n-aş face-o.
— Nu cred că te afli în postura care să-ţi permită să te târguieşti, zise Fred, îndreptându-şi arma spre Aşa.
— Oh, dar sunt.Sub nicio formă casa de bani nu poate fi deschisă, înainte de ora nouă dimineaţa.
— Nu te credem, zise Lennie, glasul devenindu-i agitat. Femela asta este lăcătuş.
Deja a recunoscut că a deschis seiful lui Lincoln. Poate, să-l deschidă şi pe ăsta.
Probabil că trebuie puţin convinsă. Eşti iubitul ei?
— Sunt prietenul ei.
— Mi-am dat eu seama, după cum va uitaţi unul la altul. Lennie îşi afundă mâna în buzunar şi scoase un pistol pe care îl aţinti asupra lui Aşa. Poate că vreţi să vă feriţi, unul pe celălalt, din calea glonţului?
Sarah simţi cum inima i se contractă. În niciun caz, Aşa. Aşa nu putea să moară.
Pe tatăl el nu putuse să-l oprească, dar acum

putea să împiedice acest lucru.
Deschise gura şi încercă să vorbească, însă nu reuşi să, articuleze niciun cuvânt.
— Nu! ţipă ea, într-un târziu, năpustindu-se asupra lui Lennie, în clipa în care acesta apăsa pe trăgaci. Un zgomot surd tulbură liniştea. Glonţul îşi găsi ţinta: umărul lui Aşa. Un jet de sânge ţâşni din rană, făcând-o pe Sarah să-şi piardă răsuflarea.
Pentru prima dată în viaţă, ea simţi o mânie cumplită îndreptată spre o altă fiinţă umană. Nicio sumă din casa de bani nu merita viaţa lui Aşa.
— Aşteaptă! ţipă ea. Nu am cifru, dar ştiu să intru în casa de bani.
— Cum? Fred deveni bănuitor.
— Veniţi cu mine. Sarah se răsuci şi dădu să se îndrepte spre uşă.
Jefuitorii rămaseră perplecşi, o clipă. După un timp, Fred îşi dădu seama ce se întâmplă şi o urmă.
— Stai, fetiţo, urlă Lennie. Unde crezi că te duci?
— Să vă arăt o altă cale de a intra în casa de bani. Seiful lui Grimsley nu a conţinut cifrul, dar a avut un indiciu la fel de bun. Dacă vreţi să intraţi în casa aia de bani, aţi face bine să mă urmaţi, şi încă repede.
— Minte! zise Aşa, cu un glas răsunător. Nu aveţi nevoie de ea. Asta este banca mea şi eu sunt singurul care ştiu să deschid seiful. Vă pierdeţi vremea. Dacă vreţi să ajungeţi acolo unde sunt banii, va trebui să staţi de vorbă cu mine.
Sunetul sirenelor le întrerupse discuţia. Lumina de la girofarurile poliţiei, reflectată în geamurile uşii din faţă, licări pe perete. Fred se răsuci.
— Of, drace. Se pare că toată poliţia este afară.

Lennie se tot legăna de pe un picior pe altul.
— Mai bine am pleca de aici.
— Nu putem, zise Fred, când sirenele tăcură şi portierele maşinilor începură să se închidă şi să se deschidă. Sunt prea mulţi.
— Eu vă pot scoate de-aici, spuse Aşa.
Lăsaţi-o pe domnişoara să plece, iar eu am să aranjez să vină directorul băncii.
Împreună, vom putea deschide casa de bani.
— De ce ai face asta? Apoi, mai înainte, ai spus că tu eşti directorul.
— Pentru că nu am de gând să sângerez aici până o să mor. Banii sunt asiguraţi, iar eu nu vreau să mor. Este singura şansă pe care o aveţi. Vreţi să o acceptaţi, bine, nu, iarăşi bine. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, disperaţi.
— În regulă, consimţi Fred. Dar ţine minte, noi am mai ucis un om şi te putem ucide şi pe tine. Scaunul electric nu ne ţine evidenţa. Sarah îl privi pe Aşa, care era foarte încordat. Pata de sânge din umăr se lăţea.
— Nu plec fără tine, zise ea. Dacă tu rămâi, la fel voi face şi eu.
— Îmi pare rău, Sarah. Eu călătoresc singur. Ţi-am spus asta de la început. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Aşa văzu că Sarah nu avea de gând să urmeze planul lui.
Sarah, te-am minţit, continuă el. Jeanie a fost cel mai important lucru din viaţa mea. Şi încă este. El încercă să nu observe tresărirea lui Sarah. Nu sperase decât să o convingă că vorbea serios; altfel, ea avea să facă vreo prostie.
— Tu ai fost ceva nou, o distracţie plăcută, adăugă

el, în grabă. Jeanie nu va rămâne cu Mike. Se va întoarce. Mereu s-a întors.
— Nu te cred, rosti ea, încet.
— Cucoană, noi n-avem timp de teatru, zise Fred, apucând-o de umăr. În ceea ce mă priveşte, avându-l ostatic pe stăpânul băncii, situaţia mi se pare bună. Tu ne stai în cale. Bărbatul deschise puţin uşa, o împinse afară pe Sarah şi strigă: Nu trageţi, poliţiştilor! Ghemuit, Paul Martin fugi până ajunse pe trotuar, lângă Sarah.
— Eşti teafără?
— Da, dar îl au pe Aşa. A fost împuşcat.
— La naiba! Hai să plecăm de-aici. Împreună, se întoarseră ia grupul de maşini ale poliției, iar de acolo se retraseră într-un loc liniştit, unde Sarah le explică situaţia. Căpitanul Sims ascultă şi apoi începu să împartă ordine. Când luă o portavoce în mână, ca să poată discuta cu jefuitorii, Sarah puse mâna pe o lanternă şi-i făcu semn lui Paul să o urmeze.
— Unde mergem, Sarah?
— După Aşa. Cu paşi repezi, Sarah traversă strada până în dreptul reşedinţei Grimsley. Sparse un geam din uşa casei şi-şi strecură mâna înăuntru ca s-o deschidă. Paul şopti, neliniştit:
— Ce faci, Sarah?
— Te conduc înăuntrul casei cu bani.Ai pistolul la tine?
Ea aprinse lanterna şi începu să rotească raza de lumină pe peretele din spate.
Conform schiţei, acolo trebuia să fie peretele care ascundea intrarea spre cea de-a doua încăpere. Sarah se apropie de zid şi începu să-l ciocănească,

în dreptul căminului, auzi sunetul pe care îl căuta. Intrarea era în spatele peretelui, dar cum să ajungă acolo? Căminul! Rătăci cu degetele de-a lungul cărămizilor, pipăind, cercetând. Dacă seiful domnului Grimsley se deschisese prin presare, poate că şi intrarea în tunel se deschidea la fel.
Nu se întâmplă însă nimic. Se înşelase ea oare? Să fi fost tunelul descoperit şi distrus cu ani în urmă? Când era pe punctul de a renunţa, o tăblie din vatra căminului se deschise, dând în vileag un coridor. Sarah se aşeză pe podea şi coborî în hruba întunecată.
— Sarah, aşteaptă. Paul încercă să o oprească, dar nu reuşi. Era evident că nimeni nu folosise tunelul de ani de zile. Numai din cauză că pereţii fuseseră din cărămidă, rezistase atâta vreme.
— Sarah ar fi bine să iei pistolul meu, rosti Paul.
— Nu, mulţumesc. N-aş şti să-l folosesc nici dacă aş fi nevoită. Du-te înapoi la domnul căpitan Sims şi spune-i că, dacă voi avea puţin noroc, voi intra în bancă, luându-i pe la spate pe ticăloşi. Voi încerca să produc o mică diversiune, aşa că el să fie pregătit să intervină repede. Spune-i să facă multă gălăgie, ca nemernicii să nu mă audă. Apoi întoarce-te şi încearcă să lărgeşti deschizătura. Sarah inspiră o gură de aer proaspăt şi se întoarse în tunel. Nu-i plăceau spaţiile strâmte şi întunecoase. Nu-i plăceau păianjenii. Nu-i plăceau şobolanii şi avea senzaţia că aici dăduse peste toate trei.
Persoana care construise tunelul intenţionase ca acesta să dureze. Majoritatea pilonilor erau încă buni. Tunelul supravieţuise războiului civil şi

rezistase la construcţia parcării de deasupra. Atentă, Sarah îşi croi drum în faţă. Nu crezuse o clipă prostiile pe care Aşa le debitase despre Jeanie. El încercase să o protejeze şi pentru acest lucru îl iubea. Ea nu putea şti cât de rău era rănit, căci el nu lăsa pe nimeni să-i cunoască suferinţa, însă ştia că trebuia să ajungă cât mai repede la el.
După câteva clipe, care i se părură ore, a ajunse la bifurcaţie. Nişte trepte bolovănoase conduceau spre un culoar, în dreapta. În faţă, drumul era blocat de o grămadă de pământ, căzut din tavanul care se surpase. Sarah se rugă în gând ca treptele să o ducă la bancă. Bazându-se exclusiv pe amintirea desenului memorat acum că bateria lanternei era pe terminate, păşi pe prima treaptă şi începu să caute o ieşire. Aerul foarte greu îi provocă o senzaţie de ameţeală. Dacă nu ieşea curând, era foarte posibil să leşine. Aşa ceva nu avea să se întâmple, îşi jură ea, forţându-se să inspire cât mai puţin şi să ţină aerul în piept cât mai mult.
Mai făcu doi paşi şi se pomeni în dreptul unei uşi; era o uşă foarte veche, cu mâner pe laterală. Te rog să te deschizi. Apucă mânerul şi trase. Uşa nu se clinti. Sarah gemu. Să ajungă până aici şi să nu poată intra în... Nu, nu avea să accepte aşa ceva. Înnebunită, îşi roti lumina lanternei de-a lungul uşii până observă care era problema: un drug de fier căzuse peste uşă, blocând-o.
Încercă să ridice bara de fier, însă timpul şi greutatea îl înţepeniseră. Într-un târziu, găsi o cărămidă şi, folosind-o drept ciocan, reuşi să ridice drugul. Nu ştia cât timp trecuse. Nu spera decât ca

tâlharii să n-o fi auzit.
Apucă din nou mânerul şi-l trase. Uşa înţepenită rezistă cu încăpăţânare. Trase mai tare. Nu avea de gând să renunţe acum. Va reuşi. Trebuia să reuşească.
Disperată, mai smuci o dată uşa. Apăru o mică crăpătură. Aceasta se lărgi, iar Sarah se pomeni în ceea ce părea mai degrabă o debara, decât o casă de bani.
Nu, era o mică toaletă. Atentă, se furişă prin întuneric până dădu de un perete.
Mergând pe lângă acesta, găsi o altă uşă şi apăsă pe clanţă. Biroul directorului băncii! Prin uşa întredeschisă, auzea murmur de voci. Trăgând profund o gură de aer proaspăt în piept, Sarah înainta. Aruncă o privire furişată şi văzu că Fred și Lennie stăteau aproape de uşa de la intrare, urmărind activitatea poliţiei. Aşa şedea răsturnat într-un scaun din hol, de parcă ar fi fost leşinat.
Mâinile îi erau legate. Deşi dădea senzaţia că era epuizat, ea se gândi că starea lui era un joc care să-i ducă în eroare pe bandiţi. Sarah privi de jur-împrejur, studiind situaţia. Trebuia să găsească o cale prin care să creeze diversiunea. Atunci zări un press-paipers din fier. Nu degeaba era ea o strălucită aruncătoare de mingi.
Strecurându-se pe uşă, se îndreptă încet spre locul în care se afla Aşa. Se dădu spre spate, luându-şi elan, ţinti şi aruncă mingea de fier. În timp ce geamurile zornăiră spărgându-se, ea strigă:
— Aşa!
— Ce naiba… Lennie începu să tragă în poliţişti. Brusc, Aşa se ridică în picioare.

Sarah îl apucă de braţ şi-l trase în birou. În clipa în care ajunseră în mica toaletă,
Sarah auzi glasul lui Fred:
— După el! Vrea să fugă!
— Unde mergem? întrebă Aşa.
— Să scăpăm! Taci şi urmează-mă. Îl împinse prin lambriul mobil, îl urmă şi trase înapoi drugul de fier peste uşă. Se rezemară amândoi de uşă, în întuneric, gâfâind de teamă să nu fie descoperiţi.
— A dispărut? Unde s-a dus? îl auziră ei pe Lennie, întrebând înnebunit.
— Drace, nu ştiu. Pur şi simplu s-a evaporat. Poate că a intrat în casa de bani.
Sarah oftă lung. Lacrimile din ochi i se revărsară pe obraji.
— Aşa! reuşi ea să şoptească. Te simţi bine?
— Am să supravieţuiesc. Vocea lui, deşi joasă, era aspră şi rece.
Îţi dai seama ce risc ţi-ai asumat?
— Eu? Tu eşti cel împuşcat, replică ea, croindu-şi drum spre trepte.
— Ştiai că ei au pistoale şi totuşi te-ai întors, de parcă te-ai fi crezut invincibilă.
— Iartă-mă. Bănuiesc că ar fi trebuit să te las să te alegi şi tu cu degetul mare tăiat.
— Dezleagă-mă, Sarah.
— De ce? Ca să te întorci înapoi şi să te omoare? Nici să nu te gândeşti.
— Atunci, va trebui să încerc singur. Urmând-o, Aşa începu să se chinuie să-şi desfacă funia. Bateria lanternei se terminase, aşa că restul drumului îl continuară prin întuneric, pipăind pereţii. Sarah îşi dădea seama că probabil arăta ca un coşar, îşi

simţea faţa murdară, întrucât îşi ştersese lacrimile cu mâinile pline de praf. Căzuse de câteva ori, îşi julise genunchii, iar glezna o durea în locul în care şi-o zgâriase. Când ajunse la intrarea în casa Grimsley, se opri. În urma ei nu era nimic altceva decât linişte. Se concentrase prea tare, ca să ajungă la ieşire, încât uitase să se asigure că Aşa o urma. Poate că el era rănit mai grav decât îşi imaginase ea şi poate că leşinase. Sarah se răsuci şi, întorcându-se înapoi prin tunel, se lovi de ceva tare, rigid, imobil, familiar.
— Aşa, şopti ea, eşti teafăr?
— Da, zise el, cuprinzând-o în braţele acum eliberate şi rezemându-se de ea un moment îndelungat.Ar fi trebuit să ştiu că te vei întoarce. Mi-ai spus că tu nu eşti genul de persoană pasageră.
— Întotdeauna voi fi aici, Aşa. Dacă vei avea nevoie de mine. Încleştarea lui începu să slăbească, iar Sarah se gândi că el se retrăgea din nou, exact cum făcuse de fiecare dată când fuseseră împreună. Atunci, Aşa zise cu un glas stins:
— N-am crezut niciodată, Sarah, că am să spun aşa ceva, dar cred că am nevoie de tine. Rostind acestea, el se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.
— Glonţul i-a trecut prin umăr, spuse doctorul. A pierdut mult sânge. Oricare altă persoană ar fi acum întinsă pe patul din reanimare.
Sarah îi aruncă o privire lui Aşa şi concluziona că nu era posibil ca el să se afle pe o masă de operaţie: se afla exact acolo unde trebuia să fie. Ea era încă şocată.

Când Aşa leşinase, ea ţipase. Paul Martin reuşise să mai lărgească intrarea în tunel şi, auzind-o, sări înăuntru să-l ajute pe Aşa să iasă. În drum spre spital, Paul povestise cum cei doi bandiţi fuseseră prinşi datorită ajutorului lui Sarah.
Doctorul puse ultimul plasture peste bandaj şi se dădu la o parte.
— În regulă, domnule ofiţer, dacă eşti hotărât să pleci acesta, ar trebui să te ţină pe loc. Am vorbit deja cu o soră şi ţi-ar putea administra suficiente antibiotice şi calmante, ca să treci uşor peste noapte. Aş vrea să te văd mâine.
— Bine. Aşa se ridică nesigur în picioare, îşi stabiliză, mersul şi ieşi de după paravan, trecând pe lângă Sarah. În dreptul uşii, se opri şi se întoarse spre ea.
— Haide, să mergem acasă, domnişoară, până nu mă prăbuşesc de faţă cu toţi oamenii ăştia. Apropiindu-se de el, un surâs larg se răsfrânse pe chipul lui Sarah.
— Eşti sigur? întrebă ea, cuprinzându-l cu braţul pe după mijloc.
— Nu, dar hai să spunem că sunt dispus să discutăm subiectul.
Dar ei nu discutară în acea seară. Sarah îl luă pe Aşa la ea în hambar, îi dădu medicamentele şi-l pregăti de culcare. El adormi înainte ca ea să apuce să comenteze în legătură cu chiloţii lui bleu. Era în afară de orice pericol şi acesta era singurul lucru care conta. Cu inima plină de bucurie, ea se dezbrăcă şi se strecură în pat lângă el. Dacă peste noapte durerile aveau să-l trezească, ea va fi acolo ca să le împartă cu el.

EPILOG

Aşa şi Sarah petrecură toată ziua în pădure, până ce ea reuşi, în final, să zărească ceea ce căuta.

— Uite-l, ştiam eu că trebuie să fie pe undeva. Ăsta este.

— Eşti sigură? Bradul ăsta s-ar potrivi pe pajiştea din faţa reşedinţei guvernatorului.

— ĂSta este. Eu şi tata am pus ochii pe el de ani de zile şi l-am păstrat pentru o ocazie deosebită. Am vrut să-l tai de ultimul Crăciun al tatei, dar el a spus „*Nu*". Acum ştiu de ce l-am păstrat. Aşa o cuprinse pe Sarah în braţe şi o sărută pe buze.

— Pentru mine?

— Pentru noi. Pentru primul Crăciun pe care-l vom petrece împreună.

Aşa tăie bradul şi-l duse la camionetă. Trebui să-i reteze din tulpină vreo douăzeci de centimetri, ca să nu-l târască pe drum, până la ea acasă.

Lacul de dincolo de hambar dădea măreţie priveliştii, iar fundaţia casei, o casă care va domina peisajul, era turnată, totul fiind pregătit pentru începerea construcţiei.

— Oh, Aşa! exclamă Sarah, lăsându-se cuprinsă în îmbrăţişarea lui, de îndată ce se opriră şi coborâră din camionetă. Dacă cineva mi-ar fi spus acum un an că la anul, pe vremea asta, voi fi căsătorită, nu l-aş fi crezut.

— Ştiu, zise el, încet. Eu încă mă mai ciupesc în fiecare dimineaţă ca să mă conving că nu este un vis. Apropo de surprize: S-o fi auzit pe Jeanie cum a țipat când i-am spus.

— Jeanie?

— Da, a sunat în dimineaţa asta. Ea şi Mike sunt în drum spre Arizona, unde locuieşte familia lui..
— Ce face?
— Pare foarte fericită. Va avea un copil. Sarah simţi cum respiraţia i se înteţeşte.
Aşa fusese deschis în legătură cu faptul de a nu avea copii. Părea să nu dorească prieteni apropiaţi şi nici copii. Se temea prea mult să nu se interpună ceva între ei doi. Sarah era îngrijorată. Suspectase de mai multe săptămâni adevărul, dar aflase de curând că, în ciuda tuturor precauţiilor lor, era însărcinată.
— Mike s-a întrecut pe sine, zise Aşa. A fost de acord chiar să-şi ia şi o slujbă la compania tatălui său. Jeanie se va retrage un timp. N-am crezut niciodată că se va întâmpla aşa ceva. Târâră bradul până în faţa hambarului şi coborâră cuşca. Sarah fugi sus ca să ghideze pomul prin pod, în timp ce Aşa trebuia să acţioneze scripetele. După câteva încercări nereuşite, schimbară posturile. În cele din urmă, bradul ajunse în pod, iar Aşa îl fixă într-un suport.
— Asta este, zise el. Nu ştiu însă cum speri să-l împodobim. Va trebui să folosim o scară.
— Probabil, spuse ea. Dar după ce va fi gata, vom deschide uşile de la pod şi imaginează-ţi ce frumos va apărea trecătorilor. Completează spaţiul de parcă ar fi fost sortit acestui loc.
— Exact ca şi mine, rosti Aşa. Nicăieri n-a existat un loc pentru mine, până ce tu nu m-ai luat la tine în casă.
— Îl împodobim în seara asta?
— Mai târziu, zise Aşa, cu un glas stins. Acum, am

nevoie să mă iubeşti, Sarah. Vreau să te simt în jurul meu, să fii cealaltă parte din mine.
— Oh, Aşa, dar sunt. Mereu voi fi o parte din tine.. Ori de câte ori făcuseră dragoste, în ultimele trei luni de când erau căsătoriţi, pe Sarah o impresionase cât de mult avea Aşa nevoie de ea. În loc ca această nevoie să se diminueze, dimpotrivă, creştea. În loc să atingă un punct de saturaţie, se părea că fiecare privire, fiecare atingere îi făceau mai conştienţi de acest lucru minunat care exista între ei.
Era foarte târziu când terminară de ornat bradul.
— Acum nu ne mai trebuie decât steaua, zise Aşa, cu satisfacţie. Unde este, Sarah?
Ea privi în jur şi se încruntă.
— Sunt sigură că am pus-o cu celelalte ornamente, când am strâns pomul anul trecut. Dar nu este aici, nu-i aşa? După ce întoarseră podul pe dos, o găsiră într-o geantă de piaţă, împreună cu nişte hârtie de ambalat şi cu nişte funde. Aşezară steaua în vârf şi puseră pachetele cu cadouri sub pom.Ca un copil, Aşa le ridică şi le scutură, încercând să ghicească ce era înăuntru.
— Nu putem să le deschidem?
— Deja m-ai convins să instalăm pomul în Ajunul Crăciunului, îl atenţiona Sarah. Însă nici să nu te gândeşti să desfaci cadourile până mâine dimineaţă. Ce va crede Moş Crăciun, dacă nu va vedea niciun dar sub pom?
— Nu mai este nevoie să vină Moşul, Sarah. Eu am deja tot ce mi-am dorit.
Era atât de dulce, încât Sarah nu-i rezistă.
— Bine. Uite, poţi să deschizi pacheţelul ăsta. Ea

luă o cutiuţă, ambalată în hârtie roşie şi legată cu o funditţă aurie.
— Iar tu deschide-l pe acesta. Cadoul lui Aşa pentru ea era împachetat în hârtie verde şi era ornat cu o fundă argintie.
— Vreau să ştii, zise Sarah, că acesta este începutul unei tradiţii, care sper să dureze cel puţin cincizeci de ani. Aşa simţi încordarea din glasul ei. Bucuria îl învălui. Nu voia să o dezamăgească. Rupse hârtia şi deschise capacul cutiuţei albe. Înăuntru era un ornament din lemn, pentru pom. El îl ridică.
— Un leagăn?
— Acum, să-mi deschid şi eu cadoul. Sarah desfăcu în grabă ambalajul şi scoase un ţipăt de bucurie.
— Brăţări. Brăţări de argint. Şi le puse pe mână şi le lipi de obraz. Sunt minunate,
Aşa.
— Sunt mai mult decât nişte simple brăţări, Sarah. Sunt un simbol a ceea ce însemnăm noi unul pentru celălalt. Ele vor să spună că tu pentru mine eşti o comoară mai valoroasă decât vor putea vreodată cuvintele mele să exprime.
— Oh, Aşa, este minunat. Darul meu pare simplu în comparaţie cu al tău. Dar şi el este un simbol. Tu mi-ai dăruit un copil. Ştiu că nu am intenţionat să avem copii şi ştiu ce simţi când te gândeşti că ar trebui să mă împărţi. Dar nimic din lumea asta nu va putea să intervină între noi. În inima mea este destulă dragoste pentru tine şi pentru copilul nostru. Eu sunt fericită. Sper să fii şi tu fericit.
— Un copil? Vei avea copilul nostru? Gândul îi tăie lui Aşa răsuflarea. Nu reuşi decât să o privească

încremenit. Sarah avea dreptate. Gândul de a aduce o viaţă noua pe lume îl înfricoşase. Nu ştiuse sigur dacă putea să facă faţă acestei responsabilităţi. Dar acum, că se întâmplase, îşi dădea seama că era minunat.! Un copil. Copilul lui şi al lui Sarah, născut din dragostea lor. Încercând să vorbească, simţi un i nod în gât.
— În regulă, Sarah. Va fi un nou început. Aşa îi luă braţul şi-i atinse brăţările.
— Copilul nostru ne va lega pe vecie, continuă el, iar aceste brăţări sunt o promisiune a faptului că dragostea mea pentru tine nu se va sfârşi niciodată.
Aşa se ridică şi o trase pe Sarah lângă el.
Puse apoi leagănul minuscul în pom, chiar sub stea. Sarah stinse luminile în cameră, iar Aşa deschise larg uşile podului. Împreună, priveau frumuseţea primului lor pom de Crăciun, care îşi răspândea farmecul peste pajiştea din faţa hambarului. Un clopot de biserică sună.
— Este Crăciunul, zise Sarah. Aşa îşi furişă braţele în jurul ei şi, trăgând-o la piept, îi mângâie pântecul.
— Crăciun fericit, iubita mea Sarah. Brăţările de argint zornăiră, făcând să plutească prin aer o dulce melodie atunci când mâinile ei se aşezară peste ale lui.
— Într-adevăr, şopti ea. Într-adevăr, un Crăciun fericit.

SFÂRȘIT